

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

ОТ ДЪЛГИ ГОДИНИ АМЕРИКАНСКИТЕ ВОЕННИ
КРИЯТ НЕЩО ГРАНДИОЗНО. НЕЩО, КОЕТО МОЖЕ
ДА ПОГУБИ ЗЕМЯТА. СЛЕД ЧЕТИРИ ДНИ.

НАЙ-ЧЕТЕНАТА ФАНТАСТИКА ЗА ТАЗИ ГОДИНА!

ЗОНА Б

НАЧАЛОТО

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

ЗОНА 51: НАЧАЛОТО

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Край авиобазата Нелис, Ню Мексико...

Любопитен репортер и „уфоманиак“ се промъкват в забранен район, наричан Зона 51. Повече никой не ги вижда.

Във вътрешността на Голямата пирамида, Кайро...

По време на разкопки в долната галерия археолог се натъква на зашеметяващо откритие, което ще промени хода на историята.

Вътре в зоната...

Майк Търкот, бивш агент от специалните части, става свидетел на нещо, което смразява кръвта му.

Дълбоко под великденския остров...

То решава да увеличи притока на енергия с пет процента и да излезе от режима на наблюдение.

Дошло е времето. Време за... НАЧАЛО.

*На Крейг Кейваноу,
който ми подари идеята,
и първи прочете ръкописа*

ПРОЛОГ

То се събуди в мрака, озадачено коя ли е причината, накарала го да дойде в съзнание. Същевременно усети, че е неизмеримо по-слабо отпреди. Но сега най-важно бе времето. Колко дълго бе спало? Отговорът се криеше в степента на неговата слабост. Като я сравни с нивото на енергийния източник, то изчисли, че от времето на предишното му пробуждане планетата бе извършила почти петдесет завъртания около своята звезда.

Анализът на информацията от датчиците не доведе до конкретни резултати. Какъвто и сигнал да бе задействал алармената система, същевременно активирайки аварийното енергоподаване, трябва да е бил достатъчно силен и с жизненоважно значение. Но вече бе затихнал. Изгубени бяха както съдържанието, така и източникът на сигнала.

Създателите не бяха предполагали, че периодът за повторно зареждане на енергоизточника може да е толкова продължителен. То осъзнаваше, че не му остава много време преди резервите в енергоизточника да спаднат под критичния минимум, необходим за поддържане на жизнените му функции в състояние на хибернация.

Налагаше се да се вземе решение. Дали да насочи част от енергията към датчиците, в случай че сигналят бъде повторен, или отново да потъне в дълбок сън, съхранявайки остатъците от енергия за още известно време?

Решението бе взето почти със скоростта, с която бе формулиран въпросът. Датчиците получиха достатъчно енергия, за да останат в състояние на максимална готовност, което щеше да им позволи да засекаат повторен сигнал. Програмирано бе ограничение от едно завъртане на планетата около звездата ѝ, след което то щеше да се пробуди и да прецени наново ситуацията.

След всичко преживяно то отново се унесе в лек сън, осъзнавайки, че решението да се отклони част от енергията към датчиците за период от едно планетно завъртане ще му струва десет

подобни завъртания съсн, когато енергията започне да намалява. И все пак решението не подлежеше на преоценка.

Този риск бе част от работата.

1.

Нешвил, Тенеси

Време до излитането — 147 часа

Дъното на хартиената торба, която Кели Рейнолдс държеше, се скъса тъкмо в мига, когато отключваше пощенската кутия и стекът с дванадесет диетични коли падна с трясък на пода. Кутийките се разхвърчаха във всички посоки. Нещо естествено за такъв отвратителен ден, помисли си тя, докато ги събираше. От петимата бармани, с които си бе уговорила среща за статията, която възнамеряваше да напише, двама въобще не се бяха мярнали.

Тя пъхна пощата в остатъците от разкъсаната торба, прибра се в апартамента и изсипа всичко върху масата в кухнята. Напълни чаша с вода, постави я в микровълновата фурна, нагласи таймера на две минути и чак тогава се облегна на стената. Докато чакаше сигнала на устройството, зае се да разглежда отражението си в прозореца, от който се виждаше някаква задна уличка на нешвилския Ийст енд. Беше нисичка на ръст, но с едър кокал и малко тровава. Нямахше да се движи толкова леко, ако не бяха редовните сутрешни клякания и лицеви опори. Имаше гъста, кестенява коса, започнала леко да се прошарва през последните десетина години. Допреди няколко лета все още се опитваше да поддържа естествения ѝ цвят, но напоследък се отказа, съзнавайки, че встъпва в неравна борба с времето.

Таймерът на печката изписука, тя извади чашата, пусна вътре едно пакетче чай и остави водата да извлече цвета и аромата му. Междувременно разрови пощата, заинтригувана от дебелия кафяв плик, който бе забелязала още като изпусна торбата с продукти. Засмя се, като прочете обратния адрес: Феникс, Аризона. Сигурно беше от Джони Симънс, старо приятелче от студентските години във Вандербилт. Всъщност, нещо повече от приятелче, припомни си тя, докато мислите ѝ се връщаха към онова време отпреди повече от петнадесет години.

С Джони се сближиха малко след като тя се бе разделила с първия си съпруг. Пусна котвата на разбитите си илюзии в неговото спокойно душевно пристанище, където прекара близо няколко месеца. Когато най-сетне отново стъпи на крака, тя започна да осъзнава, че макар да се чувстваше емоционално обвързана с Джони, липсваше ѝ онази особена искра, тъй необходима, за да се разгори огънят на интимната близост. Джони прие спокойно доводите ѝ и двамата се разделиха, като известно време дори не си говориха. Сетне отново се сближиха, но вече като приятели.

Всъщност, приятелството им се заздравя още повече три години по-късно, след като Джони се върна от журналистическа командировка в Салвадор, където беше снимал документален филм за крайно десните ескадрони на смъртта. Тогава той остана два месеца в нейния апартамент, сякаш да се отърси от преживените изпитания. След това често се чуваха по телефона, за да са в течение какво става с другия, стопляни от мисълта, че някъде там има някой, който го е грижа. Последния път, когато говориха, Джони ѝ спомена, че е преминал на свободна практика и подготвял материали за всеки, който е готов да му плати.

Тя разкъса плика и установи с изненада, че вътре има аудиокасета и няколко страници. Взе най-горната и я зачете:

3 ноември 96

Здравей, Кели,

Чудих се на кого да пратя тази касета и името ти беше първото, което изникна в главата ми — особено след случилото се между теб и оня шегаджия от военновъздушната база в Нелис, Невада, преди осем години.

Миналата седмица получих по пощата писмо и аудиокасета. Пликът беше без адрес на подателя, с печат от Лас Вегас. Струва ми се, че се досещам кой го е изпратил. Няма да е трудно да го открия. Искам и ти да чуеш записа. Но не се мотай, не казвай: „по-късно“ или „какво пък толкова“. ВЕДНАГА, чуваш ли? Пъхни касетата, но не я пускай още...

Кели се засмя, прекоси стаята и постави касетата в касетофона. Щеше да ѝ е смешно, ако не беше неприятното чувство, пробудено от споменаването на военновъздушната база Нелис. На времето тъкмо тамошният офицер от контраразузнаването се бе погрижил да разруши обещаващата ѝ кариера в киното.

Прогонвайки лошите спомени, Кели се върна към писмото:

„Добре. Ще ти предам дословно информацията, която беше в писмото. Всъщност, обърни на следващата страница и ще видиш копие от него.“

Кели отгърна листа и намери ксерокопието на писмото:

„Г-н Симънс,

В пакета ще намерите запис, който направих вечерта на 23 октомври тази година, докато прослушвах УКВ-честотите. Често го върша, така засичам разговорите на пилотите от военновъздушната база Нелис по време на полети. По този начин бе записан и разговорът, който ще чуете.

Доколкото мога да определя, той се води между пилота на самолет Ф-15 (позивни «Виктор две-три»), контролната кула в Нелис, която използва позивната «Дриймленд», и командира на полета («Виктор шест»).

Записът е по време на бойно учение «Червен флаг». При изпълнение на задачи от този характер пилотите участват в симуирани въздушни боеве. В резервата Нелис, край Езерото на конярите, съществува военен комплекс, където разполагат с цяла ескадрила съветски бойни самолети, които използват за тренировка.

Но ще ви оставя сам да си правите заключения от записа.

Ако искате да го обсъдим обаче, ще трябва да дойдете в Лас Вегас. Ще ме откриете при «пощенската кутия». Сигурно не знаете какво е, но попитате ли там, ще ви упътят.

Капитана“

Кели прелисти следващата страница.

„А сега изслушай записа.“

Тя взе дистанционното и включи касетофона. Гласовете бяха изненадващо ясни, изглежда при подслушването е била използвана доста съвършена техника. В никакъв случай не бяха правени с микрофон, не се долавяха странични звуци, само пращени от ефира в края на всяко предаване на трите отчетливо различаващи се гласове, за които се споменаваше в писмото.

— „Виктор две-три“, говори контролна кула „Дриймленд“. Нарушихте зоната, забранена за полети. Незабавно сменете посоката на едно-осем-нула.

— „Виктор две-три“, говори контролна кула „Дриймленд“. Повтарям, нарушихте зоната, забранена за полети. Обърнете незабавно и поемете в посока едно-осем-нула. Край.

Намеси се нов глас, малко приглушен от тътена на двигателите.

— „Виктор две-три“, тук е „Виктор шест“. Слушай заповедта на „Дриймленд“. Край.

— „Шести“, тук е „Две-три“. Ей сегичка изчезвам. Край.

— „Две-три“, тук е кулата. Никакво забавяне. Край.

Отново командирът на полета:

— Спипаха те, хитрецо. Изпълнявай. Знаеш, че ни е забранено да нарушаваме зоната. Край.

— Говори „Две-три“. Поемам... това пък какво е? Трябва да... Божичко, не зная как да го нарека! „Фантом“ се изкачва. Никога не съм...

Намеси се тихият, спокоен глас от кулата:

— „Две-три“, незабавно прекратете радиоемисията. Променете курса на едно-осем-нула и се спуснете над Езерото на конярите. Това е заповед. Край.

Но пилотът на Ф-15 ставаше все по-възбуден.

— Това нещо няма криле! И, човече, то се движи. Приближава се към мен! Най-сетне ги пипнах! Аз съм...

Гласът бе прекъснат от статичен шум.

— ... съвсем близо до него! — Пращене. — Почти отгоре... — Пращене. — Майчице, то се обръща! — Пращене. — Божичко! Това е...

Гласът отново замря.

— „Две-три“! Говори „Шести“. Докладвай за ситуацията! Край.

Тишина.

— „Дриймленд“, говори „Виктор шест“. Засичате ли „Две-три“? Край.

— „Виктор шест“, говори кулата „Дриймленд“. Незабавно се прибирайте в базата. Упражнението приключи. Всички самолети да се приготвят за кацане. Ще изчакате в кабините, докато получите разрешението от охраната. Край.

— Искам да знам какво става с „Две-три“. Край.

— Изгубихме го от екраните. Започваме операцията по издирване. Изпълнявайте заповедта. И прекратете радиовръзката. Край.

Тук записът приключваше. Кели поседя неподвижно, замислена върху чутото. Името „Дриймленд“ ѝ беше добре познато. Отново се върна към писмото на Симънс.

„Кели, зная точно какво си мислиш. Може да е капан, като онзи, който ти устроиша тогава. Но ще ти кажа, че разговарях с един приятел от тукашната военновъздушна база. Каза ми, че небето над базата Нелис е най-забраненото въздушно пространство в цялата страна, дори повече от това над Белия дом. Каза ми също, че по време на подобни учения пилотите нерядко използвали краткия път през забранената зона, за да получат тактическо преимущество. Ако този пилот се е озовал над Езерото на конярите (Зона 51) или е пресичал в непосредствена близост, може да е зърнал нещо, което не е трябвало да вижда. Всъщност, изглежда е станало точно това.

Кели, познаваш ме добре. Смятам да отскоча до там и да се поогледам. Дори и да не надуша нищо, все ще събера достатъчно материал за някоя статия, посветена на базата край Езерото на конярите. Може би от «Текникъл» ще се съгласят да я вземат.

Ще бъда там в нощта на девети. Което означава, че на десети вече трябва да съм се върнал. Не смятам да се мотая повече от необходимото. Значи каквото и да се случи, до вечерта на десети ще гледам да ти позвъня. Дори и да не успея да се прибера, ще оставя съобщение на телефонния си секретар.

Зная, че всичко това звучи мелодраматично, но когато загах в Салвадор — място, от което в наши дни никой не се интересува — единственото, което ме спаси, бе фактът, че другаде очакваха обаждането ми. Инак онези копелдаци да ме бяха смазали от бой заради всичко, което надуших. Така че, ако не чуеш гласа ми до девет сутринта на десети, значи са ме спипали. Предполагам, че знаеш как да постъпиш. Дължиш ми го, приятелче!

Пожелай ми късмет. Между другото, ако нещо се случи с мен — трам-трам-тарарам — разполагаш с копие от записа, писмото и ключ от апартамента, който също е в плика.

Благодаря.
Любов и целувки,
Джони“

Не се налагаше дори да проверява в календара. Днес беше девети. Тя взе касетата и я отнесе, заедно с писмото, на писалището. Отключи едно от чекмеджетата с висящия на шията ѝ ключ, намери папката с надпис „Нелис“ и я извади отгоре.

Когато я разтвори, видя, че първият документ вътре е официално изявление от отдела за връзки с обществеността към базата. Подписът беше на ръководителя на отдела, майор Прага.

„Мръсник“ — промърмори Кели, споходена от неприятни спомени. Сетне постави писмото на Джони Симънс и касетата вътре, върна папката в чекмеджето и го заключи. Върху плата на писалището нямаше нищо освен черно-бяла снимка на мъж в зелена униформа, оброчена в сребърна рамка. Мъжът носеше черна барета, а на гърдите му висеше картечен пистолет.

— Май този път Джони е захапал въдицата, тате — обърна се тя към човека от снимката. Почука с молив по устните си и въздъхна. — Мътните те взели, Джони. Все ми създаваше проблеми, но този път направо прекали.

*Военновъздушна база Нелис
Околностите на Езерото на конярите
Време до излитането — 144 часа*

— Чакай тук — нареди Франклин, след като закова рязко раздрънкания, пращен джип. Никакъв блясък от светлините на стоповете. Франклин беше извадил бушончето малко преди да свият по черния път. Приведен напред, Джони Симънс оглеждаше с присвити очи мрака наоколо. Не оставаше друго, освен да се уповава на познанията на Франклин за пътя. И въпреки това не му беше никак приятно да се щурат слепешката с кола сред храсталаците.

Симънс докосна сбърченото си чело. Намираха се на няколко хиляди метра височина и вече усещаше главоболие заради разреждения въздух. Беше висок, мършав мъж, с покрито с лунички лице. Изглеждаше далеч по-млад от тридесет и осемте си години, донякъде заради немирния червеникав перчем.

Франклин претича до единия край на пътя, изгуби се за малко в мрака, сетне сянката му пресече отпред и потъна от другата страна. Когато след няколко минути се върна, държеше четири дълги, зелени пръчки.

— Антените на детекторите — обясни той. — Открих ги миналия месец. Все се чудех как така рейнджърите ме надушват толкова бързо. Подкарам ли надолу по този път и цъфват до двадесетина минути. После викат шерифа и се почва разправията.

— И как откри детекторите? — попита Симънс, докато проверяваше скришом дали миниатюрният касетофон под дрехите му записва.

— Използвах радиоприемник, за да прегледам всички честоти. Приблжих се, включих го и не след дълго улових нещо, което предаваше постоянно. Точно на 495.45 мегагерца.

— А защо антените са четири? — попита Джони. — Две няма ли да свършат същата работа?

Франклин поклати глава.

— Разположени са на чифтове от двете страни на пътя. Така по реда на задействането им, ще могат да определят в коя посока се движиш. — Франклин говореше бързо и уверено, с очевидното намерение да блесне с познанията си.

Нямаше какво да се възрази и Симънс потъна в мълчание. За първи път, откакто се бе захванал с тази работа, си зададе въпроса дали въгленчетата от огнището, в което бърникаше, няма да се окажат прекалено горещи. Наложил се да потърси помощ, след като откри, че Зона 51 не фигурира на нито една топографска карта и всички пътища, водещи към резервата Нелис, са обозначени с грамадни, изписани с червено забрани за преминаване, придружени от какви ли не заплахи. С Франклин се срещнаха в Рейчъл, малко градче на шосе 375, което се извиваше покрай североизточната граница на резервата. Всъщност името му беше споменато от неколцина уфолози^[1] като човек, който единствен би могъл да го преведе до Зона 51, мястото, над което бе прелитал пилотът на Ф-15 по време на мистериозния инцидент от записа.

Симънс не беше изненадан, когато откри, че Франклин е млад, брадат мъж, който приличаше по-скоро на романтично настроен колежанин, отколкото на опитен водач към вътрешността на строго засекретени военни обекти. Обитаваше мъничка, невзрачна къщурка и два пъти месечно издаваше на собствени разноски брошурка с новини за НЛО-ентузиастите. Франклин остана очарован, след като зърна журналистическата карта на Симънс и научи някои подробности от кариерата му. Най-сетне някой, който може да разгласи авторитетно всичко, което толкова години го е вълнувало. Той обеща, че ще отведе журналиста толкова близо до Зона 51 — кодовото название на военния комплекс край Езерото на конярите — колкото не е и мечтал.

Отначало Симънс се чудеше дали Франклин не е онзи тайнствен „Капитан“, изпратил му писмото и записа, но накрая се отказа от тази идея. Младежът не изглеждаше способен на подобно лукавство, а и бе проявил неподправена изненада, когато Симънс му се представи.

Само преди двадесетина минути бяха минали край „пощенската кутия“, където бяха паркирани две коли и един микробус. Наредените

край пътя „уфолози“ ги изпратиха с възторжени ръкомахания, докато джипът се отдалечаваше. „Кутията“ — разкривен, ръждясал контейнер, забравен незнайно от кого — беше последното безопасно място, откъдето можеше да се наблюдава небето над Зона 51. Никой от зяпачите не остана изненадан от наглостта на Франклин, изглежда бяха свикнали да го виждат как продължава навътре в забранената зона.

Франклин включи на първа и продължи бавно още стотина метра.

— Детекторите долавят вибрации от преминаващи превозни средства, но не се задействат от хора или животни. След това предават информацията на оператор, който алармира охраната. Обаче онемяват, като им махнеш антените. Вече сме извън обхвата им. След минутка се връщам. — Той скочи от колата и изтича обратно да завинти антените по местата им.

Продължиха още няколко километра надолу по пътя, сетне Франклин отби към основата на стръмен хълм, издигащ се право на запад като солидна, непроницаема стена. Намираха се в подножието на Бялата планина.

— Взе да застудява — промърмори Франклин и затършува отзад, където бе метнал раницата си. Симънс също нахлузи пуловера, който бе решил да вземе в последния момент.

И двамата подскочиха, изплашени от niskия тътен, долетял откъм хоризонта на изток. Шумът нарастваше, Франклин посочи с ръка.

— Ето, там. Виждаш ли? Светлините. Онези нещастници долу, при „кутията“, често бъркат светлините на самолетите с НЛО. Особено малко преди кацане, когато самолетът сякаш увисва неподвижно над земята.

— Това да не е боингът, за който говореше? — попита Симънс.

Франклин се изкиска нервно.

— Не, друг е. — Самолетът се извиси над главите им и изчезна отвъд Бялата планина, където щеше да кацне. След тридесет секунди се появи още един, по същия маршрут. — Това са транспортни самолети. Като гледам размерите, може да са С-130 „Херкулес“. Имат турбовитлови двигатели. Сигурно карат нещо. Почти всичко в Зоната идва по въздуха.

Шумът от двигателите премина в по-висока октава, но само след няколко минути всичко утихна.

Франклин протегна ръка.

— Фотоапаратът.

Симънс се поколеба. Беше привикнал с минолтата с телескопичен обектив, висяща на шията му, също колкото и с дрехите си.

— Нали се разбрахме — добави Франклин. — Ако ни спипа шерифът, ще си имаме далеч по-малко неприятности. Вече ти показах моите снимки на комплекса. Правил съм ги през деня, с по-добра камера от твоята. Доста по-качествени са и от най-добрите снимки, които могат да излязат нощно време, пък макар и със специален филм, и с продължителна експозиция.

Симънс свали фотоапарата, но липсата на привичната му тежест кой знае защо усили раздразнението му. Никак не му се нравеше идеята да плаща на Франклин за снимки, които би могъл да направи сам. Ами ако изникне нещо интересно? Франклин бе прибрал своя апарат в раницата още на тръгване. Не че не го разбираше, Франклин си връзваше гащите в случай че ги спипат, а освен това разчиташе да припечели някой долар отгоре, като продава собствените си снимки. Симънс му подаде минолтата и младежът я заключи в багажника. После се усмихна доволно — зъбите му се белнаха на лунната светлина — и попита:

— Готов ли си?

— Напълно — кимна Симънс.

— Да вървим тогава. — Франклин пое с пълни гърди няколко пъти въздух и закрачи към една цепнатина в планинския склон, по която се заизкачва нагоре. Симънс го последва, а тежките му обувки вдигаха неприятно висок шум в тишината.

— Дали не са ни засекли? — попита той.

Франклин сви рамене, но движенията му почти се губеха в мрака.

— За детекторите поне знаем със сигурност. Ако из храсталаците са дебнели рейнджъри и са ни видели да минаваме с колата, шерифът ще долети до половин час. Отгоре ще зърнем светлините от колата му. Рейнджърите, които отговарят за охраната на външния периметър на комплекса, също ще се прехвърлят от тази страна на планината, за да

проверят дали нямаме фотоапарати. Затова те накарах да го оставиш. Това, че не сме видели никого, не значи, че нас не са ни засекли. Но ако сме се промъкнали незабелязано, ще можем да останем през цялата нощ на върха.

— Ами военните няма ли да се ядосат, че си им бърникал по апаратурата?

— Знам ли? — изхили се Франклин отново и това още повече усили раздразнението на Симънс. — Бас държа, че ще е тъй, ако разберат, че съм аз. Но няма как да узнаят. Не се притеснявай, тук все още сме на общинска земя, тъй че няма какво да ни пука. Пък и с шерифа си имаме някои джентълменски уговорки. Миналата година базата закупи голяма част от земята, но от тук все още може да се наблюдава пистата, без да се навлиза в забранената територия. Само снимки не може да се правят, вече ти казах. Ония долу останаха при „кутията“, защото не искат да си имат излишни разправии, но няма нищо незаконно в това да изкачваме планината... Само че скоро и тук ще забранят достъпа — добави задъхано Франклин. — Военните са намислили да сложат ръка и на това местенце. Направят ли го, вече няма да има откъде да се гледа към езерото. Дори и птичка няма да може да прехвъркне, камо ли самолет. В началото на тази година купиха доста земя ей там, на север — Франклин посочи с ръка. — Преди ходех да зяпам оттам...

Франклин подаде ръка на Симънс, докато прехвърляха една скална цепнатина почти под самия връх.

— Искаха да закупят всичко наоколо, но съществуват ограничения, отвъд които въпросът отива на високо, тъй че ще изчакат следващата година, за да им дойде редът. Ей така настъпват, парцел по парцел.

Симънс имаше желание да го поразпита още малко, но беше прекалено задъхан, за да говори.

— Ще катерим още двеста-триста метра — поясни Франклин.

Кубът, Зона 51

Време до излитането — 143 часа и 37 минути

До подземната стая, с размери двадесет на тридесет метра, можеше да се достигне само през грамадните хангари, изсечени в скалния склон на Планината на конярите, откъдето право надолу се спускаше просторен, товарен асансьор. Стаята беше наречена Кубът от хората, които работеха в нея — единствените, които знаеха за съществуването ѝ, освен членовете на „Меджик-12“, наблюдаващият комитет за целия проект в „Дриймленд“. Кубът беше далеч по-лесно в разговорната реч, отколкото официалното название: командно-контролна централа или съкратената форма К³, или К на куб^[2].

— Засякохме две горещи точки в сектор Алфа-4 — обяви един от мъжете, следящи стената с монитори, върху които можеше да бъде изобразена практически всякаква информация — от детайлни карти на света до сателитни изображения.

Майор Куин, шефът на отдела за наблюдение, надникна през рамото на оператора. Беше среден на ръст, с масивно телосложение, оредяваща коса и грамадни очила с двойни лещи. Той прокара нервено език по устните си и се извърна към дъното на помещението, където зад главния контролен пулт седеше самотна фигура.

Безпокоеше го фактът, че тъкмо тази вечер имаха неканени посетители. Чакаше ги толкова много работа, а на всичко отгоре бе дошъл и генерал Гулик — ръководителят на целия проект. Генералът бе от онези, които караха всички наоколо да треперят. Мястото му бе върху висока платформа, а от там нищо не можеше да се скрие. Точно зад него имаше врата, която водеше към заседателната зала, кабинета на Гулик, спалните помещения, стаята за почивка и преддверието. Товарният асансьор бе разположен от дясната страна на централния коридор. Из стаята се носеше тихо бръмчене на апарати, примесено със свистенето на филтрирания въздух, нагнетяван през решетките от грамадните вентилатори в хангара над тях.

— Какво е станало с детекторите? — попита Куин, докато сверяваше информацията на своя лаптоп. — Никакви сигнали от пътя.

— Не зная какво е станало на шосето — отвърна операторът и посочи екрана, — но тези са там. Може да са вървели пеша.

Ясно се виждаха светещите очертания на двама души. Термоскопът, разположен на върха на една планина, близо дванадесет километра на изток от Бялата планина, предаваше перфектно изображение право към тяхната стая, на шестдесет метра под

Планината на конярите и на близо дванадесет и пет километра от мястото, където се намираха двамата нарушители. Термоскопът беше изключително ефикасен апарат, особено при подобен терен и при нощно наблюдение. Внезапният спад на температурите с настъпването на нощта водеше до рязко контрастиране в топлинните разлики на живите същества и обкръжаващата ги среда.

Куин въздъхна и поклати глава. Лоша работа. Това означаваше, че нарушителите са се промъкнали покрай постовете на рейнджърите, както ги наричаха местните, а всъщност на военната полиция, която отговаряше за охраната на външния периметър и при подобни случаи се свързваше с местния шериф. Тъй като рейнджърите нямаха представа какво става в базата, на тях също им бе забранено да преминават от тази страна на планината. Никак не му се искаше да алармира охраната на вътрешния периметър, тъй като това означаваше, че ще трябва да извести и генерала. Освен това напоследък бе обезпокоен от методите, които използваше при подобни случаи вътрешната охрана.

Най-добре ще е, реши той, ако всичко се размине без особен шум.

— Извикай военната полиция — нареди той.

— Но те са във вътрешния периметър — възрази операторът.

— И сам го виждам — озъби се шепнешком Куин. — Да не вдигаме излишна патърдия. Няколко човека ще прескочат отсам и ще ги отведат.

Операторът се извърна и предаде нарежданията по микрофона.

Куин се изправи, забелязал, че генералът вече не гледа в екрана на своя монитор.

— Докладвайте положението! — нареди отривисто Гулик с дълбок, басов глас, надигна се и пресече с бавни крачки стаята. Макар доста едър, генералът имаше енергичната походка на млад кадет от военновъздушната академия, която сигурно бе завършил поне преди тридесетина години.

— Имаме двама нарушители, сър — отвърна Куин, завладян от суеверното усещане, че началникът му е в състояние да подуши и най-малката неприятност. Той посочи с пръст на екрана и добави с притихнал глас по-лошата вест: — Вече са в сектор Алфа-4.

Генералът не попита за детекторите на пътя. Обясненията щяха да дойдат по-късно, сега те не биха променили с нищо ситуацията. Във Виетнам, където бе летял на вече остарелите Ф-6, Гулик си беше спечелил репутацията на твърдоглав водач на ескадрила. Ако можеше да се вярва на слуховете — неразделна част от живота дори в секретно учреждение като тяхното — една от любимите маневри на генерала била да стоварва бомбите в „опасна близост“ до линията на своите, в желанието си да унищожава най-ефективно противниковите формирания. Изглежда в подобни случаи нерядко под ударите му попадали и приятелски бойни единици, за които генералът вероятно е смятал, че и без това са щели да понесат загуби от врага.

— Алармирайте „Ландшафт“! — нареди Гулик.

— Наредих да повикат военната полиция... — запелтечи Куин.

— Да се отмени — прекъсна го Гулик. — Твърде важни събития предстоят тази вечер. Искам тези хора да изчезнат преди излитането на „Найтскейп“. — Гулик им обърна гръб и се върна при другия офицер.

Макар и с неохота, Куин предаде нарежданията на „Ландшафт“. Сетне потърси с очи главния монитор. Точно над него имаше цифров часовник, на който бе изписано: Време до излитането — 143 часа и 34 мин. Куин неволно прехапа устни. Не можеше да си обясни защо е необходимо да вдигат „Найтскейп“ тъкмо тази вечер, след като до изпитателния полет на кораба-майка оставаха по-малко от шест дни. Но в последно време тук ставаха твърде много неща, за които нямаше логично обяснение. Генералът отдавна бе забранил каквито и да било дискусии, а с приближаването на определеното време за излитане бе станал още по-мрачен и необщителен.

Куин работеше тук от четири години. Той бе най-старшият офицер извън ръководната група „Меджик-12“, която управляваше Куба и всички прилежащи звена. Като такъв, от него се изискваше да осъществява взаимодействието между военния персонал, волнонаемните специалисти и хората от „Меджик-12“. След като членовете на „Меджик“ напуснат района, което правеха доста често, именно Куин отговаряше за наблюдението и безопасността в периметъра. Тези в йерархията под него знаеха само онова, което е нужно за изпълнение на конкретните им задължения. Всичко бе известно само на членовете на „Меджик-12“. Куин бе някъде по средата. Знаеше много неща, достатъчно, за да си дава сметка, че има

огромно количество важна информация, до която не го допускат. Но дори той беше в състояние да определи, че е задухал вятърът на промените. Треската около изстрелването на кораба-майка, зачестилите мисии с „Найтскейп“, както и разни други случки определено нарушаваха естествения ход на живота в комплекса, към който бяха привикнали през последните няколко години. И без това обстановката в Куба бе достатъчно угнетена, а сега допълнително се утежняваше от Гулик и неговия „Меджик-12“.

Генерал Гулик го повика с пръст и Куин побърза да се присъедини към него, зад гърба на друг оператор, чийто топлинен произход.

— Някакви сведения от поддръжката на мисията? — попита Гулик.

— Всичко там е наред, сър.

Гулик извърна глава към третия офицер, наблюдаващ от няколко различни гледни точки вътрешността на просторни, изсечени в скалата хангари.

— „Скакалец три“ готов ли е за старт?

— Напълно готов, сър.

— Товарните самолети? — Гулик премести тежкия си поглед върху Куин.

— Кацат след тридесет минути, сър.

— „Оспреят“?

— Също готов за полет.

— Дайте старт.

Куин побърза да изпълни нареждането.

[1] Уфология — научна дисциплина, изследваща проблемите във връзка с т.нар. НЛО (неидентифицирани летящи обекти), обикновено светещи летящи тела. (Б.пр.) ↑

[2] На английски Command and Control Central — и трите думи се изписват с С, оттам и С³. (Б.пр.) ↑

2.

Лас Вегас, Невада

Време до излитането — 143 часа

— Шпрехен зи дойч?

Майк Търкот се извърна с безизразно лице към човека, който го бе заговорил.

— Моля?

Другият се засмя.

— Чух, че идваш тук направо от Берлин. Казват също, че си служил при онези момчета от отряда за борба с тероризма, дето хич не си поплюват. Хареса ми обаче номерът с невинното изражение. Нищо не знам, идвам отникъде. Добре изпипано. Мисля, че с теб ще се сработим.

Името му беше Прага, поне така се бе представил на Търкот малко по-рано същата вечер, когато се бяха срещнали на летище „Макарън“. Веднага щом го зърна, Търкот по навик прецени физическото му състояние. Прага беше висок и жилест, с черни очи и гладко, безизразно лице. Фигурата му контрастираше с тази на Търкот — почти среден на ръст, набит, без да е прекалено мускулест, въпреки постоянните натоварвания през последните години. Освен това Търкот бе доста мургав, наследство от индианските му предци. Беше израснал в горите на Северен Мейн, среда на дървосекачи, привикнали към жесток труд и солидни запои. Шанс да напусне родното градче бе една футболна стипендия от Оронския клон на Мейнския университет. Мечта за един по-хубав живот, съкрушена от двама грубияни полузащитници само година по-късно, по време на мача срещу отбора от Ню Хемпшир. Докато му лекуваха коляното, стипендията се бе изпарила.

Изправен пред перспективата да потегли обратно към бараките на дървосекачите, Търкот се принуди да потърси помощта на сговорчивия подполковник, който отговаряше за предвоенната

подготовка в университета. Той пък го свърза с негов приятел, военен лекар, склонен да нанесе известна корекция в здравните му документи, и тъй армията замести онова, което възлагаше на футболния отбор.

Първото му назначение беше в пехотата, в Десети планински дивизион. Ала ритъмът на живота във Форт Драм се оказа твърде бавен и Търкот не се поколеба при първа възможност да кандидатства за специалните части. Офицерът от приемната комисия погледна белега на коляното му, подписа документите и сетне неочаквано му намигна, явно завладян от убеждението, че луда глава, готова да се запише в специалните части, няма да се спре пред такава дреболия, като оперирано коляно.

Ала Търкот едва не осакатя. По време на интензивните тренировки коляното започна да се подува и отокът не спадаше, причинявайки му нетърпими болки. Завършващият етап бе марш на скок през пресечена планинска местност и макар да изпитваше неистово страдание, натоварен с тежка раница с екипировка, Търкот успя да завърши далеч преди по-голямата част от другите кандидати. От двеста и четиридесет новобранци едва стотина стигнаха крайната фаза на обучение и Търкот бе един от тях.

По това време обикна специалните части и продължи да служи в различни страни, изпълнявайки разнообразни по характер задачи, докато не настъпи фиаското с последната мисия. А ето че сега го бяха изпратили на това място, за което не знаеше нищо, освен че е страшно засекретено и минава под юрисдикцията на „Операции Делта“. Интересно, дали това не означаваше, че имат нещо общо с „Делта форс“, елитното контратерористично формирование от Форт Браг, с което си бяха съдействали известно време в Берлин.

Още по-странно бе, че дори вътре в обществото на посветените, към които спадаха и специалните части, не се носеха никакви слухове за „Операции Делта“. За тази тайнственост съществуваха две възможни обяснения: или никой не напускаше „Операции Делта“ и по такъв начин липсваше източник на клюки, или тези, които си тръгваха, си държаха устата здраво стисната. Това беше трудно да се повярва за цивилния персонал, но Търкот познаваше немало военни, които вземаха на сериозно клетвата за неразгласяване на военна тайна.

Онова, което най-много го безпокоеше, бе, че предстоящата задача имаше две страни. От гледна точка на Прага и „Операции

Делта“, той бе просто поредният новак с чисто досие и минало в специалните части. Но преди да отпътува, Търкот бе извикан от прекия си началник в отряда, от когото получи устна заповед на връщане от Европа да се отбие във Вашингтон. На летището го очакваха двама агенти от специалните служби, които го отведоха в една стая в терминала. След като агентите останаха да пазят пред вратата, Търкот получи нов инструктаж, този път от млада жена, някоя си д-р Лиза Дънкан, която се представи за научен съветник на президента по нещо, наречено „Меджик-12“. Тя му разкри, че в действителност задачата му е да се внедри в „Операции Делта“ — службата отговаряща за безопасността на „Меджик-12“ — и да наблюдава всичко, което става. Получи и телефонен номер, на който да докладва за видяното.

Дънкан отговаряше уклончиво на всички негови въпроси. Не можела да му каже и за какво точно трябва да си отваря очите. Последното събуди подозренията му, още повече, че докторката също бе член на съвета на „Меджик-12“. Не му каза дори защо са спрели избора си на него. Питаше се дали няма нещо общо с онова, което се бе случило в Германия. Мнителността, неразделна част от живота на всеки агент, го караше да се съмнява дори в нейната идентичност. Дали това не е някакъв тест, за да проверят лоялността му?

Дънкан изрично му забрани да споменава пред когото и да било за срещата им, което пък на свой ред означаваше, че влиза в конфликт с предстоящите си работодатели и цялата му бъдеща кариера може да бъде изложена на риск. По време на полета от Вашингтон за Лас Вегас реши да се придържа към съветите на Дънкан, сиреч да гледа и да слуша, да дрънка колкото се може по-малко и да изпълнява каквото му наредят, докато се ориентира в обстановката.

Очакваше, че още с пристигането ще го прехвърлят в авиобазата Нелис. Това поне бе крайната точка в заповедта, която му бяха връчили. За негова изненада Прага го качи на такси и нареди да ги откарат в един хотел в центъра на града. Дори не го регистрираха, минаха транзит покрай рецепцията и спряха пред врата със сложна, кодирана ключалка. Прага набра кода на циферблата.

— Няма за къде да бързаш — отвърна той на въпроса на Търкот за местоназначението му, докато влизаха в мебелираната стая. — Утре ще те вземем. Освен това, не отиваш в Нелис. Скоро ще разбереш всичко, мръвко.

— Каква е тази стая? — попита Търкот, решил по-късно да се ориентира защо го наричат „мръвка“. Във военните среди използваша тази дума за обозначаване на подкрепления, включени в части, понесли тежки загуби. Дано не ставаше въпрос за нещо подобно. А може би просто бе обидно държане. Или начин да проверят доколко са здрави нервите му, което бе честа практика из елитните отреди. Само че подобна проверка обикновено включваше тестове за лабилност на психиката, а не устни обиди. Малко по-късно се сети и за още една възможност: дали Прага не знаеше за срещата във Вашингтон и за задачата му да слухти? В края на краищата всички тези предположения и съмнения му докараха неистово главоболие.

Прага се метна по гръб на дивана.

— Постоянно държим няколко стаи в хотела. Грижим се за хората си и очакваме от тях същото. Но едно да знаеш — алкохолът е строго забранен. Искам те в постоянна готовност.

— Готовност за какво? — попита Търкот, след като остави сака си на пода и се подпря на прозореца, откъдето се виждаше неонена реклама на Лас Вегас.

— За каквото потрябва, мръвко — отвърна безгрижно Прага. — Утре сутринта отлитаме с „Джанет“ от „Макарън“.

— Джанет? — повтори Търкот.

— Боинг 737. Лети всяка сутрин до Зоната с дневната смяна.

— Всъщност в какво ще се състои работата... — подхвърли Търкот и млъкна, прекъснат от остро изписукване. Прага извади от джоба си пейджър и погледна миниатюрния екран.

— Май скоро ще разбереш — рече той. — Взимай си партакешите. Тръгваме за летището. Викат ни.

Военновъздушна база Нелис

Време до излитането — 143 часа

— Питам се, колко ли плащат за ток? — мърмореше Симънс, загледан през тъмната повърхност на езерото към ярко осветения комплекс, който се гушеше в подножието на Планината на конярите. Той вдигна бинокъла до очите си и плъзна поглед по хангарите, кулите

и щръкналите антени, подредени край доста дългата площадка за кацане.

— Май избрахме подходяща нощ — отвърна Франклин, опрял гръб в скалата. Преди десетина минути бяха изкачили върха и се бяха разположили удобно, готови за продължително наблюдение.

— Светлината може да е заради товарните самолети.

Двата „Херкулеса“ бяха паркирани близо до един от най-големите хангари и около тях все още имаше доста движение. Симънс нагласи фокуса.

— Нищо не разтоварват. По-скоро изглежда товарят нещо на самолетите. Прилича на хеликоптери.

— Хеликоптери? — повтори Франклин. — Я да погледна. — Той взе бинокъла и няколко минути изучава съсредоточено базата. — И преди съм виждал такива. Боядисани са в черно. Големите са УХ-60 „Блекхоук“. Виж, двата малки не ги зная. На „Блекхоук“ лети тукашната охрана. Веднъж един дори се хвърли срещу джипа ми долу, при „кутията“.

— Къде, според теб, ги карат?

— Нямам понятие.

— Май наистина нещо става — кимна Симънс.

Летище „Макарън“, Лас Вегас

Време до излитането — 145 часа и 45 мин.

Боингът нямаше никакви обозначения освен широка, червена лента, опасваща търбуха му. Беше паркиран зад високата метална ограда, окичена с бодлива тел, за да прогонва нежеланите зяпачи. Докато се катереха по стълбичката — Търкот нарамил сака с екипировката — Прага се пошегува, че могат да мъкнат каквото си пожелаят на борда, тъй като за този полет нямало проверка на летището.

Затова пък зад вратата ги очакваше стюард с навъсено лице и луксозен костюм, който се вглеждаше в лицето на всеки от влизащите.

— Кой е този? — попита той още щом зърна Търкот.

— Прясна мръвка — поясни Прага. — Тази вечер пристигна.

— Да видим документите.

Търкот извади военно-регистрационната си карта и стюардът я взе.

— Чакайте тук — нареди той, отдалечи се на няколко крачки и измъкна преносим телефон. След като размени няколко думи, той се върна и кимна удовлетворено. — Всичко е наред. Чист е.

Макар лицето му да не издаваше нищо, Търкот неусетно въздъхна и почеса белега върху дланта на лявата си ръка.

Стюардът вдигна пред лицето му миниатюрен прибор.

— Духайте.

Търкот погледна към Прага, който се пресегна, дръпна прибора, захапа мундщука и рязко издиша вътре. Мъжът провери циферблата, смени чевръсто мундщука и го подаде на Търкот, който последва примера на командира си. Едва след като отново провери данните, мъжът им махна с ръка да влизат навътре.

Прага тупна Търкот по рамото и го побутна към прохода между седалките. Докато вървяха, Търкот плъзгаше поглед по лицата на другите пасажери. Обединяваше ги общият израз на лицето — напрегнат, съсредоточен, професионален. Все хора от неговия бранш.

Докато се настаняваха на седалките, Търкот реши да опита още веднъж да разбере какво става.

— Къде отиваме? — поде той.

— В Зона 51 — отвърна Прага. — Това е авиобаза. На хартия всичко принадлежи на Военновъздушните сили, но в действителност там се разпорежда една организация на име Национална разузнавателна служба или НРС, която отговаря за наблюдението от въздуха.

Търкот знаеше, че в НРС се занимават с въздушен и сателитен шпионаж и че бюджетът на службата надхвърля милиарди. При няколко операции в специалните части бяха получавали поддръжка от НРС.

— А ние какво правим?

— Охраняваме — отвърна Прага. — Военната полиция се грижи за външния периметър на Зоната, нашата задача е да пазим вътрешния. Всъщност — продължи Прага с по-омекнал глас, — „Операции Делта“ се състои от две подразделения — „Ландшафт“ и „Найтскейп“. На „Ландшафт“ е поверена наземната охрана на обекта и кадровото наблюдение. „Найтскейп“, към която си зачислен в момента... —

Прага направи пауза. — Е, скоро и сам ще разбереш каквото е необходимо, мръвко.

Търкот бе участвал в достатъчно секретни операции, за да усети кога трябва да спре с въпросите, тъй че стисна устни и се заслуша в шума на двигателите, докато се носеха право на север, към новото местоназначение.

Бялата планина

Време до излитането — 142 часа и 26 мин.

Симънс поровичка из раницата, извади черна пластмасова кутия и я отвори.

— Какво е това? — попита Франклин.

— Прибори за нощно виждане.

— Ами? Виждал съм ги на кино. Рейнджърите също ги носят като се стъмни. Направо ти изкарват акъла, като изскочат с тия неща от мрака.

Симънс включи захранването и вътрешността на очилата се озари от зеленикава светлина. Зае се да разглежда околността, като избягваше ярко осветения район на летището, тъй като светлините от прожекторите можеха да претоварят вградения компютризиран усилвател. Първо огледа далечния край на площадката. Дължината на пистата надхвърляше четири километра, което я правеше най-голямата в целия свят, макар официално правителството във Вашингтон да отричаше съществуването на летището. После насочи прибора към езерото, надявайки се да открие нещо интересно.

Долови някакъв проблясък с периферното си зрение и обърна глава. На около осем километра от тях два четириколесни всъдехода тъкмо изкатерваха билото на невисок хълм. Блещукането идеше от отражението на лунната светлина върху затъмнените фарове на всъдеходите. Двата водачи носеха прибори за нощно виждане върху металните си шлемове.

Симънс тупна Франклин по рамото и му подаде очилата.

— Погледни там. Виждаш ли ги? Двата всъдехода.

Франклин си сложи очилата и кимна.

— Да, бе, видях ги.

— Това да не са твоите рейнджъри?

— Май че са те, но машинките ги виждам за първи път. Да ти призная, досега не бяха прескачали от тази страна на планината. Винаги идваха отзад. — Той подаде обратно очилата. — Спокойно, с тия неща няма да стигнат дотук. Ще се придвижат най-много на два километра от нас и ще закъсат.

— Я ми кажи, друг път махал ли си антените на детекторите? — попита внезапно Симънс.

Франклин не отговори и журналистът отново погледна към двата всъдехода. Движеха се право към тях.

— Не си го правил, нали? — повтори той.

Франклин кимна с неохота.

— Да, обикновено спирахме долу, където се навъртат рейнджърите. После викаха шерифа и той ни конфискуваше негативите. А след това ни позволяваше да се катерим насам.

— Обикновено?...

— Ами, да. Веднъж-два пъти да ни е гонил да се връщаме.

— Нали каза, че земята тук била обществена собственост?

— Така е.

— И защо тогава си тръгнахте?

Франклин изглеждаше ужасно смутен.

— Шерифът ни казваше, че не отговарял за безопасността ни, ако продължим навътре. Беше нещо като уговорка между него и мен, бе човек. В подобни случаи гледах да се върна при „пощенската кутия“ и да си стоя на сигурно.

— И какво се случваше в такива нощи?

Франклин не отговори.

— Бас държа, че това са нощите, когато сте наблюдавали странни, летящи над планината светлини. Над тази планина — добави Симънс малко ядосано.

— Аха.

— И тази нощ за пръв път си тук без да го знаят, нали? Една от нощите, в която би трябвало да си стоиш при „кутията“.

— Има нещо такова.

Ето защо Франклин бе настоял само той да носи апарат. Използваше го като прикритие в случай че бъдат заловени, може би се надяваше дори на журналистическите му връзки, ако двамата загазят.

Симънс въздъхна, зает да обмисля положението. Въпреки опасността, тук миришеше на голям удар.

— Щом е тъй, да почакаме и да видим какво ще стане.

И двамата се завъртяха рязко, привлечени от рева на реактивни двигатели.

— Това е „Джанет“ — поясни Франклин, загледан в снижаващия се към пистата боинг. Гласът му звучеше разтревожено. — Подранил е. Обикновено идва в 5.45 сутринта.

Симънс погледна през очилата. Двата всъдехода бяха обърнали и бавно се отдалечаваха. Това му се стори по-странно и от подранилия самолет.

*Зона 51, летището край Езерото на конярите
Време до излитането — 142 часа и 13 мин.*

Боингът спря на около половин километър от двата „Херкулеса“. Търкот се спусна след Прага и двамата поеха към невисока сграда в близост до хангарите. От другата страна на базата бяха скупчени разнокалибрени постройки, няколко хангара и казармени помещения, заедно с контролната кула и резервната писта.

— Остави си сака тук, мръвко — нареди Прага.

Другите мъже отключваха шкафчета и вадеха отвътре черни парашутистки комбинезони. Прага го отведе в съседната стая, всъщност склад с екипировка, и започна да му подхвърля разни вещи — черен комбинезон, платнена жилетка, черна плетена шапка, чифт авиаторски ръкавици и комплект за нощно наблюдение АН-ПВС-9, последна дума на техниката.

После отключи оръжейния шкаф. Търкот надникна през рамото му и кимна със задоволство. Тук наистина играеха големи пари. Прага избра за него 9-милиметров „Калико“, със сгъваем приклад, вграден заглушител, цилиндричен пълнител за сто патрона и лазерен мерник.

— Мерникът е нагласен на сто метра, равнинна траектория — информира го Прага. — След това ще коригираш с по два и половина сантиметра за всеки петдесет метра. — Той втренчи поглед в него. — Предполагам, че имаш лично оръжие?

Търкот кимна.

— Броунинг.

— Хубаво, носи си го, но ще го използваш само в краен случай. — Подаде му и слушалки с малък микрофон. — Задейства се гласово, нагласен е на моята командна честота. Да е включен постоянно. Изгубя ли връзка с теб, по-добре да си мъртъв, инак едва ли ще искаш да ме срещнеш отново.

Търкот кимна, намести слушалките и пъкна жиците с батерията зад яката си.

Прага го тупна по рамото, малко по-силно от необходимото.

— Преобличай се и да се понасяме.

Търкот навлече комбинезона, сложи си жилетката и напълни джобовете с резервни пълнители за автомата. Прибави няколко заслепяващи, две нападателни и две отбранителни гранати, после извади броунинга от сака и го нагласи в лъскавия кобур под жилетката. За всеки случай добави още някои неща от личната си екипировка: кожен калъф с три идеално балансирани и наточени ножа за хвърляне — ръчно изработени по негова поръчка от прочут майстор в Мейн, тънка стоманена гарота^[1] и лъщяща, двуостра, назъбена в основата кама, също в калъф, която пъкна в дясната си обувка.

Вече напълно готов за всякакви изпитания, Търкот се присъедини към останалите мъже в хангара. Бяха към двадесетина и очевидно Прага им беше командирът. Той забеляза Търкот.

— Тази вечер ще се навърташ край мен, мръвко. Ще слушаш какво ти казвам. Няма да предприемаш нищо на своя глава. Предстои ти да видиш доста странни неща. Но не се безпокой, държим всичко под контрол.

„Щом всичко е под контрол — помисли си Търкот, — защо сме въоръжени до зъби?“ Но премълча и погледна натам, накъдето гледаха останалите. Един УН-60 „Блекхоук“ със сгънати лопати на витлата вече беше прибран в търбуха на първия С-130 „Херкулес“. Още два по-малки щурмови хеликоптери АХ-6 — „птички“, както им викаха пилотите — запълваха товарния отсек на втория „Херкулес“. АХ-6 бяха малки четириместни хеликоптери с миникарточница, монтирана върху десния плаз. В армията бяха на въоръжение отскоро, при това, поне доколкото знаеше Търкот, ги използваше само специалната диверсионна група 160.

— Група Алфа, потегляй! — нареди Прага.

Четирима мъже с парашути, полюшващи се небрежно на раменете им, пресякоха асфалтираната площадка към скрития в мрака В-22 „Оспрей“, останал незабелязан досега. Още една изненада. Търкот бе дочул, че държавният договор за закупуване на тези самолети е прекратен, но този тук изглеждаше напълно функционален, още повече, че перките му вече се въртяха. Намираха се в краищата на крилата и в момента сочеха нагоре — позиция, която позволяваше на самолета да излети като хеликоптер. След това двигателите заемаха вертикално положение и машината преминаваше в нормален полет. Вратата на задния хангар още се затваряше, а „Оспрей“ вече се издигаше в тъмното небе.

Търкот почувства прилив на адреналин. Мирисът на керосин, облаците изгорели газове, ревът на двигателите, непривичното оръжие в ръцете му, всичко това блъскаше по сетивата и извикваше полузабравени спомени — някои хубави, други лоши, но всички вълнуващи.

— Мърдай! — нареди Прага и Търкот последва останалите на борда на С-130.

Товарният отсек бе достатъчно голям да побере четири автомобила. От двете страни бяха поставени седалки, тапицирани с червен брезент. Стените на салона не бяха звукоизолирани и тътенът на четирите турбовитлови двигателя караше зъбите на мъжете да вибрират. Няколко малки, кръгли илюминатора бяха единствената визуална връзка с външния свят. В дъното имаше зелени сандъци, пристегнати с еластични въжета — изглежда с допълнителна екипировка. Още две групи се бяха настанили преди тях — едните в сиви комбинезони, а другите в зелени камуфлажни дрехи.

— Тези със сивите дрешки са учените глави! — обясни Прага, надвесен над ухото му. — Нашата задача е да ги наглеждаме, докато си вършат работата. Зелените са пилотите на хеликоптерите.

Рампата на „Херкулеса“ се вдигна и се прибра, вътре светнаха червени сигнални светлини. Търкот надникна през близкия илюминатор. „Оспрей“ не се виждаше никакъв. Зачуди се къде ли ще скочат четиримата парашутисти. С крайчеца на окоото зърна нещо голямо и кръгло да се носи на десетина метра над пистата — между тях и планината. Търкот премигна.

— Това пък какво...

— Не зяпай навън — нареди му Прага, като го дръпна за рамото.
— Прегледа ли снаряжението?

Търкот изгледа началника си, после бавно затвори очи. Все още ясно си представяше онова, което бе привлякло вниманието му, макар здравият разум вече да подлагаше на съмнение видяното.

— Слушам, сър.

— Добре. Както казах, за начало няма да се отлепяш от мен. И гледай нищо да не те изненадва.

Самолетът потрепери и тръгна. Търкот вдигна автомата и го нагласи в скута си. Набързо го разглоби, прегледа затвора и провери спусъка и предпазителя. След това го сглоби отново, постави пълнител и спусна предпазителя.

— Какво според теб става? — попита изнервено Симънс, обхванат от съжаление, че е оставил фотоапарата си.

Първият С-130 вече набираше скорост по пистата. По-малкият самолет бе излетял вертикално, за да се изгуби зад хоризонта на север.

— Да пукна дано! — възкликна Франклин. — Видя ли това?

Симънс се извъртя и замръзна. Франклин вече бе на крака и се носеше обратно по пътя, по който бяха дошли, препъвайки се в камънаците. Симънс посегна към миниатюрния плосък фотоапарат, който бе скрил под ризата си, и тогава за няколко секунди нощното небе се озари от ослепителна светлина.

След това Симънс вече не бе в състояние нито да вижда, нито да чува.

Търкот опря гръб в меката облегалка, когато самолетът рязко повдигна нос, за да набере височина. През отсрещния илюминатор зърна отблясък на ярка светлина, която идеше някъде откъм склона на планината. Извърна поглед към Прага, за да открие, че той продължава да го следи съсредоточено с черните си, безизразни очи.

Търкот срещна погледа му спокойно. И друг път се бе изправял срещу такива. Прага бе човек със силен характер сред хора, които се гордееха с твърдостта си. Някой с по-малко опит от неговия, вероятно би останал разколебан от втренчения поглед, но Търкот знаеше нещо,

което бе познато и на Прага: силата на смъртта. Наясно бе какво е да усещаш властта с пръст на спусъка и колко малко трябва, за да преминеш границата. В такъв момент вече нямаше значение за колко силен се мислиш.

Той притвори очи и си наложи да се отпусне. Не беше необходимо да си гений, за да разбереш, че няма да видиш кой знае какво през малкия илюминатор. Каквото и да предстои да стане, ще го разбере, когато пристигнат, за където са потеглили. Каквото и да се изискваше от него, ще му го кажат, когато му дойде времето. Едва ли това бе най-добрият начин да се провежда важна операция, но или Прага също не знаеше достатъчно, или пък нарочно го държеше в неведение. Второто изглеждаше по-вероятно.

*В близост до границата между Небраска и Южна Дакота
Време до излитането — 141 часа и 15 мин.*

„Оспрей“ кръжеше на около три хиляди метра над езеро Луис и Кларк. Седнал отзад, водачът на групата слушаше внимателно последните инструкции, предавани от Куба.

— Преден пост „Феникс“, говори „Найтскейп шест“. Данните от топлинното наблюдение изключват присъствието на хора в района на операцията. Продължавайте според плана. Край.

Водачът на групата свали слушалките, изгледа тричленния екипаж и нареди:

— Скачаме.

След това вдигна палец към пилота.

Задната рампа се плъзна плавно и отвън нахлу хладен, нощен въздух. Водачът на групата приближи ръба и скочи, а хората му го последваха един по един. Във въздуха четиримата разпериха ръце и крака, заемайки стабилна позиция, сетне изтеглиха въжетата. Квадратните платна на парашутите разцъфнаха над главите им и те побързаха да нагласят приборите за нощно виждане.

Водачът огледа отгоре района за кацане. Виждаше се съвсем ясно дълъг участък от брега на езерото, без никакви светлини. С приближаването към земята постепенно изплуваха нови и нови подробности. Изоставеният ски-лифт бе първият и най-важният

ориентир, който водачът търсеше, и веднага щом го съгледа, той вдигна очилата и се прицели в горната станция на лифта. Над него имаше малка площадка, където преди години начинаещите скиори бяха правили първите си несигурни стъпки, веднага след слизване от столчетата.

На не повече от шест метра над земята водачът на групата изтегли рязко и двете кормилни възженца, забавяйки скоростта на снижаване до такава степен, че подметките му опряха повърхността с лекотата на слизащ от автобус пътник. Парашутът още се свличаше зад него, а мъжът вече бе измъкнал автомата си. Хората му се приземиха в радиус, не по-голям от няколко метра. С чевръсти движения събраха парашутите, после заеха позиция под най-горния стълб на лифта, откъдето като на длан се виждаше цялата околност чак до езерото.

Дяволско гнездо бе названието, с което бе известна тази местност. Говореше се, че самият Джеси Джеймс^[2] някога се укривал по тези места, където неравното, назъбено плато на Небраска внезапно се спускаше към врязаното в долината изкуствено създадено езеро — резултат от преграждането на Мисури с язовирна стена на двадесетина километра по-надолу по течението ѝ. Преди около десетина години някакъв предприемач бе направил безуспешен опит да превърне това място в ски-курорт — от тогава датираше и лифтът — но идеята му бе претърпяла провал. Четиримата не се интересуваха от ръждясалите железни. Вниманието им бе съсредоточено в средата на пистата, която извиваше по един от хълмовете и завършваше на бреговете на езерото.

Водачът на групата нагласи слушалките и прошепна:

— „Найтскейп шест“, говори преден пост „Феникс“. Площадката за кацане е чиста. Районът е обезопасен. Приемам.

— Тук „Шест-две“. Разбрано. „Феникс едно“ пристига след пет минути. Край.

В самолета Търкот забеляза, че Прага разговаря по сателитното радио, но думите му бяха заглушени от рева на двигателите. Ако се съдеше по промяната във въздушното налягане, самолетът бе започнал да се снижава. Зад прозореца се мярна блестяща водна повърхност, после назъбена брегова линия. Колелата на „Херкулеса“ опряха в повърхността и заподскачаха. Спирачният път бе удивително кратък за

самолет с подобни размери и съвсем скоро задната рампа се вдигна, разкривайки затревената писта под тях.

— Хайде, скачайте! — извика Прага. — Всичко да се разтовари!

Търкот също се включи в изваждането на малкия хеликоптер, който замаскираха под близките дървета. Все още беше впечатлен от способностите на пилотите. Площадката за приземяване не беше нищо повече от неголяма поляна между два реда високи дървета.

Веднага щом разтовариха и последния сандък, „Херкулесът“ се завъртя и набра скорост, вдигайки рампата в движение. След по-малко от минута се изгуби в нощното небе и на негово място се приземи вторият С-130. Скоро и трите хеликоптера, заедно с целия наличен състав, бяха на земята.

Когато утихна шумът от двигателите на втория самолет, Прага пое командването.

— Искан вертолетите и всичко останало да се покрие с маскировъчни мрежи. Размърдайте си задниците!

[1] Гарота — инструмент за изтезания и задушаване във вид на метален обръч с винт. (Б.пр.) ↑

[2] Джеси Джеймс (1847–1882) — един от най-известните бандити в САЩ. Като младеж участва във войната между Севера и Юга на страната на южняците. След поражението на Конфедерацията заедно с брат си Франк се отдава на обири на банки, дилижанси и влакове. Един от участниците в бандата му го убива, за да получи обявената за главата му награда. (Б.пр.) ↑

3.

Кайро, Египет

Време до излитането — 137 часа

— Не разбирам какво не е наред с апаратурата — мърмореше стажантът, докато въртеше трескаво копчетата върху портативното командно табло. Пискливият му глас отекна приглушено в дебелия каменни стени и бавно заглъхна.

— Откъде знаеш, че проблемът е в апаратурата? — попита с далеч по-спокоен тон професор Нейбингър.

— Какво друго би предизвикало отрицателен резултат? — стажантът тупна с ръка монитора на магнитния резонатор, който бяха довлачили с огромни усилия тук, дълбоко във вътрешността на Голямата пирамида.

Усилията бяха в две насоки: чисто физически напъни да домъкнат машината през всичките тесни тунели на пирамидата чак до подземната зала и сложните дипломатически опити да се сдобият с разрешение за вкарването на подобна свръхмодерна апаратура в един от най-великите исторически паметници на Египет.

Нейбингър познаваше достатъчно добре както кулоарите на властта, така и пътищата за постигане на успех в полето на археологията, за да си даде ясна сметка какви възможности разкриваше разрешението да използва подобна екипировка тук. От някогашните седем чудеса на древния свят единствено останали сравнително непокътнати бяха трите пирамиди на западния бряг на Нил, а дори и в онези далечни времена са ги смятали за най-великото сред чудесата. Колосът на остров Родос — в чието съществуване немалка част от археолозите се съмняваха — Висящите градини на Вавилон, Вавилонската кула, Александрийският фар и други известни от различни източници гигантски строежи на ранните цивилизации бяха изчезнали от векове. Всички, освен пирамидите, построени в периода между 2685 и 2180 г. преди Христа. Заровени в пясъка много преди възхода на Римската империя, пирамидите си бяха още тук, макар

империята да се бе разпаднала от векове и изглеждаха все тъй непоклатими в зората на следващото хилядолетие на човешката цивилизация.

Войни и бедствия бяха променяли облика на населението и околния пейзаж — от хиксоското нашествие през 16 век преди новата ера, през Наполеон, до сраженията на Осма британска армия във Втората световна война — а пирамидите ги бяха надживели.

В Египет имаше над осемдесет пирамиди и Нейбингър бе посещавал повечето от тях, изучавайки загадките им, но и до ден днешен най-силно го привличаше прословутото трио от долината Гизе. От трите средната — пирамидата на Хефрен — изглеждаше най-висока, но само защото бе построена на по-издигнато място. В действителност най-голяма бе северната пирамида, вдигната по заповед на фараон Хуфу, известен още като Хеопс. С височина над сто метра^[1] и покриваща площ от осемдесет акра, тя беше най-голямата каменна постройка в света. За сравнение, най-малката от трите пирамиди, тази на Микерин, бе висока около седемдесет метра. Страните и на трите пирамиди бяха ориентирани точно по четирите посоки на света и те бяха подредени по големина от север на юг. Сфинксът лежеше в подножието на средната пирамида — но достатъчно на изток, за да охранява и входа на най-голямата.

ГОЛЯМАТА ПИРАМИДА

ПИРАМИДАТА НА ХЕФРЕН

СФИНКСЪТ

ПИРАМИДАТА НА МИКЕРИН

Открай време туристи, археолози и учени идваха тук да изразяват почудата си. Туристите се впечатляваха от размерите и възрастта. За учените представляваше интерес технологията на епохата, в която са били издигнати. Археолозите виждаха в тях и въпрос, чийто отговор все не съумяваха да открият със сигурност. *Защо са били построени?* Над тази загадка от години работеше и Нейбингър и нито един от отговорите на неговите колеги не му се струваше достатъчно задоволителен.

Най-общоприетото обяснение бе, че са били гробници на фараоните. Веднага обаче се появяваше един необясним факт — защо всички саркофази, открити в пирамидите, се бяха оказали празни. Години наред вината за това се хвърляше върху крадци, осквернили гробниците заради скрити вътре съкровища, докато не бяха намерени непокътнати, солидно запечатани саркофази, които също се оказаха празни.

Следващата теория, произхождаща логически от първата, придаваше на пирамидите ролята на кенотафи^[2] — празни погребални мемориали, символи на властта, докато телата били погребвани тайно другаде, за да се избегне разграбването.

Една по-съвременна теория вземаше съвършено неочаквана посока. Според нея за египтяните е бил важен не крайният резултат, а процесът на построяване и целта на строежа е била да се намери занимание за цялата налична работна ръка през ежегодните три месеца на нилско пълноводие, когато замирала всякаква земеделска работа. Инак в незаетите умове можели да изникнат мисли, които фараоните и техните царедворци едва ли биха одобрили.

Според друга теория, подкрепяна от оптимистично настроените традиционалисти, гробниците на фараоните са някъде из пирамидите, но все още не са открити. Вече няколко години професор Нейбингър, водещ експерт по въпросите на Древния Египет в Бруклинския музей, посвещаваше цялото си свободно време в търсене на доказателства за последното.

Конкретната специалност на Нейбингър бяха йероглифите — писменост, която си служеше с фигури и знаци, за да означа думи и звуци. Нейбингър вярваше, че най-добрият начин да се разбере миналото е като се разчете онова, което тогавашните хора са написали за своето време, вместо възгледите на някой, ровичкал се из руините хиляди години по-късно.

Една странна мисъл не му даваше покой и същевременно непрестанно разпалваше археологическия му ентузиазъм, и тя беше, че ако пирамидите не бяха просъществували до днешни времена, за да ги виждат с очите си, едва ли хората биха повярвали, че някога ги е имало, най-вече заради почти пълното отсъствие на сведения по този въпрос в древните египетски писания. Сякаш летописците от онези времена се бяха наговорили, че след като всички и без това знаят за пирамидите, едва ли е необходимо да ги споменават. Или пък, мислеше си понякога Нейбингър, хората от онази далечна епоха също не са били сигурни каква точно е целта на тези гигантски строежи. А дали не е било забранено да пишат за тях?

Тази година опитваше нещо различно, в добавка към основния си проект да преписва всички надписи и да копира рисунките от вътрешните стени на Голямата пирамида. Намислил бе да използва магнитен резонатор, за да сондира дълбоко под дебелите стени, където човешкото око не бе в състояние да проникне, а да се копае бе строго забранено. Вълните, излъчвани от резонатора, можеха да навлязат безопасно на необходимата дълбочина и да му разкрият заровените там

съкровища. Поне така беше на теория. Практическото приложение, както бе демонстрирал стажантът, се разминаваше с предварителните му очаквания.

— Сякаш... — Уелчър, младият стажант, млъкна и се почеса озадачено, — сякаш сме блокирани от друг, по-могъщ източник. Не кой знае колко могъщ, но все пак го има.

— Какъв източник? — попита Нейбингър, облегнат на хладната стена. Въпреки всичките години, прекарани из подземията, все не съумяваше да се отърси от потискащото усещане за огромната маса от дялани камъни, наредени над него.

Нейбингър беше едър, плещест мъж, с гъста, черна, грижливо поддържана брада и очила с метални рамки. Носеше избелели дрехи в защитен цвят, униформата на пустинните изследователи. На тридесет и шест все още го смятаха за млад в средите на археолозите, а и не можеше да се похвали с важно откритие, върху което да гради репутацията си. Проблемът му, както често обичаше да разисква пред приятелите си в Бруклин, бе, че не си е измислил някоя любима теория, върху която да работи. Вместо това разполагаше с любим метод — търсеше нови надписи и се опитваше да дешифрира томовете неразгадани папируси. Готов бе да приеме всичко, което му разкриеха, но засега надписите оставаха неми за усилията му.

Шлиман може наистина да е бил убеден, че Троя съществува и си заслужава да прекара целия си живот в търсенето ѝ, но Нейбингър нямаше подобни убеждения. На всичко отгоре работеше в сфера, където конкуренцията не само бе многобройна, но и унищожителна. Надеждите му бяха, че ще сполучи да открие с помощта на магнитния резонатор нещо, което останалите са пропуснали, само дето не знаеше какво точно търси. Дали пък няма да се натъкне на някоя нова галерия, с незнайни съкровища и непознати надписи?

Уелчър не откъсваше очи от циферблатите.

— При други обстоятелства бих казал, че долавяме смущения от остатъчна радиация.

— Радиация? — точно от това се боеше и Нейбингър.

Той погледна крадешком групата египетски работници, които бяха наели да пренесат апаратурата до тук. Водачът им, Каджи, не откъсваше очи от тях, ала сбръчканото му лице не издаваше нищо.

Последното, от което се нуждаеха сега, бе да настъпи паника и работниците да ги зарежат насред пирамидата.

— Ами да — кимна Уелчър. — Когато се подготвих за тази експедиция, известно време работих на такъв резонатор в една болница. Там също понякога излизаха подобни смущения и един от техниците ми обясни, че се причинявали от рентгеновата апаратура. Дори се наложи да направят график за работата на отделните апарати, а по правилник би трябвало да са разположени на различни етажи и да са солидно екранирани.

Макар да не бе известно на широката публика, Нейбингър бе чувал за някои ранни проучвания във вътрешността на пирамидите с използване на космически лъчения, завършили неуспешно по същата причина — наличие на остатъчна радиация, която смущавала изследването. Причината тази информация да остане достояние на тесен кръг специалисти се криеше в липсата на рационално обяснение — а учените не обичаха да публикуват трудове върху факти, които не могат да обяснят. Нейбингър нерядко се питаше колко ли още необяснени феномени са останали заровени в папките на изследователите, само защото последните са се опасявали да не станат за присмех на научната общност.

Въпреки всичко, беше се надявал, че късметът му ще проработи, най-вече защото магнитният резонатор се основаваше на съвършено различен принцип на работа.

— Провери ли целия спектър на апарата? — попита той.

От четири часа бяха долу. Нейбингър бе предоставил на Уелчър работата по апарата, тъй като той бе специалистът. През това време бе фотографирал рисунките и надписите от близките коридори. Макар детайлно изследвани и документирани, някои от йероглифите тук все още не бяха разчетени.

Бележникът в скута му бе изпъстрен с драскулки.

Вгълбен в изследванията си, Нейбингър все още не можеше да сподави вълнението си от факта, че някои от тукашните йероглифи сякаш имаха лингвистична връзка с писмеността, използвана в наскоро открити свитъци в Мексико. Нейбингър не бе заинтригуван толкова от причината за подобна връзка, интересуваше го по-скоро информацията, която съдържаха. Дори бе съумял да разчете няколко думи... нищо

повече от неясно послание. Ала и това бе достатъчно да забрави за магнитния резонатор и доскорошните си надежди.

Преди около година Нейбингър бе направил изумително откритие, което все още пазеше в тайна. Открай време се знаеше, че съществуват пергаменти и свитъци с египетски произход, при изписването на които не са били използвани класически йероглифи, а нещо като по-древна картинно-образна писменост, наричана „стари руни“. Вярно, че източниците на подобна информация все още бяха оскъдни. Твърде оскъдни, за да осигурят необходимия минимум данни и да бъдат преведени. Но затова пък достатъчно, за да предизвикат интерес. Това, което привлече вниманието на Нейбингър, бе поредица от стари руни в един южноамерикански свитък. След около година напрегната работа върху копията, с които разполагаше — сравнявайки ги с тези от Египет — професорът бе почти сигурен, че е успял да разгадае близо няколко десетки думи и символи. Необходими му бяха обаче още образци, за да се почувства по-уверен в точността на малкото, което бе постигнал. Историята познаваше не един случай на тотално заблуждение при разчитане на древни писания.

Каджи просъска няколко думи, работниците му скочиха на крака и напуснаха пъргаво подземие. Нейбингър изруга тихо, пъкна бележника в джоба си и се надигна.

— Слушай, Каджи, платил съм ви да...

— Всичко е наред, професоре — прекъсна го Каджи, вдигнал мазолестата си длан. Говореше почти перфектен английски, дори с леко британски акцент — за изненада на Нейбингър, който бе свикнал египтяните често да се прикриват зад незнанието на езика, когато така им е по-изгодно. — Просто им дадох малка почивка. Ще се върнат след час. — Той погледна към резонатора и се усмихна, а златните му зъби проблеснаха в мрака. — Май нещо не върви, а?

— Не върви — кимна уморено Нейбингър.

— На професор Хамънд също не му потръгна при опитите с машините, през 1976.

— Бил си с Хамънд? — учуди се Нейбингър.

В „Роял мюзийм“ в Лондон беше чел доклада на Хамънд за експедицията. Един от непубликуваните трудове — също поради липса на откритие. Разбира се, още тогава Нейбингър забеляза, че всъщност

Хамънд е открил нещо — а по-точно, наличието на остатъчна радиация във вътрешността на пирамидите, каквато не би трябвало да има.

— Много пъти съм бил тук — продължи Каджи. — И тук, и в другите пирамиди. Слизал съм и в Долината на царете. Прекарах много години на юг, в пустинята, преди водата на язовира да я залее. Оглавявал съм работните групи в не една експедиция и съм виждал какви ли не чудати неща.

— Хамънд откри ли защо апаратурата му не работи?

— Не, за съжаление — въздъхна театрално Каджи и прокара ръка по командното табло на резонатора. — Тази машина трябва да е доста скъпа?

— Да, така е... — понечи да отговори Уелчър, но Нейбингър го спря. Вече разбираше накъде върви разговорът.

Каджи се усмихна.

— Ах, Хамънд също не получи никакви резултати. Хората му се навъртаха около машината. Твърде много радиация, казваха. Хамънд не им вярваше. Но машината няма да лъже, нали?

Този път Уелчър премълча.

— Щом машината не лъже — продължи мисълта му Нейбингър, — значи нещо трябва да предизвиква смущенията.

— Или нещо *някога* е било тук и все още предизвиква смущения — поправи го Каджи. Той се извърна и се насочи към входа на подземие, където имаше голям каменен саркофаг.

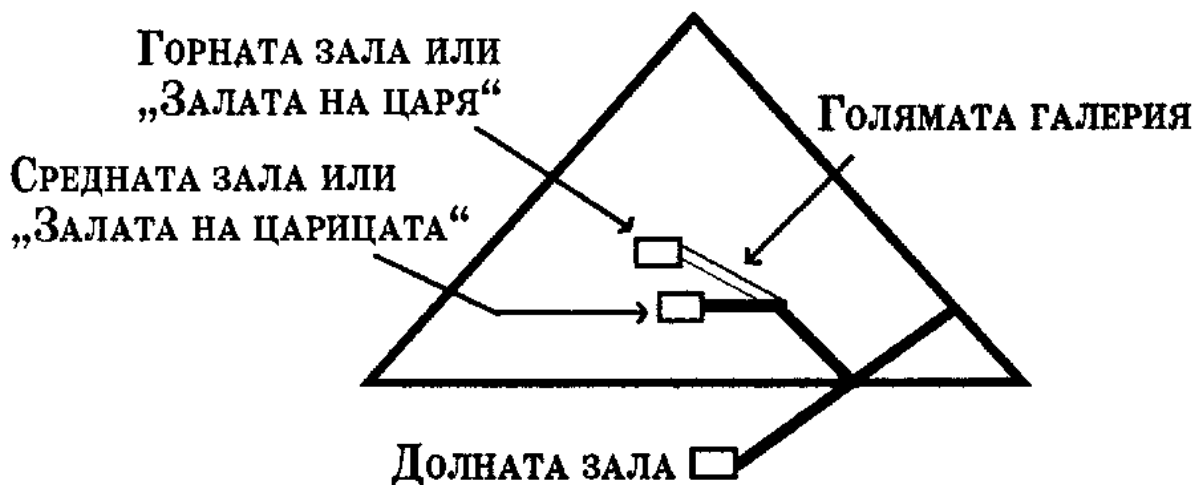
— Този саркофаг е бил празен, когато са счупили печатите — подхвърли зад него Нейбингър.

Имаше предвид първата експедиция от 1951 г., когато бяха проникнали в тази зала. Всички тогава били ужасно развълнувани от факта, че печатите на каменната гробница са непокътнати. Смятали, че веднага щом вдигнат похлупака, ще разкрият тайните на пирамидата. Представяше си смайването им, след като го сторили и вътре нямало нищо.

В Голямата пирамида има три помещения. Двата входа — официалният, на северната страна, и прокопаният по заповед на халифа векове по-късно, се свързват в тунела, който пресича дебелия каменна стена и продължава навътре в скалата под пирамидата. На свой ред тунелът също се раздвоява, като единият му ръкав отвежда право в Средната зала и Голямата галерия, от която пък се стига в Горната зала.

Другият, по-скоро открит, слиза още по-надолу, към Долната зала. Именно в тази зала работеха Нейбингър и хората му.

ГОЛЯМАТА ПИРАМИДА

— Бях тук през 1951 г. — кимна Каджи. — Да, тогава саркофагът беше празен.

— *Тогава?* — повтори Нейбингър. Познаваше Каджи от предишни експедиции из Египет, имаше репутация на честен човек. Когато за първи път го нае, преди доста години, получи от няколко места чудесни препоръки за него.

— Хамънд ме мислеше за глупак, а и тогава бях млад — рече Каджи. — Опитах се да му кажа, но той не искаше да ме чуе. — Каджи потърка пръстите на едната си ръка в дланта на другата.

Нейбингър знаеше какво означава това. Каджи искаше да му се плати за сведенията и едва ли можеше да бъде винен за алчността си. Професорът се замисли. Беше взел резонатора под наем. Таксата зависеше от броя на дните, а от музея му бяха отпуснали средства за осем дни. Ако го изпрати утре по самолет, ще спести пет дни от заплащането. Това бяха доста пари, особено за местните жители. Единственият проблем бе как ще обясни после липсата на фактури и документи за останалите дни. От друга страна, какъв смисъл да упорства с апаратурата на място, където няма да открие нищо. Вече беше преписал йероглифите от стените и това бе достатъчно да сметне

експедицията за успех — поне от негова гледна точка. И без това резонаторът бе само изстрел напосоки.

Нейбингър побутна стажанта.

— Иди си почини.

Уелчър напусна залата и двамата мъже останаха сами.

— Десет хиляди лири — рече Нейбингър.

Лицето на Каджи дори не трепна.

— Дванадесет хиляди и това е всичко, което имам. — Нейбингър знаеше, че това е повече от средната годишна заплата в Египет.

Каджи протегна ръка. Нейбингър бръкна в джоба и извади пачката с банкноти — седмичната заплата на всички работници. Сега ще трябва да ходи до банката, за да изтегли останалата сума и да им заплати.

Каджи седна с кръстосани нозе на каменния под, а парите изчезнаха под робата му.

— Бях тук през 1951 с експедицията на Мартин, когато откриха тази зала, но това не бе първото ми идване.

— Невъзможно! — отсече Нейбингър. — Професор Мартин е прокопал три от стените, за да попадне тук през 1951. Всички стени са били напълно запазени. Върху саркофага е имало оригинални печати от династията на...

— Говори си колкото искаш — прекъсна го Каджи със същия спокоен тон. — Но аз ти казвам, че съм влизал тук и преди 51-ва. Плати ми, за да ти разкажа. Ако искаш слушай, ако искаш, можеш да спориш. Твоя работа.

— Ще слушам — кимна Нейбингър, завладян от подозрението, че току-що е профукал за тоя що духа солидна част от субсидията на музея. Вече се питаше откъде ще спести, за да покрие липсата. Умът му автоматично пресмяташе най-благоприятните възможности за обмяна между долар и египетска лира.

Но Каджи изглеждаше удовлетворен.

— Това се случи девет години преди експедицията на Мартин, по време на Втората световна война. През 1942 тук, в Кайро, управляваха англичаните, но това не се нравеше на мнозина. Египетските националисти бяха готови да разменят едни нежелани управници за други, надявайки се немците да се окажат по-добри от англичаните и да ни върнат свободата. Всъщност никой не го беше еня за нашето мнение.

Ромел^[3] и Африканският корпус идваха от запад през пустинята и в града ги очакваха до края на годината.

Всичко започна през януари 1942, с началото на офанзивата на Ромел. През юни Тобрук^[4] вече беше в ръцете на немците и англичаните отстъпваха по целия фронт. Дори в Кайро, в щаба на Осма армия, офицерите горяха важни документи, подготвяйки изтеглянето. Всички се бояха. А Ромел продължаваше да приближава. Британската армия бе отблъсната чак до Ел Аламейн.

— Аз работех в Кайро — продължи Каджи, размахвайки ръка над главата си. — Дори в разгара на войната имаше такива, които искаха да посетят древните места. Пирамидите са посрещали не една война. Пък и за мнозина войната е средство да попътуват и да припечелят пари. Тъй че аз организирах обиколки. Понякога, когато клиентът ми плащаше за риска, подкупвах пазачите и го вкарвах вътре. Желаещите да видят Голямата галерия не бяха един и двама — той бодна с палец тавана, но галерията всъщност бе на тридесет метра по-нагоре и водеше до вътрешността на пирамидата и до най-горната зала.

Каджи разпери ръце.

— Не ме интересувахе кой управлява в Кайро. Пирамидите помнеха много управници и щяха да познаят още много в бъдеще. Моят живот е тук, сред тях. Германците бяха само на триста километра от Кайро и изглежда вече никой не можеше да ги спре. В началото на юли генерал Оучинлек беше освободен от поста си и на негово място пристигна Монтгомъри^[5]. Тук това не направи впечатление на никого. Очакваше се англичаните да отстъпят в Палестина и да блокират Суецкия канал с потопени кораби. Някъде по това време ме потърси група хора, желаещи да влязат в пирамидата. Говореха със странен акцент, но плащаха добре и това бе по-важно. Същата нощ подкупих пазачите и ги вкарах, използвайки входа на халифа — така поискаха те. Спуснахме се по коридора, докато стигнахме разклонението към Главната галерия. Но те не пожелаха да продължат нагоре, не проявиха интерес и към Средната зала, която тогава бе все още най-ниско разположеното от познатите помещения. Носеха със себе си някакъв чертеж. — Каджи посочи стената. — Нямах възможност да го разгледам подробно, но беше с такива надписи. Знаците, които никой не може да разчете. — Той извърна очи към бележника в скута на Нейбингър. — Може би ти ще си първият.

— Кои бяха тези хора? — попита Нейбингър и затвори бележника.

— Те бяха германци.

— Германци? Но как са се добрали до Кайро? Нали градът все още е бил в ръцете на англичаните?

— Нищо по-лесно. По време на войната Кайро бе един от големите центрове на шпионажа. Какви ли не странни птици влизаха свободно в града. — Завладян от спомени, Каджи продължи с развълнуван глас: — Истинско преживяване бе да си в Кайро през ония години. Дори курвите работеха за едната или за другата страна — най-често и за двете. Баровете бяха натъпкани с шпиони. Англичаните шпионираха германците, които пък шпионираха американците, а те на свой ред шпионираха италианците и тъй нататък. — Каджи се изкиска. — На черния пазар можеше да се спечели цяло състояние. Та не беше хич трудно да се пратят тези хора в Кайро. Особено през юли, когато всички бяха заети с подготовка за евакуация или за посрещане на новите господари.

— Откъде се бяха сдобили германците с този чертеж? — прекъсна го Нейбингър.

— Нямам представа. Използваха ме само, за да ги вкарам. Оттук насетне те поеха управлението.

Нейбингър зададе въпроса, който не му даваше мира.

— А знаеха ли да четат йероглифите?

— Не съм сигурен... но с тях имаше един, който ги разбираше по свой начин. Бяха дванадесет. Спуснахме се в ниското, където тунелът извива и поема нагоре към Голямата галерия, и там спряхме. След като се ориентираха, те започнаха да копаят. Ей тогава се изплаших. Щяха да ме обвинят, защото пазачите знаеха, че аз съм ги довел. Със своите лопати и кирки буквално унищожаваша прехраната ми... Този, който ги ръководеше... — Каджи млъкна, завладян от спомени, — беше зъл човек. Личеше си по всичко и най-вече по очите. Още като се завайках, той ме сръза с поглед и веднага разбрах, че отворя ли си още веднъж устата, ще съм мъртвец. Тъй че млъкнах.

Работеха доста бързо. Знаеха къде да търсят и само след час откриха прохода. Нов тунел! Бях толкова развълнуван, въпреки уплахата си. Нищо подобно не ми се бе случвало досега. Новият коридор водеше надолу, към скалата под пирамидата. Никой досега не

бе предполагал за подобна възможност. Всички бяха търсели пътища да продължат нагоре.

Немците влязоха и аз ги последвах. Не разбирах какво си говорят, но беше очевидно, че и те са развълнувани. Спуснахме се навътре в тунела — Каджи посочи с пръст през рамо — както и ние с теб тази сутрин. На три пъти движението ни беше блокирано от тънки стени. Таванът беше изписан с непознати йероглифи и аз не се съмнявах, че сме попаднали в участък, където от четири хиляди години не е стъпвал човешки крак. Немците прокопаха отвори в стените, без да се грижат за боклука, който оставяха. Тунелът завършваше с каменна стена, но те не се спряха пред нея, както не ги бяха спрели предишните три стени. Нахвърлиха ѝ се със своите лостове и кирки и съвсем скоро я разкъртиха. И тогава влязохме в залата. Саркофагът си беше там, където си го виждал на снимките от експедицията на Мартин, покрит с тежкия похлупак и с непокътнати печати. А из въздуха се усещаше присъствието на...

Каджи замлъкна и Нейбингър втренчи очи в него. Сякаш омагьосан от гласа на стареца, той почти виждаше картината пред себе си.

Каджи погледна към средата на залата, където бе разположен саркофагът.

— Немците не бяха археолози. Със сигурност го знаех. Личеше си от начина, по който къртеха стените. И по това как счупиха печатите и вдигнаха похлупака. През 1951 на Мартин му бяха нужни шест седмици, за да отвори саркофага, като подготвяше в подробности всяко предстоящо действие от операцията. А в онази нощ немците го сториха за пет минути. Нищо друго не ги интересуваше, освен съдържанието на саркофага. Нито надписите по стените, нито печатите. Нищо, освен вътрешността на каменната кутия.

— Саркофагът... празен ли беше?

— Не.

Нейбингър чакаше, но нетърпението му надделя.

— Вътре ли беше тялото на фараона?

— Не — въздъхна Каджи и сякаш цялата насъбрана енергия го напусна. — Не зная какво беше онова, което намериха. В саркофага имаше кутия. От черен метал. Не бях виждал такъв метал, нито пък

видях след това. — Той вдигна ръце, описвайки правоъгълник с височина и ширина около метър. — Ей толкоз голяма беше.

Нейбингър поклати глава.

— Хубава история, Каджи. Струва ми се обаче, че платих да чуя измислица.

— Не беше лъжа — отвърна с равен глас Каджи.

— Виждаш снимките от експедицията на Мартин. Стените, за които говориш, изглеждат непокътнати. Същото важи и за печатите върху саркофага — били са оригинални. Как ще го обясниш, ако германците са направили онова, което твърдиш? Кой е иззидал обратно стените? Ами печатите? Да не е магия? Или духът на фараона? — Нейбингър беше отвратен.

— Не зная, не съм сигурен... — призна Каджи. — Зная обаче, че през 1945 англичаните и американците забраниха достъпа до Голямата пирамида за цели осем месеца — чак докато не свърши войната. Никой не можеше да влиза. Може би те са възстановили всичко вътре. Макар и трудно, това не е невъзможно. Когато слязох долу с Мартин, стените си бяха на мястото. Зачудих се, защото ги бях оставил разбити.

— Защо не каза на Мартин? — попита Нейбингър.

— Тогава бях прост работник. А и сигурно нямаше да ми повярва, както не ми вярваш и ти сега.

— Защо ми разказа всичко това?

Каджи посочи бележника на професора.

— Защото те интересуват знаците, които никой не може да разчете. Германците имаха на схемата същите знаци. С тяхна помощ откриха тунела към залата.

— В това няма никакъв смисъл — възкликна Нейбингър. — Ако тук са влизали немци и са ограбили саркофага, защо им е на англичаните и американците да ги прикриват?

Каджи запази мълчание.

— Ах! — размаха гневно ръце професорът. — Защото просто тук не са влизали никакви германци! Колко пъти си продавал тази история, Каджи? Но да знаеш, няма да ти позволя да се измъкнеш толкова лесно!

— Не съм те излъгал. Наистина бях тук. — Каджи пхна ръка под робата си и извади кама.

Нейбингър се облещи, помислил за миг, че е отишъл твърде далеч, но арабинът държеше оръжието за острието и му го подаваше.

Нейбингър го взе предпазливо.

— Откраднах го от един от германците. Всички носеха такива.

Стиснал камата, Нейбингър изведнъж почувства, че го побиват тръпки. Дръжката завършваше с миниатюрен череп от слонова кост, а пречупеният кръст бе изрязан върху повърхността ѝ заедно с двете светкавици на печално известните SS. Дръжката беше кокалена и за миг професорът се зачуди от костта на какво животно е била направена, сетне реши, че е по-добре, ако не знае. Върху блестящата стомана на острието също бе изписано нещо и Нейбингър напрегна поглед в сумрака. Беше една-единствена дума:

ТУЛЕ

От другата страна бе гравирано:

фон Сеект

Нейбингър беше чувал за Туле. Легендарна страна, която още Птолемей и други древни географи са описвали като най-северната обитаема земя, разположена някъде след Британските острови. Нямаше обаче ни най-малка представа какво общо има тя с нацистите и пирамидите.

— Кой е този фон Сеект?

— Най-странният тип в групата — отвърна Каджи. — Десет от дванадесетте бяха убийци. Прочетох го в очите им. Но останалите двама бяха различни. Единият разчиташе знаците и посочваше пътя. Беше под постоянна охрана, сякаш не бе дошъл по собствено желание... Вторият — фон Сеект, от когото откраднах камата, също се отличаваше. Не беше като главорезите, но и не беше дошъл насила. Страшно се развълнува, когато откриха черната кутия. Тъкмо този миг използвах да му открадна камата. Извадиха кутията и му я подадох, а той я пхна в раницата. Изглежда беше тежка, но и той бе доста як.

— И това ли всъщност търсеха? Само черната кутия?

— Да. Тръгнахме веднага, щом я откриха. Отвън ги чакаше камион, който подкара на север. Аз избягах и се скрих. Знаех, че

пазачите ще ме търсят, когато видят дупките в стената и празната зала. Но никой не ме потърси. Не чух нито думичка, колкото и да е странно.

Нейбингър вдигна камата.

— Как мога да бъда сигурен, че не си я купил на черния пазар? Това не е доказателство за верността на разказа ти.

Каджи сви рамене.

— Казах истината. Не ме интересува дали ми вярваш. Аз съм в мир с Аллах. Истината казах. — Той посочи резонатора. — Това ми напомня, че когато немците отвориха саркофага и извадиха кутията, човекът, от когото откраднах камата, носеше един от тези... — Каджи спря, търсейки подходящата дума — малка машинка, тя издаваше звук, когато я насочиха към черната кутия. Жужеше като щурец.

— Гайгеров брояч? — попита Нейбингър.

— Точно така. Това ѝ е името.

— Значи черната кутия е била радиоактивна? — рече Нейбингър, по-скоро на себе си. Макар да нямаше логична причина за това, неусетно бе започнал да вярва на египтянина. Но какво е било затворено в саркофага? Нима древните египтяни са познавали радиацията? Нямаше съмнение, че смущенията в работата на резонатора са от остатъчна радиация.

Нейбингър си припомни историята от началото. Имаше само едно нещо, за което можеше да се хване: името върху камата. Фон Сеект. Кой е — или може би — кой е бил този човек?

— Какво правиш? — попита Каджи, когато Нейбингър пъкна камата в колана си.

— Ще я задържа — отвърна професорът. — Платих ти за историята, а това е единственото доказателство.

— За това не сме се разбирали — възрази старецът.

— Искаш ли да разкрия пред хората ти сделката ни? Да им кажа за парите, които ти дадох? Сигурно ще настояват за своя дял.

Каджи присви очи. После се надигна и кимна.

— Задръж я, щом желаш. Това е зъл предмет. Отдавна трябваше да се отърва от него.

[1] Хеопсовата пирамида е висока 146,6 м, а тази на Хефрен — 143,5 м. (Б.пр.) ↑

[2] Кенотаф — празен гроб, гроб без мъртвец, обикновено тялото на починалия е загубено или се намира далеч от родината. — Б.ред. ↑

[3] Ромел, Ервин (1891–1944) — генерал-фелдмаршал, командващ немските войски в Северна Африка по време на Втората световна война (1942 г.). Участник в заговора срещу Хитлер. Завършва живота си със самоубийство. (Б.пр.) ↑

[4] Тобрук — пристанищен град на Средиземно море. По време на Втората световна война през април-декември 1941 г. издържа осеммесечна обсада на италиански и немски войски. (Б.пр.) ↑

[5] Монтгомъри, Бърнард Лоу (1887–1976) — британски фелдмаршал. От 1942 г. командва Осма армия в Сев. Африка, нанесла поражение на итало-немските войски. В периода 1951–1958 г. е първият зам.-главнокомандващ на НАТО в Европа. (Б.пр.) ↑

4.

Нешвил, Тенеси

Време до излитането — 134 часа и 45 мин.

„Тук е Джони. За известно време ще бъда извън града. Връщам се на десети. Оставете съобщение след сигнала. Чао.“

Кели бавно постави слушалката, без да си прави труда да оставя съобщение. Минаваше девет сутринта на десети.

— О, Джони, ето че пак си загазил — прошепна тя.

Вече не се съмняваше, че Симънс е в опасност. Имаше странно чувство за хумор, но едва ли би се шегувал с подобни неща, особено когато ставаше въпрос за работата му. Дори съвсем оскъдните разкази за „приключенията“ му в Салвадор можеха да обяснят причината за подобна сериозност. Освен това в писмото си на три пъти бе споменавал това „девет сутринта“, което също не беше случайно. Най-малкото, ако всичко е наред, щеше да смени съобщението на телефонния секретар.

Тя включи компютъра и задейства телефонната връзка с мрежата. Ако иска да открие Джони, ще ѝ е нужна малко информация. Нещо, за което да се захване.

Съществуваха два пътя за разследване и тя знаеше, че са същите, по които и Джони е минал, преди да тръгне на мисията си. Първият беше да се събере подробна информация за Зона 51 и авиобазата Нелис. А вторият — да надникне на всички места, където се обсъждат НЛО-феномените и да потърси онези, които са свързани със Зона 51.

Кели вече имаше известна подготовка в полето на уфологията, което вероятно бе втората причина — ако първата бе приятелската им връзка — Джони да потърси тъкмо нейната помощ. Всъщност, проблемите, които имаше преди осем години с военните от базата Нелис — в резултат на това бе погубена начеващата ѝ кариера в документалното кино — бяха свързани именно с тази тема. Една

многообещаваща възможност тогава се бе превърнала в истинска катастрофа.

Кели огледа още веднъж, по-внимателно, всички документи, изпратени ѝ от Джони, като си записваше ключовите думи на отделно листче. Когато привърши, разполагаше със следното:

Пощенско клеймо от Лас Вегас;
Капитана;
Радиоемисии от 23 октомври, авиобазата Нелис;
„Червен флаг“; Ф-15;
„Пощенска кутия“;
„Дриймленд“;
Езерото на конярите.

След като влезе в една от любимите си мрежови търсачки, Кели започна да въвежда една по една ключовите думи. Първото попадение се получи веднага щом свърза „авиобазата Нелис“ с датата „23 октомври“. Беше кратко съобщение от „Тъксън ситизън“ с дата 24 октомври.

„КАТАСТРОФА НА Ф-15, ПИЛОТЪТ ЗАГИВА

Пресслужбата на военновъздушната база Дейвис-Монтам потвърди късно снощи, че самолет Ф-15 от 355-та учебна ескадрила е катастрофирал вчера по време на занятие в околностите на резервата Люк.

Пилотът, чиято самоличност не се съобщава по молба на близките, е загинал при катастрофата.

Самолетът е паднал в пресечен терен и спасителните операции продължават.“

Кели поиска дневното издание на другите вестници, но колкото и да беше странно, там не се споменаваха и ред за инцидента. Тя отвори атласа. Резерватът Люк и военновъздушната база се намираха в

Аризона, на стотици километри от авиобазата Нелис. На пръв поглед катастрофата нямаше нищо общо със случая на Джони. Тя понечи да изтрие информацията, но се поколеба.

Дали наистина нямаше? Колко често се случват катастрофи с Ф-15? Едва ли всеки ден. Съвпадение ли е това? Кели не вярваше много в съвпаденията. Бодна я неприятно предчувствие. На какво се е натъкнал Джони? Ако записът е от същата катастрофа, военните са положили доста усилия да отклонят вниманието на обществото от Нелис и Зона 51. Не само това — съобщаваха, че пилотът е мъртъв, за което, поне според записа, нямаше сигурни данни.

Следващият опит бе да свърже „пощенска кутия“ с НЛО. Тук получи три попадения, всичките сочеха „кутията“ като наблюдателен пункт над бреговете на Езерото на конярите, където НЛО-ентусиасти често се събирали да зяпат небето. Очевидно човекът, изпратил записа на Джони — Капитана — е бил един от тези ентусиасти. Сега поне знаеше къде може да открие една от брънките във веригата.

Веднага щом въведе „Дриймленд“ и „Езерото на конярите“, екранът се изпълни със съобщения за куп публикации. Всички имаха връзка със Зона 51 — още един от ключовите термини, който възнамеряваше да въведе.

Съществуваха множество теории за Зоната и Кели бе запозната с немалко от тях. Според едни това бе място, където правителството осъществявало контакти с извънземните, разменяйки информация и технологии. По-радикалните наблюдатели пък смятаха, че в своята част от сделката хората позволявали на пришълците да извършват зловещи опити върху животни и дори да отвличат хора за своите експерименти. Някои стигаха дотам, че говореха за опити за кръстоска между извънземни и човеци. Кели поклати глава. Подобни истории пълнеха заглавните страници на жълтите вестници, но едва ли щяха да са ѝ от полза в конкретната задача.

Вниманието ѝ спря върху доста аргументираното предположение, че в Зона 51 военните провеждат изпитания на свръхсекретен летателен апарат и че на времето на същото място бил изпитван прочутият Ф-117 „Стелт“. Новият секретен самолет се наричал „Аврора“, летял със скорост от 4 до 20М^[1] и можел да се издига достатъчно високо, за да изстрелва спътници на орбита.

Правителството официално отричаше съществуването на какъвто и да било тайнствен комплекс на име Зона 51, което беше твърде любопитно, като се имат предвид настоящите усилия на военновъздушното ведомство през последните пет години да закупува все повече земя край Езерото на конярите.

Явно, че *нещо* ставаше около тази Зона 51. Джони също бе стигнал до този извод, може би дори се бе натъкнал на още по-интересни сведения и бе решил, че си заслужава да провери всичко на място, въпреки риска записът да се окаже фалшификация.

Докато преглеждаше материалите, направи й впечатление, че две имена изплуват отново и отново: Майк Франклин, самозван специалист по Зона 51, живеещ в малкото градче Рейчъл, недалеч от Зоната, и Стив Джарвис, учен, който твърдеше, че е работил в Зона 51 и дори е виждал с очите си извънземния летателен апарат, с който там се провеждали изпитания. Джони навярно също бе забелязал тези имена.

Кели вдигна телефона и поиска от „Справки“ номера на Франклин. Набра го и зачака, заслушана в равномерния сигнал. Тъкмо когато се готвеше да затвори, отсреща се обади разтревожен женски глас.

— Да?

— Бих искала да разговарям с Майк Франклин. Обажда се Кели Рейнолдс.

— Майк го няма.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Няма го тук — повтори жената.

— Работя върху статия за НЛО за известно списание — продължи Кели, привикнала с подобни разговори — и бих искала да...

— Казвах ви, че не е тук! — прекъсна я жената. После неочаквано изхлипа. — Майк е мъртъв. Катастрофирал е с колата снощи.

Кели неволно стисна дръжката.

— Къде е станало това?

— На шосе 57, на около тридесет километра от града.

— Сам ли е бил?

— Какво?

— Сам ли е бил в колата?

— Да. Щатските полицаи казаха, че е излязъл извън пътя, за да избегне сблъсък с елен. Намекваха също, че Майк бил пиян. Но Майк никога не пие, когато кара. Не е такъв човек. Освен това някой е тършувал из къщата. Опитали са се да заличат следите, но аз познах. Страх ме е, че може пак да дойдат.

— Кой да дойдат? — попита Кели.

Жената се изкиска истерично.

— Те — кои? Нали знаете.

— Не, не зная — отвърна Кели. — За кого говорите?

— О, забравете. Майк не биваше да се захваща с тая работа. Толкова пъти му го повтарях.

— Как се казвате? — попита Кели.

— Хич не си и помисляйте. Махам се оттук. Не зная с какво се е занимавал Майк и не искам да чуя повече за него. — Телефонът прекъсна и Кели бавно остави слушалката.

— О, Джони, Джони — прошепна тя. — Този път наистина лъжицата не е била за твоята уста.

Тя извика на екрана разписанието от задачи за следващите две седмици и ги прегледа. Нямахше нищо, което да не търпи отлагане. След като се свърза с когото трябваше и получи нужната отсрочка, тя позвъни в самолетната компания и поръча билет за Лас Вегас. Накрая, отново от „Справки“ се сдоби с телефонния номер на Стив Джарвис в Лас Вегас.

Гласът отсреща бе мъжки.

— Ало?

— Със Стив Джарвис ли говоря?

— Кой се обажда?

— Кели Рейнолдс. Аз съм журналистка на свободна практика и в момента работя над статия за...

— Хонорарът ми за интервю е петстотин долара — прекъсна я безкомпромисно Джарвис. — С това ще си купите един час.

— Г-н Джарвис, опитвам се да открия...

— Петстотин долара за един час. В брой или чек. Никакви безплатни отговори.

Кели преглътна болезнено и помисли.

— Ще може ли да се срещнем тази вечер?

— Бар „Занзибар“, в седем часа. Бъди точна.

— Как ще ви позная? — попита Кели.

— Аз ще те позная. Носи нещо червено. И гледай да е по-секси. Може после да се позабавляваме.

Кели стисна зъби.

— Слушай, аз съм професионален журналист и идвам във Вегас по работа. Хич не ми минавай с...

— Ясно, не ти е толкова зор за интервюто — прекъсна я отново Джарвис. — Приятно ми беше да разговарям с вас, госпожице Рейнолдс.

Кели мълчеше. Мъжът също не затваряше. Патова ситуация, прекъсвана от електронния пукот на връзката.

Джарвис пръв наруши тишината.

— Имате ли парите? Пет стотачки. В брой.

— Да.

— Хубаво. Попитайте за мен бармана. Той ще ви упъти в правилната посока. Ще бъда там в седем.

Докато затваряше, споходи я мимолетно съмнение. Дали не надценява опасността?

Тя издърпа чекмеджето на бюрото и извади отново папката с документите за Нелис. Погледна я замислено. Веднъж вече бе минавала по този път. Но сега беше различно. Не ставаше въпрос само за сензацията, а за живота на Джони. Ако още е жив...

Което не значеше, че трябва да тръгне неподготвена. Тя прегледа повторно статията за Джарвис, записа си нещо, вдигна телефона и набра още един номер.

Кайро, Египет

Време до излитането — 134 часа и 40 мин.

Питър Нейбингър също търсеше отговори на въпроси, но не виждаше никакъв смисъл в информацията, която се изписваше на компютъра пред него. Намираще се в изследователската секция на университета в Кайро и използваше тяхната информационна база данни, за да провери разказа на Каджи. Разчиташе, че само тук ще бъдат събрани всички сведения, свързани с разкопките около и в пирамидите.

Никъде не откри съобщение, че през Втората световна война в пирамидите са влизали германци, но това не го изненада. Затова пък, докато сортираше информацията от войната, действително се натъкна на една бележка, публикувана в тукашен вестник през 1945 г., според която достъпът до Голямата пирамида *наистина* е бил забранен за седем месеца през същата година и древната постройка е била център на необяснима активност от страна на военните.

Кръстосаната отправка между думите „Туле“ и „нацисти“ доведе до изненадващ резултат. Нейбингър познаваше Туле като наименование на митологична северна земя. Нацистите обаче бяха изменили значението ѝ — както и на множество други митове и легенди — пригаждайки я за своите перверзни цели и дори бяха използвали някои археологически открития, за да потвърдят твърденията си.

Даже хора незапознати с археологията са чували за Розетския камък, открит през 1799 г., когато армията на Наполеон превзела Кайро. В известен смисъл кръглият камък се оказал ключът към разгадаване тайните на Древния Египет, особено след като Шамполион разшифровал накрая кода на египетските йероглифи, отваряйки вратите към огромно количество информация.

Ала тук, в университета в Кайро, Нейбингър откри неща, за които нямаше и най-малко понятие. Оказа се например, че през 1842 г. пруският крал предвождал експедиция до Египет, която продължила разработките върху текстовете от древността. Един немски египтолог, на име Рихард Лепсиус, придружавал краля и останал в Египет цели три години. За това време направил първите точни чертежи и измервания на пирамидите.

През следващите години немците бяха посветили доста време и енергия на изучаването на пирамидите, йероглифите и старите руни. Несъмнено — ако разказът на Каджи бе достоверен — накрая бяха пожънали плодовете на своите усилия.

Известно бе също, че през периода преди Втората световна война в Германия се е водела целенасочена работа върху легендите, с цел да бъдат превърнати в солидна основа на зараждащата се нацистка доктрина за расовото превъзходство. Пречупеният кръст — символ, използван от различни древни народи — станал отличителен знак на нацисткото движение, а Лист^[2], един от хората, оказали влияние върху

светогледа на Хитлер, дори твърдял, че е разчел успешно надписите със стари руни.

Нейбингър вдигна ръка от клавиатурата и почеса замислено брадата си. Вярно бе, че разчитането на надписите от Розетския камък бе помогнало в изучаването на йероглифите, но не и в разшифроването на старите руни. Според него те датираха от много по-древни времена, далеч преди появата на йероглифната писменост.

Нейбингър си спомни за думите на Каджи, че немците използвали някакъв чертеж с подобни надписи, за да се ориентират. Какво ли означаваше това? Дали не бяха открили начин за разчитане на руните, който все още се пазеше в тайна от учените по света? Не разполагаха ли с документи и чертежи от времето на Лепсиус? Или просто е било карта на пирамидата, прекопирана от някой, за когото руните също са неразгадаема мистерия?

Някъде бе чел, че митът за Свещения граал се радвал на широка популярност сред нацистите, но преподавателите в университета ги представяха като аматьори в полето на археологията, повече заинтересувани от пропагандата, отколкото от науката. И все пак, ако издирванията им са довели до някакви резултати? Сигурно и на него щяха да му се присмиват, ако разкрие хипотезата си за връзката на надписите от Централна и Южна Америка със старите руни от пирамидите.

Отново се зарови из документите. Към края на Първата световна война повечето окултни групи, създадени още преди войната, започнали да набират сили, подхранвани от горчивото разочарование на населението от наложения на Германия мирен договор. Една голяма част от тези групи се обединили под общото название „Туле“.

През 1933 г. в Германия била публикувана книгата „*Bevor Hitler Kam*“ („Преди да дойде Хитлер“). И тази творба била посветена на връзките между национал-социалистите и „Туле“. По-интересно бе, че малко след появата на книгата, авторът ѝ изчезнал при мистериозни обстоятелства и всички копия от изданието били конфискувани и унищожени от нацистите. Името на автора било барон Рудолф фон Себотендорф.

За голяма изненада на Нейбингър в компютъра имаше откъс от споменатата книга. Себотендорф бе спрял вниманието си върху митовете за Атлантида и Туле, но ги разглеждаше в свършено нова

светлина, за да ги превърне в доказателство за налудничавите си твърдения.

Така например, според Себотендорф, някога Туле е била център на древна цивилизация, унищожена по време на големия потоп. Тази концепция се основаваше на една по-ранна теория, пропагандирана от Теософското общество.

Нейбингър прочете една кратка молитва за компютъра с чиято помощ можеше да прескача за отрицателно време от една тема на друга, и пое по дирите на последната информация.

Теософското общество било основано през 1875 г. в Ню Йорк от Елена Блаватска^[3]. Според нея обитателите на Атлантида — или Туле, както я наричали нацистите — олицетворявали Четвъртата раса, единствената истинска човешка раса, което, разбира се, било много привлекателно за тяхната арийска теория. На външен вид хората от Туле наподобявали каменните статуи, открити по бреговете на Великденските острови.

Нейбингър зарови пръсти в брадата си. Откъде, по дяволите, ѝ е хрумнало това? Споходи го усещането, че е тръгнал по лъжлива следа, но въпреки всичко продължи да чете.

Като основна причина за изчезването на Четвъртата раса — атлантите или тулеаните — се сочеше кръстосването ѝ с по-низши същества. Изводът, побързали да вметнат нацистите, е, че трябва да се съхранява чистотата на превъзходящата раса.

Значи фашистите са се интересували от Атлантида? Но какво общо има това с Древния Египет?

Професорът се облегна назад уморено и затвори очи, опитвайки се да подреди късчетата от информация в една обща картина.

Защо нацистите са унищожили книгата и каква е била съдбата на Себотендорф? На пръв поглед нямаше каквато и да било пряка връзка с разказа на Каджи, ако се изключеше думата „Туле“, изписана върху острието на камата, но Нейбингър бе привикнал към подобни интелектуални загадки и не се предаваше лесно. Може би зад завесата се криеше много повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Нейбингър потърка очи и зачете отново откъса от книгата. Едно от възможните обяснения за конфискуването ѝ бе, че Хитлер е искал последователите му да си мислят, че той, а не Себотендорф или някой друг, е авторът на тези идеи.

Нейбингър реши да продължи още малко по тази следа. Ала по темата „Атлантида“ изникнаха грамадно количество отпратки — над хиляда. Значи не само германците са се интересували от изчезналия континент. Той прегледа първите двадесетина и избра една статия, която му се стори подходяща за начало.

Атлантида все още се смяташе за митична страна, споменавана в оригинални източници единствено от Платон. Повечето историци бяха на мнение, че Платон е създал Атлантида като метафора, литературно средство за изразяване на възгледите си. Онези, които вярваха в съществуването на Атлантида, се разделяха в зависимост от твърденията си за местоположението ѝ. Според едни, тя е била остров в Средиземно море, унищожен при мощно вулканично изригване. Група океанолози дори изследвала кратера на вулкана Санторини за следи от изчезналия континент. Други я поставяха в самия център на Атлантическия океан. Споменаваха се Азорските острови — Езерото на седемте града на остров Сан Мигел изпълваше кратера на угаснал вулкан. Смяташе се, че главният град на Атлантида лежи на дъното на това езеро.

Нейбингър продължи надолу, пропускайки няколко статии, в търсене на най-последните разработки. Откритите само преди няколко години грамадни издялани камъни, недалеч от бреговете на остров Бимини, на Бахамите, бяха предизвикали истински фурор, ала все още нямаше достоверно обяснение за това чие дело са. Тази информация му се стори позната. Ами да, миналата година, на една конференция имаше изказване на учен от този район. Ако не го лъжеше паметта, върху камъните имаше и надписи със стари руни, които не можели да бъдат разчетени.

Нейбингър постави куфарчето си на масата, непосредствено до компютъра и взе да тършува из него. Някъде вътре трябваше да лежи папка с документи — носеше я винаги със себе си, когато заминаваше на експедиция. По-важното бе, че заедно с документацията, вътре бяха събрани всички визитни картички на хора, с които се е срещал по какъвто и да било повод. Не след дълго я откри — Хелън Слейтър, жената от Бимини, която бе говорила на конференцията. Извади визитката и я прибра в джоба на сакото си.

Направи разпечатка на статията и премина към следващата. Тя бе посветена на един американски конгресмен от миналия век на име

Игнатиус Донели, автор на книга, превърнала се в бестселър за времето си — „Атлантида — един свят преди потопа“. Донели градеше хипотезите си върху приликите между предколумбовите цивилизации в Америка и Египет. Нейбингър изпита чувството, сякаш четете началото на собствените си, непубликувани разработки върху старите руни. И двете култури са строили пирамиди, познавали са балсамирането, 365-дневния календар и в митовете им се споменавал унищожителен потоп. През следващите десетилетия теорията на Донели и неговите последователи срещнала яростна критика, същата, каквато вероятно биха предизвикали публикациите на Нейбингър.

След като приключи с тази статия, професорът се върна към показалеца, който го бе довел до тук: връзката между нацистите и Атлантида. В навечерието на Втората световна война нацистите изпратили експедиции и към двата полюса в търсене на следи от Атлантида или Туле, и на изгубени реликви като Свещения граал. А също и в Централна Америка, където има пирамиди, не толкова големи, колкото са египетските, но със старорунически надписи.

Нейбингър отново се почеса замислено. Какво са открили нацистите, че да ги отведе при Голямата пирамида и до тайната зала, неоткрита в продължение на четири хиляди години? Дали не са се научили да разчитат старите руни, сдобивайки се с важни източници на информация? Ако историята на Каджи е правдива, почти нямаше съмнение, че са разполагали с конкретни сведения за местонахождението на долната зала.

Нейбингър изчисти екрана и се върна при търсачката на думи. Сетне бавно изписа името, което бе научил от Каджи:

фон Сеект

Една препратка. Нейбингър извика статията на екрана. Беше посветена на петдесетгодишнината от хвърлянето на атомната бомба над Хирошима и в нея се говореше за разработването на атомното оръжие през Втората световна война. Нейбингър запрелиства статията. Фон Сеект бе сред имената на физиците, работили върху конструирането на първата атомна бомба.

Но според Каджи, фон Сеект бе дошъл тук с нацистите. Как тогава в края на войната се бе озовал в Америка? Защо им е трябвало на немците да водят атомни физици във Великата пирамида? И най-важното: какво е открил фон Сеект в саркофага на долната зала през 1942 година?

Изведнъж си спомни за нещо, което бе надраскал в бележника си само преди няколко часа и пръстите му замръзнаха над клавиатурата. Пресегна се към раницата и извади бележника. Беше работил върху надписите от долната зала, над мястото, където някога е лежал саркофагът. Разполагаше само с частичен превод на посланието от стената:

МОГЪЩО СЛЪНЦЕ
ЗАБРАНЕНО
РОДНО МЯСТО (???) КОЛЕСНИЦА (???) НИКОГА
ОТНОВО
(???) ГИБЕЛ ЗА ВСИЧКИ ЖИВИ СЪЩЕСТВА

Какво беше това? Заклинание срещу потенциални грабители? Или конкретно предупреждение за онова, което бе взел фон Сеект? Но защо е трябвало съюзниците да прикриват проникването на нацистите в пирамидата?

Заради нещо далеч по-важно от обикновено археологическо откритие?

Имаше един начин да узнае. В края на статията бе отбелязано, че фон Сеект се радва на добро здраве и живее в Лас Вегас. Найбингър изключи компютъра и се изправи. Да върви по дяволите бюджетът, тук имаше голяма загадка и той единствен я бе надушил. Найбингър напусна решително университетската библиотека, отскочи до най-близката самолетна агенция и поръча билет до Щатите, с междинна спирка остров Бимини.

След това се свърза по телефона с Невада и поиска от „Справки“ адреса и телефона на фон Сеект. Имаше само един абонат с подобно име, Вернер фон Сеект. Когато набра номера развълнуван, за своя неприятна изненада откри, че ще трябва да разговаря с телефонен

секретар. Все пак изчака сигнала за начало на записа и произнесе с равен глас:

— Професор фон Сеект, казвам се Питър Нейбингър. Работя в отдела по египтология към Бруклинския музей. Бих искал да разговарям с вас за Голямата пирамида, тъй като според мен имаме общи интереси по въпроса. Току-що разчетох някои от надписите в долната зала, която вероятно и вие сте посещавали преди много години. Ето текста: „Могъщо, слънце. Забранено. Родно място, колесница, никога отново. Гибел за всички живи същества“. Дали не бихте могли да хвърлите малко светлина върху смисъла на това послание? Моля, оставете съобщение за възможна среща на моя телефонен секретар. — И Нейбингър добави телефонния си номер.

[1] М (Мах) Мах или число на Мах, изразява отношението между скоростта на движение на дадено тяло в определена среда и скоростта на звука в същата среда. (Б.пр.) ↑

[2] Лист, Фридрих (1789–1846) — немски икономист, защитава шовинистичната идея за господство на Германия в Европа. Неговите идеи са използвани от нацистите за обосноваване на геополитиката (Б.пр.) ↑

[3] Елена Блаватска (1831–1891) — руска писателка и теософ. Под влияние индийската философия основава през 1875 г. в Ню Йорк Теософското общество. Мистичната му доктрина е повлияна от будизма и др. източни учения, които се преплитат с окултизъм и неортодоксално християнство. (Б.пр.) ↑

5.

Лас Вегас, Невада

Време до излитането — 133 часа

— Без лечение — около година, плюс-минус шест месеца. С лечение най-много още половин година.

Старецът дори не трепна, докато изслушваше присъдата на доктор Круз. Той кимна спокойно, изправи се и стисна с костеливата си ръка черния, лакиран бастун.

— Благодаря ви, докторе.

— Можем да започнем процедурите още утре сутринта, професор фон Сеект — побърза да вметне доктор Круз, сякаш да намали неприятния ефект от предишните си думи.

— Хубаво.

— Искате ли да ви предпиша... — Круз спря, повлиян от властния жест на професора.

— Няма нужда. Всъщност, за мен не е изненада. Намекнаха ми, че това може да е причината още при предишния ми преглед в болницата. Искях само да потвърдя съмненията си и да ви дам възможност да ми го съобщите лично. Охраната ще ме откара у дома.

— Е, в такъв случай ще се видим утре — отвърна с помръкнало лице лекарят.

— Приятен ден, докторе. — След тези думи Вернер фон Сеект напусна кабинета и прекоси просторния вестибюл, следван по петите от двамата телохранители.

Качиха се в колата, която ги очакваше на паркинга, и потеглиха право към летището на авиобазата Нелис, откъдето продължиха на северозапад с малък, черен хеликоптер. Докато набираха височина, професор фон Сеект се отпусна назад в тясната, тапицирана седалка, загледан вменящия се долу пейзаж. От петдесет години американската пустиня се бе превърнала в негов втори дом, но душата му все тъй тъгуваше по обраслите с гори хълмове на баварските Алпи, където бе

израснал. Беше се надявал, че ще ги зърне поне още веднъж, преди да си отиде от този свят, но днес бе узнал, че няма да успее. Никога не биха го пуснали, след толкова много години, прекарани тук.

Той разгъна листчето, върху което бе преписал съобщението от телефонния си секретар, докато чакаше пред кабинета на доктор Круз. „Могъщо, слънце. Забранено. Родно място, колесница, никога отново. Гибел за всички живи същества“. Спомни си за Голямата пирамида и леко се намести върху седалката. Ето че всичко се завръщаше отново, като един голям кръг. Сигнал бе там, където се бе озовал преди петдесет години. Въпросът бе дали е научил нещо за този половин век и дали този път ще постъпи различно.

Дяволското гнездо, Небраска
Време до излитането — 132 часа

Под камуфлажната мрежа, която Търкот бе помогнал да опънат, механиците подготвиха трите хеликоптера за излитане. Вече бяха разгънали витлата и ги бяха поставили по местата им. Пилотите обикаляха машините и извършваха последни проверки на системите.

Търкот лежеше в самия край на примитивното летище, където, на смени с още трима войници, следеше за движение по асфалтовото шосе в ниското. Пътят беше в ужасно състояние, с напукана, обрасла настилка и очевидно отдавна бе занемарен. Кое то съвсем не означаваше, че не би могъл да се появи някой любопитен тип с джип и да си пъхне носа точно в охранявания район. Заповедта бе да пресрещнат всеки, решил да се доближи откъм пътя.

Въпросът, на който все още нямаше отговор, бе каква е мисията, която ще изпълнява тяхната част. Разпорежданията, които им бе давал през нощта Прага, имаха строго конкретен характер и не разкриваха дори малко от онова, което им предстоеше да вършат, когато слънцето отново се скрие.

Кубът, Зона 51
Време до излитането — 130 часа и 30 мин.

Заседателната зала бе разположена вляво от контролния център, когато се върви откъм входните асансьори. Залата беше звуконепроницаема и всекидневно се проверяваше за подслушващи устройства. От момента на построяването му сигурността на Куба не бе подлагана на съмнение нито за миг и генерал Гулик бе с твърдото намерение да запази този рекорд за идните поколения.

Широка, правоъгълна махагонова маса изпълваше централната част на залата, а по краищата ѝ бяха подредени дванадесет кожени кресла. Гулик се бе настанил на челно място и изчакваше мълчаливо останалите кресла да бъдат заети. Погледът му се спря върху накуцващия фон Сеект, докато професорът седнаше на отсрещния край на масата. Гулик вече бе научил от доктор Круз за неизлечимото му заболяване. За генерала новината бе от добрите. Старецът отдавна бе надживял ползата, която им носеше.

Гулик премести поглед върху най-младата личност от присъстващите, седнала отдясно до него. Дребничка, чернокоса жена с изпито лице, облечена в строг сив костюм. Доктор Лиза Дънкан участваше за пръв път в тяхното заседание и макар въвеждането ѝ в работата да бе едната от точките в програмата на срещата, тя едва ли бе най-важната за генерала. В действителност той я разглеждаше дори като ненужно забавяне в момент, когато целият проект набираше скорост.

Не биваше да се забравя и фактът, че доктор Дънкан бе първата жена, допускана някога в заседателната зала. От друга страна тя заемаше мястото, което по право се полагаше за съветниците на президента, и това налагаше да ѝ се отдава нужното уважение. Генералът прокара пръсти по кожената тапицерна на креслото, сякаш за да успокои разтревожените си мисли. Чакаше ги още толкова много работа, а времето не стигаше! Защо трябваше да изтеглят предишния съветник? Старият професор — предшественикът на Лиза Дънкан — бе толкова въодушевен от онова, което правеха горе, че не им създаваше никакви грижи.

Само преди седмица обаче Кенеди, човекът от ЦРУ, предупреди генерала за пристигането на Дънкан. Гулик незабавно му нареди да изрови досието на докторката. Надушваше някаква заплаха в появата ѝ — нямаше нищо случайно в пристигането ѝ и в преназначението на стария професор.

— Добър вечер, господа и... дами — добави Гулик и кимна неопределено на всички присъстващи. — Добре дошли на поредната среща на „Меджик-12“. — В страничните облегалки на креслото му бяха вградени цял ред бутони и генералът натисна един от тях, а на стената зад него се появи уголемено изображение на компютърен монитор. Същото изображение изгря и върху наклонения екран пред Гулик, разположен така, че само той да го вижда:

ИНСТРУКТАЖ НА ПРЕЗИДЕНТСКИЯ СЪВЕТНИК
ТЕКУЩО СЪСТОЯНИЕ НА СКАКАЛЦИТЕ
ТЕКУЩО СЪСТОЯНИЕ НА КОРАБА-МАЙКА
ПРЕДСТОЯЩО ИЗПИТАНИЕ НА КОРАБА-МАЙКА

— Това е програмата за днес — обяви Гулик, като огледа масата. — Но първо, тъй като работната група има нов член, налага се да ви представя. Ще започна отляво, по посока на часовниковата стрелка.

— Господин Кенеди от ЦРУ е заместник-директор на операцията. Той е връзката ни с органите на разузнаването. — Кенеди беше най-младият мъж в групата. Беше се издокарал в скъп костюм и сигурно щеше да носи тъмни очила, ако не се намираха на половин километър под земята. Гулик не го обичаше заради възрастта му и арогантното поведение, но за съжаление имаше нужда от него. Кенеди имаше гъста, къдрава коса и слънчев загар, който рязко контрастираше с бледите лица на останалите присъстващи.

— Генерал-майор Браун, заместник началник щаб, ВВС. Военновъздушните сили отговарят за административната и тиловата поддръжка и за охраната на целия проект. Генерал-майор Мозли, заместник-началник щаб, сухопътни сили. Армията ни доставя персонала за охрана на обекта. Морски адмирал Кокли, флотско разузнаване. Флотата отговаря за контраразузнаването. Доктор фон Сеект, старши научен консултант на проект „Меджик-12“. Доктор Сеект е единственият човек в тази зала, който е в проекта от самото му създаване. Доктор Дънкан, най-новият ни член, е научен съветник на президента. Господин Дейвис, координатор за специални задачи, Национална разузнавателна служба. НРС е агенцията, чрез която се осъществява финансирането. Доктор Ферел, професор по физика от

Нюйоркския технологичен университет. Също старши научен съветник по въпросите на реверсивното инженерно разработване. Доктор Слейдън, психолог на проекта. Доктор Ъндърхил, аеронавтика, Лаборатория по реактивна техника. Нашият експерт по полетите. И доктор Круз, медик.

Гулик сметна, че е изгубил достатъчно време за кадрови въпроси.

— Бих искал да поздравя доктор Дънкан за присъединяването ѝ към групата ни. — Той премести тежкия си поглед към Лиза. — Зная, че сте получили секретна документация върху историята на проект „Меджик-12“, тъй че няма да ви губя времето с встъпления. Бих искал да ви запозная с някои от най-важните моменти на предстоящата операция.

Първо, всичко, което е свързано с проекта, е класифицирано като свръхсекретно, категория К. Това е най-високата степен на засекретеност. „Меджик-12“, официалното название на хората, събрани около тази маса, съществува от петдесет и четири години. И нито веднъж през това време не е имало опасност от нарушаване на секретността.

Основната ни задача има две части. Първата — да усъвършенстваме летенето със скакалците или летящите чинии и да изучим системите им за задвижване по метода на реверсивния инженерен анализ. — Той натисна копчето и на екрана се появиха девет сребристи диска, подредени един зад друг в грамаден хангар. Трудно беше да се различат някакви подробности от снимката, но първото впечатление бе, че пет от дисковете са съвсем еднакви, докато останалите четири имат дребни различия.

— С тези скакалци летим от тридесет и три години, а за настоящата операция разполагаме с основни и резерви екипажи. Все още обаче не можем да се похвалим с особен успех в разгадаването на метода на тяхното движение. — Той огледа присъстващите, вдигнал многозначително вежди.

— Зная за този проект — вметна Дънкан.

Гулик кимна.

— Продължаваме с полетите на скакалците, за да поддържаме в готовност екипажите, а също и за набиране на нови данни за реактивните системи и полетните им характеристики. Вече сме

конструирали няколко прототипа на двигатели, но нито един от тях все още не функционира адекватно — добави той, предъвквайки основния проблем, с който се бореха от години, без никакви изгледи за успех в близкото бъдеще.

— Втората част — корабът-майка — е съвсем друга история. — На екрана се появи издължено тяло с форма на пура, също разположено в голям, изсечен в скалите, хангар. Невъзможно беше да се определят размерите на обекта от снимката, но дори в двуизмерна проекция се създаваше впечатление за нещо грамадно. — През изминалите години корабът-майка беше костелив орех за най-добрите ни учени, но изглежда най-сетне разполагаме с достатъчно познания върху системите за управление, за да задействаме двигателите му. Тъкмо за това се готвим в момента. Ще бъде...

— Ще бъде истинско бедствие, ако ги задействаме — прекъсна го фон Сеект, като гледаше към Дънкан. — Нямаме никаква представа на какъв принцип работят. О, да, глупците от реверсивния отдел ще ви кажат, че познават добре системата за управление, но това няма нищо общо с механиката и физическите принципи на самия двигател. Все едно да накарате някого да подкара атомен бомбардировач, само защото знаел да управлява кола, а щурвалът на бомбардировача много приличал на волан. Това е безумие.

Лявата вежда на генерала трепкаше нервно, но гласът му остана спокоен.

— Благодаря ви, доктор фон Сеект, но вече приключихме с обсъждането на този въпрос. Никога няма да можем да разберем принципите на кораба-майка, ако не правим опити да го изследваме. Същият метод приложихме при скакалците и...

— И все още нямаме понятие за начина, по който се задвижват — подхвърли фон Сеект.

— Но затова пък летим на тях и ги използваме — рече доктор Ферел, физикът. — С всеки ден се приближаваме все повече до тайните им.

— Опасна игра с нещо, което не разбираме — парира фон Сеект.

— Тестовите рисковани ли са? — попита Дънкан, доста спокойна в сравнение с развълнувания и възбуден фон Сеект.

Гулик втренчи поглед в нея. Точно преди срещата бе прегледал отново секретното досие, което му бе донесъл Кенеди. Знаеше за

Дънкан повече, отколкото вероятно тя самата за себе си. На тридесет и седем, два пъти разведена, син в частно училище във Вашингтон, докторат по медицинска биология от Станфърд, успешна кариера в бизнеса и сега, благодарение на връзките ѝ с първата дама, политическо назначение на вероятно най-нестабилния пост в администрацията. Разбира се, Гулик не се съмняваше, че президентът не е съвсем наясно с функциите на „Меджик-12“. Това беше една от спасителните вратички, свързани с проекти с подобно ниво на засекретеност. Понеже малцина имаха достъп до поверителната информация, често ги забравяха в голямата картина.

— Госпожо — поде Гулик, решил да смени подхода, — всичко е рисковано, но изпитателните полети са едно от най-опасните занятия в съвременния свят. Аз самият също съм бил пилот-изпитател в началото на кариерата си. За една година във военновъздушната база Едуардс осмина от дванадесетте члена на нашата ескадрила загинаха, откривайки дефекти в конструкцията на машините. А тук става въпрос за извънземни технологии. Не ние сме конструирали тези апарати. Но имаме едно преимущество — добави генералът. — Провеждаме изпитания на техника, която работи. Най-голямата опасност, с която се срещам като пилот-изпитател, бе да натоваря машините до степен, при която те ще полетят. В случая ние знаем, че тези апарати могат да летят. Въпросът сега е да разберем как летят.

Гулик извъртя леко креслото и посочи кораба-майка, положен в своята люлка от стоманени подпори.

— Малко повече от сто и тридесет часа остават до първия изпитателен полет. Но преди това възнамеряваме да включим за малко двигателите, за да видим какво ще стане. Това е и причината, поради която сме се събрали тук — за да се уверите с очите си, само след няколко часа, че няма никаква опасност. Няма да вдигаме кораба във въздуха, просто ще поставим пилот на контролния пулт, който да задейства за кратко двигателите и после да ги изключи. Не го пращаме на заколение. Тук, при нас, работят най-добрите мозъци на страната.

Фон Сеект изсумтя недоволно.

— И през осемдесет и трета също разполагахме с най-добрите мозъци, което не попречи...

— Достатъчно, докторе — прекъсна го остро Гулик. — Решението е взето. Срещата ни имаше информативен характер, а не

целеше обсъждане. Точно в тринадесет часа местно време двигателите на кораба-майка ще бъдат включени за десет секунди и сетне ще ги изключим. Така е решено — повтори той. — А сега, да продължим ли с дневния ред?

През следващите тридесет минути заседанието продължи без непредвидени прекъсвания. Накрая Гулик отново взе думата.

— Доктор Дънкан, ако желаете, ще ви разведем из помещението, а сетне ще отскочим до хангара, за да наблюдаваме заедно опита.

— Нямам нищо против — кимна жената. — Но първо бих искала да разменим няколко думи насаме с вас.

— Надявам се, че ще ни извините, господа — произнесе генералът. — Моля, изчакайте ни отвън.

— Има нещо, което не разбирам — каза Лиза Дънкан, веднага щом помещението се изпразни.

— Има много неща, които *ние* не разбираме — поправи я генерал Гулик. — Технологиите, с които работим тук, надхвърлят и най-смелото въображение.

— Не говоря за технологии — каза Дънкан. — Говоря за администрацията на тази програма.

— Има ли някакъв проблем? — попита Гулик с вледеняващ глас.

— Защо е цялата тази секретност? — произнесе Дънкан, сякаш не забелязала тона му. — От какво се крием?

— Причините са много.

— Бих искала да ги чуя.

Гулик запали пура и издуха демонстративно облаче дим към надписа „НЕ ПУШЕТЕ“ на стената.

— Този проект е създаден през Втората световна война и това е първата причина, поради която е бил засекретен. Сетне идва студената война и необходимостта да не се допусне попадането на подобна информация в ръцете на руснаците. Изследване на наши сътрудници е доказало недвусмислено, че ако руснаците узнаят с какво разполагаме, това може да доведе до опасно нарушаване в равновесието на силите и дори до заплахата от изпреварващ ядрен удар. Дяволски добра причина да го пазим в тайна, ако питате мен.

Дънкан на свой ред извади цигара от чантата си. Тя посочи пепелника до ръката на Гулик.

— Може ли да го използвам? — Запали, без да чака разрешение.
— Генерале, студената война приключи преди близо десет години. Искам да чуя сериозни причини.

Едно мускулче трепна върху дясната буза на генерала.

— Студената война може и да е приключила, но все още има балистични ракети с атомен заряд, насочени към нашата страна. Ние тук разработваме технологии, които могат да променят неузнаваемо развитието на човешката цивилизация. Това ако не е достатъчна...

— Възможно ли е — прекъсна го Дънкан — засекретяването на проекта да е просто инерция от миналото?

— Разбирам за какво говорите — отвърна нацупено Гулик, сетне се усмихна, но и това не помогна да се разведри обстановката. Той прокара пръст по папката с досието на докторката и едва сдържа мигновеното си желание да я запрати по нея. — На пръв поглед ви се е сторило, че забуленият в тайни „Меджик-12“ е просто тежко наследство от студената война, но нещата са далеч по-сериозни.

— Като например? — рече Дънкан, но не дочака отговор. — Дали проблемът не е във финансирането? Или в това, че някога за създаването на проекта са били наети хора, издирвани от правосъдието, като вашия стар професор? Няма ли да се окаже, че в известни случаи хората са надвишавали правата си и дори са престъпвали законите?

Блестящите червени цифри върху монитора показваха „Време до излитането — 130 часа и 16 мин.“ Това бе всичко, което сега имаше значение за Гулик. Беше обсъдил с някои от групата как точно да се справят с проблема Дънкан и моментът за атака изглежда бе настъпил.

— Каквото и да е станало преди петдесет години, едва ли сега можем да го поправим — заяви той. — Опасяваме се по-скоро от въздействието, което подобни разкрития могат да окажат върху обществеността. Според някои проучвания на доктор Слейдън — нашия психолог — социалните и икономическите последствия от разкриването на цялата истина за Зона 51 могат да бъдат катастрофални. Толкова катастрофални, че всички следвоенни президенти са одобрявали без колебание съхраняването на нашите изследвания в дълбока тайна.

— Е, *този* президент може да е на друго мнение. Времената се менят. Средствата, които са били вложени във вашия проект, са

огромни, а резултатът засега е минимален.

— Ще си заслужава, дори ако само вдигнем кораба-майка във въздуха.

Дънкан загаси цигарата и се изправи.

— Надявам се. Приятен ден, сър. — Тя се извъртя на високите си токчета и излезе през вратата.

Миг по-късно в залата влязоха неколцина от униформените представители на „Меджик-12“. Лицето на Гулик беше изкривено от гняв.

— Дънкан души като хрътка — посрещна ги той. — Изглежда знае, че нещо става.

— Ами да ѝ покажем доклада на Слейдън за въздействието сред обществото — предложи Кенеди.

— Казах ѝ за доклада, но тя вече го е чела — отвърна Гулик. — Не, друго търси тя.

— Мислите ли, че знае за Дълси? — попита Кенеди.

— Не. И най-малко подозрение да имаше, щяхме да го научим преди нея. Имаме сигурни хора във всички разузнавателни служби. Трябва да е нещо друго.

— Операция „Кламер“? — попита Кенеди.

Гулик кимна.

— Намекна, че фон Сеект и останалите били наети незаконно. Май знае твърде много. Ако дръпнат този конец, току-виж размотали цялото кълбо.

Кенеди посочи папката.

— Можем да я попритиснем, стига да кажете.

— Тя е представител на президента — напомни генерал Браун.

— Нужно ни е още малко време — въздъхна Гулик. — Мисля, че Слейдън може да я омае с песничките си. Ако не успее — добави той, — тогава ще играем грубо. — Той погледна монитора и смени темата. — Какво е състоянието на „Найтскейп“?

— Всичко е наред, сър — отвърна адмирал Кокли. — Хората са разположени в района на мисията и чакат заповеди.

— Ами проникването на онзи репортер снощи? — попита Гулик.

— Проблемът е решен, а имаме и допълнителна полза от станалото. Става дума за един тип на име Франклин. НЛЮ-маниак. От

доста време е като магарешки бодил за охраната. Но повече няма да ни безпокои. Мъртъв е и всичко изглежда като пътно произшествие.

— Как са проникнали в периметъра? — попита Гулик.

— Франклин е откачил антените от сензорите от двете страни на пътя — докладва Кокли. — Узнахме го от касетофона на репортера.

— Искам да се смени тази система. Явно е остаряла. Монтирайте лазерни сензори край пътя.

— Слушам, сър.

— А репортерът?

— Откараха го в Дълси. Не работи никъде, дошъл тук за собствено разследване. В момента разработваме версията за изчезването му.

— И да не се повтаря — нареди Гулик с нетърпящ възражение глас.

— Да, сър.

— А какво ще правим с фон Сеект? — намеси се Кенеди. — Ако много се обажда, Дънкан може пак да започне с въпросите.

Гулик се почеса по темето.

— Професорът е изпята песен. Прекали ли, ще го отстраним по медицински показания. Отдавна вече е само бремене за проекта. Ще поговоря с доктор Круз.

*Дяволското гнездо, Небраска
Време до излитането — 130 часа*

— Какво е това? — попита Търкот.

Мъжът в сив комбинезон до него вдигна глава.

— Лазерна стрелкова система — отвърна той и щракна металния капак върху сложното устройство, привлякло вниманието на Търкот.

За първи път виждаше лазер, който да се побира в куфар, но човекът до него очевидно нямаше никакво желание да си бърбят на технически теми. Още един въпрос към купчината неизвестни.

— Всички да спят. Не се знае кога пак ще почивате — обади се Прага. — Стъмни ли се, тръгваме. — Той премести поглед върху Търкот. — *Приятни сънища, мръвко* — добави на немски.

Търкот го изгледа продължително, сетне се отправи към групата войници, които не бяха на смяна. Излегна се под дърветата, напъха се в алпийския спален чувал и го затвори догоре. Замисли се за всичко, което бе видял, и се запита какво ли бяха казали на Прага за него. Накрая реши, че няма никаква представа какво става, нито какво знае Прага за него и се унесе в сън.

Малко преди да заспи, повлияно от немския на Прага, съзнанието му превключи на една друга сцена. Ниско, задимено помещение, трясък от автоматна стрелба и писъци на ранени.

Хангарът, Зона 51

Време до излитането — 129 часа и 40 мин.

Лиза Дънкан вече бе прочела докладите и прегледала снимките, но те не я бяха подготвили за мащабите на операцията. Докато летеше над Зоната на борда на един от черните хеликоптери, тя оглеждаше с изненада гигантското летище и прилежащите му съоръжения, но все още бе под впечатлението на онова, което се криеше вътре.

След като излязоха от Куба, тя и придружаващите я неколцина учени се качиха в изкопания в скалата хангар. Дължината му надхвърляше километър и половина, а на ширина бе около половин. Три от стените на хангара, подът и таванът бяха от скала. Четвъртата представляваше сложно и добре замаскирано съоръжение от плъзгащи се врати, които се отваряха към пистата. Истинските размери на хангара можеха да се преценят в редки случаи като този, когато всички преградни стени бяха вдигнати и човешкият поглед стигаше безпрепятствено от единия до другия край. Дънкан се зачуди, дали не са го направили, за да я впечатлят. Ако е така, постигнали бяха целта си.

Все още бе завладяна от неприятно чувство заради разговора с Гулик. Преди да дойде тук, получи точен инструктаж от съветника на президента по въпросите на националната сигурност, но изглежда дори той не знаеше какво точно се крои в „Меджик-12“. Проектът съществуваше от петдесет и три години, а президентът бе на власт едва от три. В подобни случаи често служителите смятаха, че са надживели всякакви политически и бюрократични препятствия и

ревниво се изпречваха на пътя на всеки, който прави опит да им се бърка в работата.

ЦРУ, НРС, Пентагонът — ведомства с необятни администрации и финансиране, преживели не една промяна по върховете. Също и „Меджик-12“, само дето тук се бяха окопали по-дълбоко. Въпросът беше защо Гулик и компания толкова бързат с изстрелването на кораба-майка? Това и някои непотвърдени слухове, достигнали до Вашингтон, бяха причините да я изпратят тук. Беше се добрала до някои неприятни разкрития, за които намекна и на Гулик, но това бяха минали неща — както той умело я парира. Повечето от участниците в операция „Кламер“ отдавна бяха умрели. По-важно бе да разбере какво се готви сега. Да си отваря очите и ушите и да не обръща внимание на собствените си тревоги.

— Този хангар е бил построен през 1951 г. — обясняваше ѝ професор Ъндърхил, специалистът по аеронавтика. Той посочи сребристите дискове. — Някои бяха докарани съвсем наскоро. Наясно сте, предполагам, за начина, по който сме се сдобили с тях. В настоящия момент шест от скакалците са в изправност.

— Ами останалите три? — попита тя.

— Върху тях работим. Разглобяваме двигателите и провеждаме реверсивни инженерни изследвания. Опитваме се да разберем летателните и контролните системи, както и останалата технология.

Тя кимна и го последва към дъното на хангара. Край трите чинии се въртяха работници, заети със задачи, които не разбираше. Действително бе запозната с историята на тези съдове, които, изглежда, просто са били изоставени на различни места по Земята някъде в миналото. Изследванията показваха, че продължителността на техния престой доближава десет хиляди години. Самите летателни средства никак не изглеждаха пострадали от времето.

В документите имаше твърде малко предположения за техния произход и за причините, които са накарали създателите им да пристигнат на Земята. Кой знае защо учените тук твърде малко си задаваха подобни въпроси. Това също безпокоеше Дънкан, но тя обичаше да разсъждава с аналогии и опита да си представи как би се чувствала, ако зареже колата си някъде, а след време се върне, за да открие, че някой е разглобил двигателя ѝ, за да види как работи. Макар скакалците да са били изоставени отдавна, нищо чудно вековете

според земните измерения да са само дни или часове за истинските им притежатели.

— Защо всички ги наричат скакалци? — попита тя. — В документацията бяха обозначени като магнитнозадвижвани летателни средства, или МЛС, или просто дискове.

Ъндърхил се засмя.

— Това МЛС го използваме в средите на учените, защото сме свикнали на нафукани заглавия. Иначе им викаме дискове или скакалци. Имайте още малко търпение и ще узнаете причината за последното название. Нямаме представа с каква бързина могат да сменят посоката си, сякаш отскачат от невидима стена. Всъщност, названието дойде от първите пилоти-изпитатели — оплакаха се, че се мятали вътре като скакалци при всяка по-рязка маневра. Доста време и усилия ни отне, докато опознаем достатъчно полетните характеристики и се научим на по-плавни завой.

Ъндърхил посочи металната врата в черната стена.

— Оттук, моля.

Вратата се плъзна встрани още щом я доближиха, а зад нея се разкри осемместно електрическо монорелсово влакче. Дънкан влезе във вагона, последвана от Ъндърхил, фон Сеект, Слейдън, Ферел и Круз. Влакчето потегли и само след миг ги погълна тесен, но ярко осветен тунел.

Ъндърхил продължи с ролята на екскурзовод.

— От тук до Втори хангар, където всъщност е бил открит корабът-майка, има не повече от осем километра. Всъщност, базата дължи местоположението си на това откритие. Незапознатите смятат, че сме търсили изолираност от големи населени места, но това е само съвпадение с главната причина. Историята започва през Втората световна война, когато група учени оглеждали терена наоколо, с цел да го превърнат в полигон за предстоящите ядрени изпитания. Съвсем неочаквано някои от инструментите им показали странни измервания, сякаш наблизо имало голям метален обект. Засекли мястото, започнали да копаят и не след дълго се натъкнали на кораба-майка в помещението, което сега наричаме Втори хангар. Този, който е оставил кораба, несъмнено е разполагал с достатъчно усъвършенствана технология, за да прокопае галерия с подобни размери и след това да я замаскира.

Дънкан не можа да сдържи възклицанието си, когато влакчето напусна тунела и се озова в грамадната пещера, дълга около два и широка един километър. Покривът над главата ѝ се издигаше също на близо километър и бе от гладко полирана скала. Целият бе изпъстрен от ярките кръгове на прожектори. Това, което веднага прикова вниманието ѝ, бе черният цилиндричен обект, заемащ по-голямата част от пространството в галерията. Корабът-майка бе почти две хиляди метра дълъг и към петстотин широк. Но най-странно впечатление правеше обшивката му — черна, лъскава и невероятно гладка, тя от години не се поддаваше и на най-упоритите опити за анализ.

— Нужни ни бяха почти четиридесет и пет години да узнаем състава ѝ — промърмори развълнувано Ферел, който седеше зад нея. — Все още не сме в състояние да получим подобна сплав, но поне успяхме да проникнем през нея.

Дънкан вече можеше да види скелето в близост до носовата част — ако това бе носът, а не кърмата на кораба. Самият кораб-майка лежеше върху грамадна платформа със сложна конструкция, изградена от същата сплав, от каквата и неговата обшивка. Скалните стени на пещерата бяха невероятно гладки, а по пода не се виждаше нито една неравност.

Слязоха от вагона и продължиха пеша покрай надвисналото туловище на кораба. Докато заобикаляха централната част, Ъндърхил я посочи с пръст.

— Наричаме го кораб-майка не само заради размерите му, но и защото вътре в средната му част има място — по-точно специални вдлъбнатини, по размери достатъчни да поберат всички налични скакалци, че и още дузина такива. Склонни сме да вярваме, че именно по такъв начин скакалците са се озовали на Земята, тъй като не разполагат с достатъчно мощност да напуснат самостоятелно пределите на атмосферата.

— Но все още не можем да отворим дори вратите на товарния отсек — обади се за първи път фон Сеект. — А вие искате да включите двигателите.

— Стига, Вернер, вече говорихме за това — каза Ъндърхил.

— Отне ни четиридесет и пет години, само за да влезем — не се предаваше фон Сеект. — А сега, само за няколко месеца вие възнамерявате да летите на него!

— Какво толкова ви безпокои? — попита Дънкан. Беше прочела досието на професора и нямаше особено високо мнение за него. А и откакто се запознаха, непрестанно се заяждаше.

— Ако знаех какво ме безпокои, щях да съм още по-обезпокоен — отвърна свадливо фон Сеект. — Въобще не разбираме как работи този кораб. — Той спря да си поеме дъх и останалите членове на групата също забавиха крачка. — Според мен част от двигателните системи на кораба използват гравитацията. В конкретния случай — гравитацията на нашата планета. Кой би могъл да каже какви ще са последствията от това? Искате ли да поемете отговорност за евентуално въздействие върху гравитационното поле на планетата?

— Това е в моята област — намеси се Ферел — и веднага ще ви уверя, че няма никакъв проблем.

— О, толкова ме успокоихте — засмя се иронично фон Сеект. В галерията проехтя отсечен глас от високоговорителите:

— ДЕСЕТ МИНУТИ ДО СТАРТА. ПЕРСОНАЛЪТ
ДА СЕ ПРИБЕРЕ В УКРИТИЯТА. ДО СТАРТА ОСТАВАТ
ДЕСЕТ МИНУТИ.

— Достатъчно, господа — вдигна ръце Ъндърхил. Намираха се в основата на скелето. — По-късно ще огледаме отвътре, а сега моля последвайте ме. — Той се насочи към една малка врата в бетонната стена. Веднага щом влязоха, вратата се плъзна и бравата ѝ щракна оглушително. — Поставили сме двама души на борда в кабината за управление. От тях се иска да включат двигателите, да изчакат десет секунди и после да ги изключат. Никакви полети, никакво движение. Все едно, че сте запалили колата на нулева скорост.

— Дано — промърмори фон Сеект.

— ПЕТ МИНУТИ.

— Присъствате на исторически момент — обърна се Ъндърхил към Дънкан.

— Вътре сме разположили цял куп датчици и камери — добави Ферел. — Така ще получим достатъчно информация, за да узнаем как работят двигателите.

Дънкан погледна към фон Сеект. Професорът седеше встрани, сякаш не се интересуваше от това, което става.

— ЕДНА МИНУТА.

Започна финалното отброяване, което й заприлича на старт на космически кораб.

— ДЕСЕТ.
— ДЕВЕТ.
— ОСЕМ.
— СЕДЕМ.
— ШЕСТ.
— ПЕТ.
— ЧЕТИРИ.
— ТРИ.
— ДВЕ.
— ЕДНО.
— СТАРТ.

Изведнъж започна да й се гади. Тя се олюля, сетне се преви и почувства как остатъците от ласвегаската закуска поемат нагоре. Падна на колене и повърна на бетонния под. После, също така неочаквано, всичко приключи.

— ОТБОЙ. ОТБОЙ. ПЕРСОНАЛЪТ МОЖЕ ДА
НАПУСНЕ УКРИТИЯТА.

Дънкан се изправи, смръщена от киселия вкус в устата си. Мъжете около нея бяха побледнели и разтреперани, макар че никой

освен нея не бе повърнал.

— Какво стана? — попита Дънкан.

— Нищо — отговори Ферел.

— Дявол да го вземе! — ядоса се тя. — Почувствах го! Нещо се случи.

— Включихме и изключихме двигателите — отвърна Ферел. — Сега предстои да анализираме събраната информация. — Той посочи телевизионния екран. — На повторението се вижда, че нищо не е станало.

И действително, корабът на екрана стоеше съвършено неподвижно, докато часовникът в долния ъгъл отброяваше десетте секунди на опита.

Дънкан избърса устата си със салфетка и погледна към фон Сеект, който седеше все така безучастно. Срам я беше, заедно повърна, но изглежда това не бе направило особено впечатление на останалите. За първи път се запита дали старецът не е побъркан, или напълно изкуфял.

Гулик и най-доверените членове на „Меджик-12“ бяха проследили хода на експеримента от монитора в заседателната зала. Те също не забелязаха никакво движение на кораба, което се потвърждаваше и от данните от приборите. Въпреки това двигателите бяха заработили.

Гулик се усмихна, прогонвайки и последните следи от напрежение по лицето си.

— Господа, продължаваме по предварителната програма.

6.

Информацията беше разчетена и анализирана. Сигналят идваше от североизток, но силата му не беше достатъчна, за да се определи местонахождението на източника на смущение. Една мигновена проверка на изтеклото време потвърди, че от момента на пробуждането му е изминал съвсем кратък период.

Този път обаче то знаеше какво е предизвикало смущението. Информацията от сензорите съвпаднаше с тази, записана в паметта. Характеристиките на сигнала бяха съвсем ясни и то разпозна източника му.

Налагаше се да вземе необходимите мерки. А това означаваше и разход на скъпоценна енергия. То премина към изпълнение с бързината, с която бе взело и решението. Дадени бяха нареждания. Следващия път, когато това се повтори, то ще бъде нащрек и в готовност да реагира.

7.

Лас Вегас, Невада

Време до излитането — 121 часа

— Стив Джарвис?

Барманът направи кисела физиономия и посочи едно сепаре в дъното. Докато вървеше натам, Кели изучаваше мъжа, седнал на масата. Колкото и да ѝ бе неприятно да признае, не изглеждаше чак такава отрепка, каквато си го бе представяла. Джарвис имаше права черна коса и носеше очила с тънки рамки. Облечен бе в спортно сако, носеше вратовръзка. Той също я разглеждаше и не можа да скрие разочарованието си. Вероятно се бе надявал на нещо по-стройно и надарено с примамливи извивки, предположи тя.

— Носите ли парите? — бе всичко, с което я посрещна.

Толкова по въпроса за новите впечатления, рече си Кели. Тя извади плика и му го подаде. Сега вече Джони наистина ѝ беше задължен. Джарвис го пое, преброи банкнотите, сетне се облегна назад и махна с ръка на келнера.

— Какво ще пиете?

— Зависи кой плаща.

— Ами вие, естествено — изсмя се той.

— Тогава кола.

Джарвис поиска да му донесат „обичайното“.

— Какво всъщност ви интересува? — попита той, след като гаврътна питието си на един дъх.

— Зона 51 — произнесе лаконично Кели.

Джарвис се изсмя отново.

— Само? Че там стават цял куп неща. По-специално?

— Защо не започнете вие, а пък аз ще ви прекъсвам с въпроси — предложи Кели.

Джарвис кимна.

— Добре. Както друг път, значи. Първо, сигурно искате да узнаете откъде са ми известни всички тези неща за Зоната. — Той не изчака потвърждение. — Работих там от май 1991 до март 1992 година, като волнонаемен служител по договор към НРС, Националната разузнавателна служба. Бях в лабораторията за реактивна техника, където се опитвахме да осъществим реверсивни инженерни анализи на... — Той спря. — Уф, май трябва да се върна още малко назад. Предполагам, знаете какво държат край Езерото на конярите?

— А защо не ми кажете?

— Девет извънземни космически кораби — обяви Джарвис. — Намират се в един хангар, издълбан вътре в планината. Могат да летят на тях, но нямат представа на какъв принцип действат двигателите им. Ето защо не са в състояние да конструират подобни. Аз работех в тази насока.

— Откъде са се сдобили с тях? — попита Кели.

Джарвис вдигна рамене.

— Де да знаех. Нямам представа. Някои казваха, че са ги купили, нещо като междузвездна размяна на употребявани коли, но лично аз не вярвам. Може просто да са ги намерили. Може и да са катастрофирали, но тези, които видях, изглеждаха съвсем здрави.

— А от вас какво искаха?

— Ами да разбере нещо повече за двигателите. Дипломната ми работа от Мичиганския технологичен университет бе върху магнитни двигатели. Нали знаете, вече използваме магнитно задвижване при високоскоростните влакове, а и военните от доста време работят над магнитно оръжие. Но всички тези системи генерират собствено магнитно поле, което изисква доста енергия. А моята теория е, че след като нашата планета вече разполага с магнитно поле, няма да е лошо, ако открием начин да го използваме и контролираме чрез двигатели и тогава ще разполагаме с неограничен източник на енергия.

— Излиза, че са ви наели просто ей така, като гръм от ясно небе — при това на работа в строго секретен обект?

— Не, не беше толкова неочаквано. И преди това съм работил на подобен обект — в Бели пясъци. Беше по съвместен договор с Лабораторията за реактивна техника. Разработвахме идеята за магнитна спътниково-изстрелваща установка, монтирана на някой полегат планински склон.

— Доколкото знам, край Бели пясъци няма планини — възрази Кели.

Джарвис се засмя, но очите му останаха сериозни.

— Съмнявате се в думите ми, така ли?

— Платих ви петстотин долара — отвърна Кели. — Срещу това очаквам отговори.

— Добре, права сте — съгласи се той. — Вярно е, че край Бели пясъци няма планини. От нас се искаше само теоретичната разработка в по-малък мащаб. Най-доброто, което направихме, бе умален модел. За това е достатъчна и някоя пясъчна дюна.

— И веднага ви взеха в Зона 51 — продължи тя, като си отбеляза нещо в тефтерчето.

— Ами да. Странно беше, наистина. Повикаха ме от военния отдел във Вегас и после с още неколцина ни натовариха на един боинг. Вече имах разрешение за работа в секретни обекти, категория К, така че всичко беше наред. Само че и представа си нямах какви ще са условията тук. Не можеш да пръднеш, без някой да ти надникне през рамото. Навсякъде горили с черни шлифери, — автомати и тъмни очила, които щъкат безшумно като сенки.

— В Зоната ли ви настаниха?

— Не. Никой от персонала не остава да спи там. Всеки ден ни докарваха със самолет, а вечер ни вземаха обратно. През нощта в Зоната има само военни.

— И самолетът лети всеки ден?

— Всеки работен ден. Най-обикновен 737, но с червена лента отдолу.

— Да се върнем към Зона 51. Какво представляваше?

— Ами, както казах, охраната все ти диша във врата. Всичко е скрито. Летящите чинии са в големия хангар. Три от тях са разглобени частично. Върху тях работех и аз. Диаметърът им е приблизително девет метра. Обшивка от сребрист метал. Плоско дъно. На около три метра от ръба телата им стават полусферични, но централната част е съвсем плоска, с диаметър около метър и половина, два.

Джарвис махна да му донесат още едно питие, преди да продължи.

— Това, което най-много ме поразя, бе размерът на двигателите. Ей това направо изкарваше военните извън нерви. Нали знаете как се

прави реактивен самолет — грамаден двигател и прикачена към него малка кабина за пилота. Е, пък дисковете бяха почти празни отвътре. Само в средата им имаше вдлъбнатини с размер на човешко тяло. Предполагам, че са били за екипажа. Както и да е... Да се върнем към двигателите, дето почти ги нямаше. Нали ви разказах за моята теория — магнитно задвижване с използване на вече съществуващо поле. Създадените досега магнитни двигатели са доста обемисти, тъй като сами генерират подобно поле. А двигателите на дисковете просто го пренасочват. Оказа се, че по краищата им и в пода са вградени метални намотки. — Джарвис се засмя. — Това обяснява защо имат форма на чинии или дискове.

Кели забеляза, че го слуша почти захласнато. В думите му имаше смисъл, което бе втората ѝ изненада за днес. Спомни си какво бе узнала от последния телефонен разговор, преди да потегли към летището.

— Устройството на намотките е относително просто. Проблемът обаче бе, че не съумявахме да го възпроизведем. По дяволите, не можехме дори да разберем от какъв метал са изработени. В действителност, оказа се, че това даже не е метал. По-скоро беше... — Джарвис направи пауза. — Е, достатъчно е да кажа, че беше нещо различно, нещо, което и най-добрите мозъци не бяха в състояние да разберат.

— Защо прекратихте договора си? — попита го Кели.

— Ами нали ви казах? Не се справихме със задачата и ни освободиха. Предполагам, че са наели други.

— Какво знаете за човек на име Майк Франклин?

— Кукунделът, дето живее в Рейчъл?

— Той е мъртъв — произнесе Кели, като следеше внимателно реакцията му.

— Твърде дълго се церемониха с него — бе единственият отговор, преди да посегне отново към чашата.

— Кой се церемониха? — попита Кели.

— Ами... правителството — Джарвис се наведе напред. — Говорят, че този Франклин бил мошеник. Водел срещу заплащане хора горе в планината да наблюдават какво става край езерото. На няколко пъти са го хващали и са го предупреждавали, но той не се отказвал. Какво очаквате тогава?

— Май не ви интересува как точно е умрял — подхвърли Кели.
— Веднага предположихте, че е работа на правителството.

— Може да е получил сърдечен удар. Хич не ми пука.

— Не се ли безпокоите, че *те* могат и вас да посетят? А и сигурно знаете повече от Франклин.

— Точно затова разговарям с вас. Затова се съгласих да ме интервюират по телевизията. Гледам да съм пред погледа на обществото.

— Аз пък си мислех, че е заради петстотинте долара — отбеляза сухо Кели.

— Кой отказва пари? Но истинската причина е, че така ги държа на разстояние. Няма да ме пипнат, защото това ще повдигне твърде много въпроси и ще докаже, че твърденията ми са били верни. За отмъщение ме натикаха в черния списък. Не мога да си намеря сваятна изследователска работа никъде и се налага да се прехранвам както сваря.

— Дали пък нямате работа, защото така и не сте успели да се дипломирате в университета — засече го Кели.

Джарвис остави внимателно чашата.

— Един час изтече.

— А, има още — отвърна тя, като погледна часовника си. — Действително сте работили в Бели пясъци, но според достоверни източници е било върху монтирането на нова изследователска инсталация, а не върху самата нея. Освен това не открих никаква информация, че притежавате каквато и да било научна степен, освен бакалавърска от Държавния университет в Олбъни.

— Ако имате още въпроси, хубаво ще е да побързате, преди да ви е свършило времето — каза Джарвис.

— Да сте разговаряли някога с Джони Симънс?

— Не познавам такъв човек.

Кели описа Джони, но Джарвис продължи да настоява на своето. Тя реши да опита отново с пряка атака.

— Разговарях с Лори Търнър, която ви е интервюирала миналата година за кабелната телевизия. Тя ми каза, че доста от фактите в биографията ви не изглеждат достоверни. Което ме кара да се съмнявам във вашата история. С други думи — или сте лъжец, или

подставено лице за разпространяване на фалшива информация. И в двата случая всичко, което разказахте за Зона 51, е измислица.

Джарвис стана.

— Времето ви изтече. За мен бе удоволствие. — Той се обърна рязко и напусна бара.

— Страхотно — промърмори Кели. Току-що бе профукала петстотин долара и може би единствената възможност да намери път към Зоната. А и се бе надявала, че тъкмо Джарвис е бил човекът, с когото се е срещал Джони.

Погледна отново бележките от разговора. Какво би предприел баща ѝ в подобно положение? Обичаше често да повтаря, че най-добрият метод да се преодолее някоя пречка е като се атакува по възможно най-неочаквания начин. Казваше също, че ако искаш да проникнеш в добре охранявано място, трябва да опиташ не където охраната е най-слаба, а където е най-силна, защото там най-малко ще те очакват.

Кое беше най-силното място на Зона 51 според Джарвис? Охраната. Хора, които са наети да вършат тази работа. Ако опита да доближи Езерото на конярите, неизбежно ще влезе в контакт с тези хора. Джони го е сторил и беше изчезнал.

Тя отбеляза с кръгче боинга в записките си. Ето това е. Утре сутринта ще иде на летището, за да види кой слиза от самолета. Сетне ще ги проследи и там ще му мисли. Ако не стане сутринта, ще опита пак привечер.

8.

Дяволското гнездо, Небраска
Време до излитането — 119 часа

— Имаме зелена светлина — обяви Прага на хората, събрани около него. — Според сателитното наблюдение районът е чист. Вдигайте и трите птички във въздуха. Хайде, размърдайте се. — Той се отправи към един от малките АХ-6 и махна на Търкот. — Идваш с мен, мръвко. Сядай отзад.

Търкот се намръщи. Вече започваше да му писва това „мръвко“, но още не беше време да се погрижи за досадника. Последва Прага и се изкатери в хеликоптера. Командирът се настани отпред до пилота, а Търкот се разположи нашироко отзад. Вратите бяха отворени и нощният въздух нахлуваше безпрепятствено в кабината, което го караше да съжалява, че не си сложи яке с дълъг ръкав. На всичкото отгоре така и не получи инструктаж за това, което предстоеше да вършат. Огледа се, смъкна окачените на стената слушалки и ги нахлузи върху по-малките, за връзка с групата, които вече си бе поставил.

Благодарение на това, че беше в един хеликоптер с Прага — командирът на мисията — Търкот откри, че е включен директно към информацията от сателита, която беше поверителна. Междувременно хеликоптерът изви рязко и пое на югозапад, към житните полета на Небраска.

— „Найтскейп шест“, говори „Куб шест“. Докладвайте местоположението си. Приемам. — Гласът от другата страна бе познат на Търкот, но още не можеше да се сети кому принадлежи.

Прага се обади от предната седалка.

— Говори „Найтскейп шест“. Летим към Оскар Ромео Папа. Там ще изчакаме. Край.

Търкот беше на „ти“ с военната терминология. ОРП беше съкращение от „обект за разгръщане на подразделението“, крайния рубеж, овладян от приятелски сили, преди да се атакува целта. Само

дето в конкретния случай се намираха далеч във вътрешността на собствената си страна и единственият неприятел наблизко като че ли бе самият Прага.

— Разбрано, „Найтскейп шест“ — отвърна басовият глас. — „Скакалец три“, докладвай местонахождението си. Приемам.

В ефира се появи нов глас.

— Тук „Скакалец три“. Летя по предварителния маршрут. Край.

— Прието. Изчакайте нови разпореждания. Край на връзката.

Пилотът на хеликоптера се спусна съвсем ниско над полето, а големият черен УХ-60 „Блекхоук“ ги следваше съвсем близо отзад и встрани. За съвсем кратко житата отстъпиха място на зелено пасище и уплашено стадо крави, които мигом се втурнаха в различни посоки, сетне под тях отново се появи море от полюшващи се класове. Търкот никога не бе виждал толкова просторни нивя, дори в Германия. Сякаш цялата площ на Небраска бе засята с жито. От време на време през прибора за нощно виждане зърваше отделни дървета и дори светлинки от прозорци, обозначаващи единични фермерски къщи. „Какво всъщност търсим тук?“ — запита се той.

Пилотът дръпна ръчката към себе си и намали скоростта. Търкот забеляза, че Прага проверява позицията им върху наземния позиционен приемник (НПП). Той махна на пилота да задържи на място.

— „Куб шест“, говори „Найтскейп шест“. Намираме се над Оскар Ромео Папа. Чакам окончателни разпореждания. Край.

— Говори „Куб шест“. Според сателитната информация районът е чист в радиус дванадесет километра. Никакъв трафик до осемнадесет километра. Продължавайте според плана. Повтарям — продължавайте. Край.

— Разбрано. Край. — Прага забодя пръст в предното стъкло и те отново се гмурнаха в тъмнината. — Начало на първи етап. Започнете наблюдението.

Кубът, Зона 51

Време до излитането — 118 часа и 30 мин.

— Сър, имаме сянка зад „Скакалец три“.

— Имате какво? — завъртя се Гулик в командното кресло. — Какво искате да кажете с тази сянка?

Майор Куин посочи екрана.

— „Фантом“, точно зад него. Не сме го засекли по-рано, защото е твърде малък, и все пак нещо преследва „Скакалец три“. Проверих записите и се оказа, че е било зад него още от момента, когато „Скакалец три“ е напуснал хангара. Трябва да е се е навъртало из околността.

— Какво е това? — попита Гулик.

— Не зная, сър. Първи го засече сателита, после и топлинното разузнаване.

Кубът разполагаше с директна връзка с Американския космически команден център за ракетно предупреждение, разположен в планините Чайене над Колорадо спрингс. Космическият команден център отговаряше за отбранителната сателитна система. Нейните сателити следяха цялата земна повърхност от височина четиридесет хиляди километра, обикаляйки на геосинхронизирана орбита. Системата бе разработена през периода на студената война с цел да следи за изстрелване на междуконтинентални балистични ракети. По време на Войната в залива тя бе засекла всички изстрелвания на ракети „Скъд“, доказвайки недвусмислено своята ефективност, което накара военните да вложат нови средства в нейното усъвършенстване.

На всеки три секунди Отбранителната сателитна система изпращаше инфрачервена карта на земната повърхност и заобикалящото я въздушно пространство. По правило тази информация се записваше от Центъра за ранно предупреждение, освен, разбира се, ако компютърът не беше засякъл изстрелване на ракета или, както бе в този случай, някоя друга агенция да поиска да й се предава директно изображение в реално време от конкретен район.

— Да не е „Бързоходец“? — попита Гулик, използвайки кодовото название на неидентифицирани инфрачервени източници, които понякога системата прехващаше и за които нямаше достоверно обяснение.

— Определено е „фантом“, сър. Не отговаря на нищо от записите. Твърде малко е, за да е реактивен самолет.

Непроизнесенният въпрос бе как нещо с подобни миниатюрни размери може да лети толкова бързо и да следва по дирите „Скакалец

три“, който се носеше със седем хиляди километра в час към Небраска.

— Дайте го при мен — нареди Гулик и се извъртя към главния екран. За момент опря пръсти в слепоочието си, сетне ги отдели. Ръката му едва забележимо трепереше. Гулик сграбчи облегалката, за да спре треперенето.

Междувременно Куин прехвърли информацията на големия екран върху стената на залата. Имаше мъничка белезникава точка зад голямото светло петно на „Скакалец три“.

— На какво разстояние зад него е това?

— Трудно е да се определи, сър. Вероятно на двадесетина километра.

— Съобщихте ли на пилота?

— Да, сър.

Гулик доближи устни до микрофона на таблото пред него.

— „Скакалец три“, тук „Куб шест“. Имате ли зрителна връзка с „фантома“?

— Тук „Трети“. Нямаме връзка. Каквото и да е, намира се твърде далеч. Край.

— Говори „Шести“. Опитайте се да му избягате. Край.

— Разбрано — отвърна пилотът. — Премавам към изпълнение. Край.

На екрана светещата точка, изобразяваща „Скакалец три“, внезапно подскочи надясно, северно от Солт Лейк сити. По-малката точка я последва със същата скорост. Бързата серия от зигзагообразни маневри изглежда не затрудни ни най-малко „фантома“.

— Сър, да разпоредя ли отмяна на операцията? — попита Куин.

— Не — поклати глава Гулик. — Никакво отказване. Обявете бойна готовност за „Аврора“. Искам я по петите на този „фантом“. — Той включи микрофона. — „Трети“, тук е „Шести“. Отбой на последната заповед. Продължавайте с изпълнение на мисията. Ние ще се погрижим за проблема. Край.

Куин изглеждаше обезпокоен и това подразни Гулик.

— Да информирам ли „Найтскейп шест“?

— В никакъв случай, майор Куин. Оставете ги да си вършат работата, аз ще се погрижа за „фантома“. Аз съм този, който взема решения тук, забравихте ли? — Гулик го изгледа навъсено.

— Тъй вярно, сър!

Околностите на Блумфилд, Небраска
Време до излитането — 118 часа и 15 мин.

— Няколко топлинни източника вляво от курса — докладва пилотът на АХ-6 и изви в същата посока.

— Засякох ги, каубой — извика Прага в интеркома, докато настройваше прибора за нощно виждане. Той се пресегна към задната седалка и сграбчи прикрепената за облегалката ѝ пушка. Преметна ремъка ѝ през рамо и увисна отвън на еластичните въжета. Търкот се наведе напред, проследявайки същата сцена, която се разкриваше и под Прага — уплашени крави, търчащи във всички посоки под грохота на хеликоптерите.

Прага опря приклада в рамото си и погледна специалния мерник на пушката. Стреля два пъти и две от кравите се строполиха.

— Парализиращ заряд — подхвърли той през рамо на Търкот. — Събаря ги, но не оставя никакви следи. После изваждаме стреличките.

Хеликоптерът изправи нос и зае стационарна позиция на около стотина метра от телата на животните. Големият УХ-60 застана точно над тях, отвътре хвърлиха четири въжета и пред погледа на втрещения Търкот по тях се спуснаха четирима мъже с раници.

Мъжете се скупчиха около животните и само редки, но ослепителни проблясъци показваха, че там кипи оживена дейност.

— Време? — попита Прага.

— Шест минути и тридесет секунди до идването на „Скакалец три“.

— Добре — кимна Прага. — Всичко е наред.

— Какво правят те? — не се сдържа Търкот.

Прага се извърна назад, с лице като на механичен демон и озъбена усмивка, под изпъкналите нощни очила.

— Ще резнат малко от филето. Обичаш ли сърце? Или предпочиташ очите? А какво ще кажеш за кравешки яйчници? Снабдяването ни тук е чудесно. Разполагат със свръхмодерни лазерни резачки. Освен това си носят и аспиратори, с които изсмукват кръвта. После местните ще открият само трупове на крави, с доста особени хирургически разрези от неизвестни инструменти, липса на някои

вътрешни органи и най-вече — никакви следи от превозни средства из околността. На всичко отгоре и нито капка кръв — басирам се, че това направо ще им вземе акъла. Никой няма да разполага с достоверно обяснение.

„Обяснение за какво?“ — питаше се Търкот. Разбира се, беше чувал за намерени обезобразени животни. От време на време подобни съобщения изпълваха страниците на вестниците. Но защо е необходима толкова сложна и скъпа операция? Затова ли Дънкан го изпрати тук? Да открие, че зад обезобразяването на животни стоят хората от Зона 51?

Хеликоптерът се бе отдалечил на известно разстояние, докато хората долу работеха. Ето че отново се доближи и спусна люлка. Двама от мъжете се прикачиха за нея и потеглиха нагоре, натоварени с карантия. След малко ги последваха и другите двама.

— Започваме втори етап — нареди Прага и всички продължиха на юг.

— Чу ли това? — вдигна глава Били Питърс.

— Кое? — отвърна Сузи, все още съсредоточена върху други неща — в конкретния случай ръката на Били върху нейното рамо и главата ѝ върху широките му гърди. Чуваше само туптенето на сърцето му и нищо повече.

— Заприлича ми на хеликоптер или нещо подобно — промърмори Били.

Той се пресегна с незаетата си ръка и избърса запотеното предно стъкло на пикапа. Бяха спрели тук доста отдавна, малко преди да се стъмни, но имаха да си кажат много неща. Сузи бе намислила да напуска родителите си и Били все още се колебаеше дали да ѝ предложи да се настани в неговата каравана, или да зареже всичко и да иде с нея при сестра ѝ в Оклахома.

Нарочно избра това място, за да е сигурен, че никой няма да ги прекъсва, но сега почти бе готов да се зарадва на подобна възможност, защото така и не можеше да вземе решение, особено след като Сузи непрестанно му се натискаше. Кой мъж е в състояние да разсъждава трезво при подобни обстоятелства?

— Нещо приближава насам — каза Били, вторачен през прозореца в нощното небе.

Кубът, Зона 51

Време до излитането — 118 часа и 4 мин.

Гулик не откъсваше очи от голямата карта. Призракът все още следваше „Скакалец три“. В момента двете светещи точки се намираха в близост до мястото, където се събираха границите на Уайоминг, Колорадо и Небраска.

— Състоянието на „Аврора“? — попита той.

— На пистата, готова за излитане.

— Дайте разрешение.

— Слушам, сър.

— Време до началото на втори етап?

— Осемдесет и шест секунди — докладва Куин.

Гулик превключи монитора пред себе си. Появи се изображение от контролната кула на повърхността. По пистата рулираше самолет с причудлива форма. Плосък и издължен като морска котка, с миниатюрна двуместна кабина, той привличаше вниманието с двата грамадни въздухоприемника отпред и също толкова големите изсмукатели за изгорелите газове зад двигателите. При скорост над десет хиляди километра в час или почти пет километра в секунда, самолетът бе в състояние да постигне 7М, догонвайки всяка възможна цел.

Наследник на прочутия SR-71 „Блекбърд“, „Аврора“ бе извършил първия си полет през 1986 г. С цена от над един милиард долара за машина, нищо чудно, че имаше само пет подобни самолета и те се използваха единствено в случаите, когато всякакви други възможности бяха изчерпани. Официално тези самолети не съществуваха за обществото, което бе финансирало конструирането им. Те бяха една от най-строго охраняваните тайни на ВВС, но фактът, че Гулик разполагаше с подобна машина, говореше колко високо ценяха военните работата в Зоната. След като се засили по пистата, „Аврора“ внезапно се издигна във въздуха, набра височина под ъгъл от

седемдесет и пет градуса, направи остър завой на североизток и изчезна от екрана.

Околностите на Блумфилд, Небраска

Хеликоптерът на Търкот поддържаше височина шестдесет метра, а по-големият „Блекхоук“ ги изпревари малко и увисна над едно царевично поле вляво. Другият АХ-6 остана на резервна позиция на неколкостотин метра по-назад. Големият хеликоптер се спусна плавно до височина двадесетина метра, малко над точката, от която въздушната струя от роторите му би могла да остави трайни следи сред насажденията.

Ослепително ярък лъч лумна от долния край на товарния му отсек, удари в земята долу и описа точен кръг през царевицата, прогаряйки почвата.

— Лазерът се насочва от компютър — поясни Прага доволен от хората и техниката си. — Очертава свършен кръг. После учените глави ще има да се тюхкат какво точно го е направило. Тъпанари. Няма начин да не го свържат с убитите животни в съседното поле — продължи той през смях — Ще чакам само да им чуя обясненията.

„И какво от това? — питаше се Търкот. — Какво ще постигнат?“

— „Найтскейп шест“, говори „Скакалец три“ След четиридесет и пет секунди съм при вас. Край.

— Разбрано. Край. — Прага се обърна към Търкот — Последното действие ще ти хареса най-много. Гледай на юг.

Докато чакаше, Търкот провери готовността на автомата. Нищо не разбираше, но най-много бе озадачен, че Прага му показва и обяснява охотно всичко. Защо преди мълчеше?

— Божичко, Сузи, видя ли това? — Били взе да трие трескаво предния прозорец, загледан в яркия лъч, който танцуваше из полето пред тях.

— Какво има? — попита тя, забравила за малко проблемите си.

— Нямам представа, но мисля, че трябва да си дигаме чуковете от тук.

Той завъртя ключа и двигателят на форда изрева.

— Топлинен източник сред дърветата на югозапад! — докладва пилотът на АХ-6. — Най-вероятно двигател на кола!

— Мамка му! — изруга Прага.

От юг се появи окръглено сияние, носещо се с невероятна скорост ниско над хоризонта. Летеше съвсем безшумно, следвано от друга, по-малка точка.

— Какво е това зад „Скакалец три“? — попита Прага, изгубил невъзмутимостта си за първи път от началото на операцията.

Търкот бе поразен от начина, по който се движеха *и двете* тела. С всяка измината секунда цялата тази история ставаше все по-налудничавя.

Пред погледите им по-големият диск, който Прага бе нарекъл „Скакалец три“, подскочи рязко надясно, за частица от секундата смени посоката си на 180 градуса, премина над малкото градче Блумфилд и продължи на югозапад.

— Карай към топлинния източник! — нареди Прага. Пилотът на хеликоптера побърза да изпълни заповедта, насочвайки носа към близките дървета. — Останалите да се връщат в стартовия район.

Другите два вертолета описаха широки завои и потеглиха обратно към Дяволското гнездо. Търкот плъзна пръст по хладната повърхност на оръжието и безшумно премести предпазителя. Каквото и да ставаше, ясно бе, че не съвпада с плановете на Прага.

Кубът, Зона 51

— Маневрата завършена. „Трети“ се връща обратно — обяви Куин.

Всички погледи бяха вперени в екрана. „Фантомът“ следваше неотстъпно чинията. Продължи още около минута, после рязко смени посоката си и полетя на североизток, откъдето се бе появил в началото.

— „Аврора“ да следва „фантома“! — нареди Гулик.

Околностите на Блумфилд, Небраска

— Трябва да задържим тия хора — нареди Прага, докато хеликоптерът се снижаваше към дърветата и носещия се между тях пикап.

— Това са цивилни — възрази Търкот, загледан в подскачащото камионче.

— Твърде много видяха. Не бива да им позволяваме да се раздрънкат за хеликоптерите. Стреляй пред пикапа — викна той на пилота, който се бе изравнил ловко с бегълците. Картечницата върху плъзгача извъртя дуло встрани и мракът бе прорязан от няколко ослепителни реда трасиращи куршуми. Стоповете на пикапа светнаха в червено.

— По дяволите! — подскочи Търкот. — Да не си полудял?

— Свали ни на пътя пред тях — рече Прага, без да му обръща внимание.

— Какви са тези хора, Били? — извика уплашено Сузи. — Защо стрелят по нас?

Били не посмя да губи времето в обяснения. Натисна спирачките и включи на задна скорост, докато хеликоптерът се спускаше в заревото от фаровете на автомобила, вдигайки облаци от прах.

Задните гуми на пикапа забуксуваха в калната канавка край пътя. Били подаде газ, но колата само се разтресе безпомощно.

Плъзгачите опряха в земята и в същия миг Прага изскочи през вратата. Търкот го следваше на крачка, опитвайки се да разбере какво става.

— Горещите ръцете и вѐн от кабината! — изрева Прага.

Вратите се разтвориха и отвѐтре излязоха младеж и момиче, което се криеше зад него.

— Кой сте вие бе, хора?

— Сложи им белезници! — викна Прага на Търкот.

— Те са цивилни — не отстъпваше Търкот.

Прага насочи дулото към него.

— Слагай белезниците!

Търкот погледна оръжието, сетне Прага, накрая извади чифт пластмасови белезници от калъфа на колана си и закопча ръцете на двамата зад гърбовете им.

— Искам да ви видя документите — настояваше младежът. — Нямате право да постъпвате така. Вие не сте ченгета.

— Качвай се в хеликоптера — кресна му Прага и махна с автоматата към машината.

— Къде ще ни водите? — заинати се момчето и спря на сред пътя. Момичето все още гледаше да се крие зад него.

Търкот погледна към Прага и по позата и начина, по който се местеше пръстът му върху спусъка, осъзна, че всеки миг ще открие огън. Направи крачка и застана пред младежите.

— Моля ви, послушайте го. Ще се разберем веднага, щом ви откараме в базата. Стана инцидент... — добави умолително той. — Аз съм Майк. — Той се пресегна и потупа момчето по рамото. Дватамата изглеждаха объркани от неочаквано приятелския жест.

Младежът го погледна.

— Аз съм Били — произнесе той. — А тя е Сузи.

Търкот ги побутна към хеликоптера.

— Е, добре, Били и Сузи, шефът е решил малко да ви повози.

— Млъквай, мръвко — изсъска Прага и отново им махна с оръжието.

Качиха се в кабината и пилотът набра височина.

Кубът, Зона 51

На екрана се бе появила трета точка, която изскочи откъм източната част на Невада и се насочи право към връщащия се в базата „Скакалец три“. Гулик знаеше, че това е „Аврора“ на пресечен курс с „фантома“.

— Сър, „фантомът“ се отказва от преследването — докладва Куин. Малкото сферично тяло бе описало широк завой и сега летеше към района на действие на „Найтскейп шест“.

— Пренасочете „Аврора“ към Небраска — нареди Гулик.

Куин кимна.

— След колко време „Аврора“ ще достигне обекта?

— Десет минути — отвърна Куин.

Никак не изглеждаше зле за разстояние от две хиляди и четиристотин километра. Но в този случай това означаваше цели девет минути закъснение, мислеше си Гулик, докато наблюдаваше как непознатият обект се приближава към района на действие. За момент се поколеба да нареди на „Скакалец три“ да поеме обратен курс, но в момента това би означавало да надвиши правата си. Гулик удари с юмрук таблото пред него и околните го погледнаха втрещено.

Околностите на Блумфилд, Небраска

АХ-6 прелетя над върховете на дърветата в края на полето и обърна на север. Търкот бе закопчал с колани младежа и момичето на задната седалка, а след това се бе наместил между тях. Прага седеше отпред, полуизвърнат, с насочено към тях оръжие и играещ върху спусъка пръст.

Търкот погледна дулото, после Прага.

— Ще ти бъда благодарен, ако не насочваш желязото към мен — изрече той в микрофончето. В действителност беше уплашен. Не толкова от оръжието, макар да оценяваше опасността, а по-скоро заради човека, който го държеше. Какво възнамеряваше да стори Прага на тези двама души?

— Не ме е еня за твоите благодарности — отвърна Прага по интеркома. — Ти не изпълни заповед по време на операция. А това е подсъдно, мръвко. Ще се погрижа да те изритат, където трябва.

— Тези хора са цивилни — рече Търкот. Двамата до него не чуваха и думичка от разговора, който се водеше по интеркома.

— Ако питаш мен, по-скоро са трупове — заяви Прага. — Видяха нещо, което не биваше да виждат. Ще ги откараме в Дълси и там ще ги турим под похлупак.

— Не зная какво си намислил, нито разбирам за какво говориш — отвърна Търкот. — Но тези хора... — Той млъкна защото хеликоптерът внезапно се люшна надясно и взе да губи височина.

— Какво правиш? — извика Прага на пилота, без да откъсва поглед от пленниците.

— Имаме си компания! — извика в отговор пилотът.

Яркосияещ овал — с диаметър около три стъпки — се бе появил точно отпред. Пилотът дръпна ръчката към себе си и намали рязко оборотите, за да избегне сблъсъка, но овалът неочаквано се гмурна право към тях и се заби в предното стъкло. От удара плексигласът се пръсна и Търкот инстинктивно закри лицето си с ръка.

— Падаме! — извика пилотът в интеркома. — Ще се ударим в... — крайт на изречението бе погълнат от сблъсъка на хеликоптера със земята. Перките се заровиха в меката почва и хвъркнаха настрани, разминавайки се по чудо с кабината.

Търкот почувства остра болка в дясната си страна, после изведнъж всичко застина. Той вдигна глава. Единственият звук бе нечий пронизителен писък. Обърна се наляво. Устата на Сузи бе широко отворено „О“ и звукът извираше отвътре. Ококорил очи, Били премигваше, опитвайки се да преодолее завесата на мрака.

Търкот се пресегна и разкопча предпазния колан на Били, сетне извади ножа и преряза белезниците и на двамата.

— Излизайте — нареди им той и ги бутна към вратата, преди да насочи вниманието си към предната седалка.

Пилотът висеше безжизнено на коланите, а дясната му ръка бе извита под неестествен ъгъл. Прага тъкмо се размърдваше. Пушката я нямаше, изглежда бе излетяла навън при сблъсъка.

Из въздуха витаеше тревожният мирис на изтичащ керосин. Достатъчно бе течността да допре нагорещената метална повърхност и кабината щеше да се превърна в огнен кипящ ад.

Прага човъркаше с пръсти пистолета на колана. Търкот се преви над седалката, сподавяйки нетърпимата болка в хълбока, предизвикана от движението. С другата си ръка Прага вече разкопчаваше кобура.

— Не им позволявай да се измъкнат — изхриптя той на Търкот. В същия миг измъкна пистолета и го насочи към Били, който помагаше на Сузи да излезе.

Търкот реагира мълниеносно — удари с разтворената длан на лявата си ръка шията на Прага, усещайки как гръклянът поддава, а същевременно стовари дясната върху предмишницата на ръката, която държеше пистолета. Прага изцъкли очи и направи отчаян опит да си поеме въздух през смазания гръклян.

Едва тогава Търкот последва Били и Сузи през задната лява врата. Искри проблясваха из вътрешността на хеликоптера. Той застана до кабината и разкопча коланите на пилота. Прага неочаквано замахна с нож към гърдите на Търкот. Острието разсече здравия брезентов плат и се заби в рамото му.

Търкот притисна ръката с ножа към облегалката, сетне замахна и отново стовари разтворената си длан върху гърлото на Прага, този път без да сдържа силата си. Почувства пукот на хрущяли — сега вече Прага нямаше откъде да си поема въздух.

Търкот метна тялото на пилота през рамо, извърна се и измина няколко крачки, преди хеликоптерът да избухне в пламъци.

9.

Кубът, Зона 51

Време до излитането — 117 часа и 45 мин.

— Сър, „Найтскейп шест“ катастрофира — обяви Куин. — Получих точните координати. Радиовръзката е прекъсната.

— Изпратете спасителен екип до мястото на катастрофата — нареди генерал Гулик, без да откъсва очи от точката, изобразяваща „фантома“. Движеше се бавно над района, където бе паднал „Найтскейп шест“. „Аврора“ тъкмо приближаваше границата на Колорадо и Небраска.

Околностите на Блумфилд, Небраска

Време до излитането — 117 часа и 42 мин.

— Разкарайте се от тук — викна Търкот на Сузи и Били, които гледаха вцепенени горящите останки на хеликоптера. Беше положил пилота на земята, разкопчал бе комбинезона му и сега търсеше признаци на живот. Увери се, че все още диша, макар и слабо, провери за активно кръвотечение, за фрактури на костите. В края на краищата, изглежда се бе разминал само с контузия на главата, ако се съдеше по вдлъбнатината в шлема, и естествено — със загубата на съзнание. Реши все пак да не сваля каската, докато не пристигне спасителният екип. Това, че пилотът бе в безсъзнание, сега само можеше да му е от полза.

— Но... — мърмореше объркано Били. — Какво...

— Никакво „но“, никакви въпроси, никакви излишни приказки — озъби се Търкот, все още наведен над тялото на пилота. — Забравете всичко, което се случи тази вечер. Не разказвайте на никого, и без това хората няма да ви повярват, затова пък някой може да ви потърси с не дотам добри намерения. Оставете ни тук и тръгвайте.

Били очевидно не се нуждаеше от нови поощрения. Той сграбчи Сузи за ръката и двамата потънаха в тъмнината към близкия път.

Едва сега Търкот намери време да се огледа. Кръвта, която се стичаше от раната на рамото му, бе напоила десния ръкав на якето. Зае се с нея, извади бинт от аптечката на колана и наложи няколко марли, за да спре кървенето. Имаше още кръв по гърдите и когато разкопча якето, откри, че близо осемсантиметрова кървава дияр прорязва ребрата му. Най-доброто, което можеше да направи, бе да превърже и нея.

Когато свърши, погледна небето. Все още виждаше малкия светещ обект, на височина приблизително триста метра. Поклащаше се лениво, сякаш се наслаждаваше на последствията от своите действия. Погледа го известно време, но сияещият овал изглежда не представляваше непосредствена заплаха. А и прецени, че по начина, по който се движеше, едва ли ще е в състояние да реагира навреме, ако реши да го нападне.

Търкот се завъртя и огледа хоризонта. Другите скоро ще са тук. И после? Мъчителен въпрос. Убийството на Прага бе по-скоро рефлекс. Не съжаляваше за постъпката си, особено след всичко, на което бе станал свидетел тази нощ, но ситуацията бе крайно объркана и Търкот все още се колебаеше какъв да бъде следващият му ход.

Дали Прага е знаел, че са го пратили да души? Това би могло да обясни някои от действията му, но не всички. Ако не подозираше, че е внедрен, тогава просто е бил маниак, садист, каквито нередко се срещаха в специалните части. Освен ако нямаше друго обяснение. В края на краищата, по действията не винаги можеше да се съди за мотивите.

Едва ли случилото се щеше да му се отрази благоприятно, ако не съумее своевременно да се свърже с Дънкан и да ѝ съобщи за всичко, на което бе станал свидетел. За целта обаче трябваше да бяга надалеч от хората на „Найтскейп“. Това, че пилотът бе в безсъзнание, щеше да му даде малко време, когато най-сетне дойдат да ги приберат. Думата на Търкот щеше да е единствената и той се зае да обмисля какво да каже.

Кубът

Гулик разполагаше с пълна телеметрична информация от борда на „Аврора“ и освен това можеше да слуша разговора на борда между пилота на самолета и офицера от разузнавателната служба.

— Всички системи включени. След седемдесет и пет секунди обектът навлиза в нашия обсег.

Гулик включи микрофона.

— „Аврора“, говори „Куб шест“. Искам добре да се прицелите. Заснемете го още при първото сближаване. Второ едва ли ще има. Край.

— Разбрано, „Куб шест“ — потвърди офицерът. — Петдесет секунди.

— Сnižаваме се на три хиляди метра — съобщи пилотът. — Намалвам скоростта на 2,5М. Захождаме към целта — каза той на офицера, давайки знак за активиране на всички свръхчувствителни разузнавателни системи на борда на самолета.

— Отваряне на люка — докладва офицерът, докато скоростта им продължаваше да пада. Гулик се досети, че люкът може да бъде отворен, едва когато скоростта падне под четири хиляди километра в час. При по-високи скорости това би довело до аеродинамични нарушения в полета и би причинило разпадане и изгаряне на корпуса. Дори сега, съдейки по телеметричните данни, температурата на обшивката надхвърляше триста градуса по Целзий. — Двадесет секунди. Всички системи функционират нормално.

— Сnižаване на хиляда и петстотин метра. Скорост 2М.

— Системи за наблюдение включени.

Гулик вдигна глава към големия екран на стената. Червеният триъгълник, изобразяващ „Аврора“, бързо приближи и подмина светещата точка на „фантома“. Сетне „фантомът“ подскочи встрани.

Гулик включи микрофона.

— Говори „Куб шест“. „Фантомът“ се измъква! Курс едно-девет-нула! Преследвайте го!

„Аврора“ притежаваше бързина, но маневреността не бе сред достойнствата ѝ. Пред погледите на всички в залата червеният триъгълник започна широк завой, който щеше да обхване по-голямата част от Небраска и малко от Айова, преди самолетът да излезе на

новия курс. Междувременно малката точка се насочи на югозапад и излезе над Канзас.

— Каква е скоростта на „фантома“? — попита генерал Гулик.

— По изчисления на компютъра 3,3М — докладва майор Куин.

„Фантомът“ вече приближаваше горния ръкав от територията на Оклахома, а „Аврора“ завършваше завоя над южна Небраска.

— Ще го стигне — промърмори Гулик.

Двете точки продължиха да се преместват, като червената бързо скъсяваше дистанцията.

— „Фантомът“ пресече мексиканската граница — съобщи Куин. Той се поколеба, но дългът го караше да говори. — Сър, разрешавате ли на „Аврора“ да продължи с преследването?

— По дяволите. Мексиканците дори няма да разберат, че е там. Лети твърде бързо и твърде високо. А и да го засекат за кратко на радара, докато се усетят, вече няма да е там. Никакво отказване.

За по-малко от дванадесет минути бе пресечена цялата мексиканска територия и сега „Аврора“ бе само на две хиляди километра зад „фантома“, като продължаваше да го доближава.

— Прехващане след осем минути — обяви Куин.

Околностите на Блумфилд, Небраска

Търкот чу шума от хеликоптерите далеч преди да пристигнат. Първо се приземи големият „Блекхоук“ и отвътре изскочиха шестима мъже с пожарогасители. Търкот знаеше, че след изгрев в нивата няма да остане нищо, освен няколко обгорели царевични стълба. Другият АХ-6, се приземи до него.

— Къде е майор Прага? — попита мъжът, който изтича от хеликоптера.

Търкот посочи мястото на катастрофата.

— Загина при падането.

Мъжът коленичи до пилота.

— Какво е състоянието му?

— Мисля, че има сътресение. Не му свалих шлема, за да притиска черепа, в случай, че е счупен.

Мъжът даде знак да качат ранения на борда на големия хеликоптер. Сетне посочи Търкот.

— Идвате с мен. Ще ви откарам в Куба, там искат да говорят с вас.

Кубът

— Сър, „Аврора“ е направила снимки на „фантома“ — обади се Куин. — Какви са разпорежданията, когато го застигне?

„Аврора“ бе чисто разузнавателен самолет. Монтирането на каквото и да било вид оръжейни системи би нарушило аеродинамичната му форма и би повлияло драстично на скоростта.

— Искам да разберете откъде идват тези фантоми — каза Гулик. — А след това ще изпратя там някой, който да се погрижи за проблема.

И двата индикатора премигваха над източното крайбрежие на Тихия океан.

— „Куб шест“, говори „Аврора“ — прошипя гласът на офицера от разузнавателната служба в слушалките на Гулик. — Искам разрешение за изпращане на танкер с резервно гориво, който да ни пресрещне на обратния път. След петнадесет минути пресичаме точката на незавръщане. Приемам.

— Говори „Куб шест“. Разбрано. Край. — Гулик посочи с пръст Куин, който също имаше слушалки.

— Аз ще се погрижа за това, сър — кимна Куин.

Мексиканската брегова линия бе останала далеч назад. Гулик си даваше сметка, че Тихият океан край бреговете на Централна и Южна Америка е доста пусто място. Двете точки се носеха почти право на юг.

— Догонваме ги — обади се пилотът. — Сега са само на четиристотин километра пред нас. Ще намаля малко тягата.

Гулик следеше данните от телеметрията. Всичко това му припомняше времето, когато служеше като летец-изпитател и даваше наземни дежурства. Да получаваш същата информация, каквато и онези горе, но да не можеш да предприемеш нищо. Когато скоростта на „Аврора“ падна под 2,5М, офицерът отвори разузнавателния контейнер и задейства нисковисочинната светлочувствителна

телевизионна камера (НВСТК). Гулик получи изображението незабавно чрез сателитната връзка. Всъщност НВСТК не беше обикновена телевизионна камера. Тя бе снабдена с мощно усилвателно устройство, което долавяше светлинните лъчи дори и през нощта, предавайки яркост и контраст на изображението, като същевременно можеше да го увеличава до сто пъти. Офицерът от разузнавателната служба ориентира камерата напред, използвайки координатите от сателита, за да локализира точното местонахождение на „фантома“.

— Сто и шестдесет километра — докладва пилотът. — Сто и двадесет.

— Видях го! — извика офицерът.

На малкия телевизионен екран пред Гулик бавно изплува светла точка. Сякаш осъзнала, че я наблюдават, точката изведнъж подскочи надясно и изчезна под океанската повърхност, сред фонтан от водни пръски.

Гулик се облегна на бюрото и затвори уморено очи. Усещаше пулсираща болка в челото.

— „Куб шест“, говори „Аврора“. „Фантомът“ се потопи. Повтарям. „Фантомът“ се потопи. Предавам координатите.

10.

Кубът, Зона 51

Време до излитането — 114 часа

Генерал Гулик си наля чаша кафе и после се настани на председателското място в заседателната зала. Незабелязано за останалите извади няколко таблетки против главоболие от джоба на куртката си и ги глътна с кафето. Докладите вървяха един след друг.

— „Аврора“ се връща обратно — започна майор Куин. — Кацане след двадесет и две минути. Разполагаме с точните координати на мястото, където „фантомът“ е паднал в океана.

Гулик огледа лицата на присъстващите от вътрешния кръг на „Меджик-12“. Всеки от тези хора знаеше точно сферата на своите задължения и веднага след получаване на разпорежданията се заемаше да ги изпълнява.

— Адмирал Кокли, сега „фантомът“ е във вашия район на действие. Искам най-близкият от нашите кораби веднага да се отправи към мястото! Имайте готовност да се спуснете под вода и да извадите това нещо.

— Господин Дейвис, искам да анализирате незабавно цялата информация от „Аврора“ и да ми представите подробен доклад.

— Вече работим върху цифровата информация — отвърна Дейвис. — След приземяването на самолета ще прегледам и записите от телекамерата.

Гулик си припомни още веднъж хода на събитията, опасявайки се да не пропусне нещо важно. Все по-трудно му беше да се съсредоточава.

— Какво става с разбития хеликоптер?

Куин беше готов за отговор, а чрез миниатюрната слушалка, пъхната в ухото, имаше директна връзка с човека, пратен да разследва инцидента.

— Пожарът е потушен. Транспортната група излетя и след петнадесет минути ще бъде на мястото. Хората, които са вече там, почистват района от останките и разполагат постове. Все още никаква реакция от страна на местните жители. Мисля, че ще успеем да се измъкнем незабелязано.

Гулик кимна. Ако вдигнат останките от изгорелия хеликоптер преди изгрев слънце, без да бъдат забелязани, мисията на „Найтскейп“ може да се брои за успешна. Не биваше да забравя и „фантома“, но това бе въпрос, на който се надяваше скоро да намери подходящия отговор.

— А какво стана с оцелелите от катастрофата? Докарахте ли ги вече?

Куин провери в компютъра.

— Пилотът е в болницата в Лас Вегас. Все още е в безсъзнание. Майор Прага е загинал при инцидента. Третият член, капитан Майк Търкот, е бил леко ранен и в момента е тук, сър.

— Доведете го.

Петстотин метра по-високо, превързаният и изтощен Търкот чакаше от половин час да го повикат. Якето му беше разкъсано и обгоряло, а лицето му бе измазано със сажди. Превръзката, която си бе сложил на мястото на катастрофата, бе пропита с кръв, но изглежда кръвенето бе спряло. Не смееше да я свали, за да се увери, а и никой не му бе предложил квалифицирана помощ.

Хеликоптерът се спусна съвсем за кратко, колкото да го остави на пистата, преди да продължи с тежко ранения пилот към Лас Вегас, където имаше военна болница. На летището го чакаха двама души от охраната, които го отведоха в хангара.

Една от насрещните врати бе отворена и в пространството зад нея се виждаше голяма летяща чиния. Търкот ѝ хвърли един поглед, колкото да установи, че най-вероятно е подобна на онази, която ги бе придружавала над Небраска. Нищо чудно дори да е същата. Не беше необходимо да си гений, за да събереш две и две и да си дадеш сметка, че обезобразяването на животните, фалшивите следи от приземяване в нивата и тези странни летателни средства, са част от широкомащабна дезинформираща операция. Само едно не разбираше — как се

подреждат отделните части от мозайката. Например мисията в Небраска, от която се връщаше, все още изглеждаше напълно лишена от смисъл. Толкова много средства, за да се отвлече вниманието от Зона 51?

Едно обаче беше сигурно. Вече разполагаше с достатъчно сведения, за да потърси Дънкан. Нека някой друг подрежда мозайката. Стига му, че се измъкна невредим. Погледна дясната си ръка. Пръстите му забележимо трепереха. Макар убийството на Прага да не бе първото в кариерата му, все още бе потресен от станалото. Не без усилия успя да върне мислите си към настоящата ситуация. Все още не се е измъкнал. Сигурен бе, че обгореният труп на Прага няма да повдигне излишни въпроси. Знаеше, че другите екипажи ще се върнат от мястото на инцидента малко след изгрев слънце, защото трябваше да почистят района. Веднага щом ги разпитат, ще узнаят за присъствието на двамата цивилни, забелязани от техния хеликоптер. Тогава вече ще се задават въпроси, на които Търкот не би могъл да отговори. Въпроси, които щяха да са като непроходими минни полета за военната му кариера. Но докато разглеждаше извънземния апарат, Търкот си каза, че залозите изглеждат далеч по-големи от обикновена военна пенсия. Не се съмняваше, че разбере ли местното командване за освободените цивилни, реакцията може да е много по-строга от обикновено дисциплинарно наказание. Тези хора играеха твърдо и с убийството на Прага той бе излязъл на тяхното игрално поле. Налагаше се час по-скоро да се измъкне и да остави на Дънкан да прикрива следите.

Вратата на асансьора се отвори и офицерът вътре му махна да влиза. Търкот пристъпи в кабината, вратата се плъзна обратно и сякаш подът под краката му изчезна, докато се носеха надолу. Когато вратата отново се разтвори, той се озова в предния коридор на Куба. Заоглежда се, но офицерът го изтича и му посочи една странична врата. Когато влезе в заседателната зала, светлините ѝ бяха намалени. Имаше няколко души, седнали в затъмнената част, от другата страна на голямата маса. Търкот пристъпи към човека с генералски мундир.

— Сър, капитан Търкот се явява по ваша заповед. — Той забеляза металната табелка върху гърдите на генерала. На нея пишеше „Гулик“.

— Какво стана? — попита отсечено Гулик.

Този глас! Същият, който издаваше нареждания на Прага по радиото — сега Търкот си спомни къде го е чувал преди: комисията, пред която даваха показания след инцидента в Германия. Гласът несъмнено принадлежеше на един от шестимата, които ги разпитваха в онази строго охранявана база край Берлин. Търкот си пое дъх и прочисти мислите си от всичко, освен от историята, която възнамеряваше да разкаже. Всяко нещо с времето си.

Той описа подробно събитията от изминалата нощ, но естествено пропусна откриването на младежа и девойката в камиончето и убийството на Прага. Гулик прояви най-голям интерес към нападението на малката сфера, но Търкот нямаше кой знае какво да добави, още повече, че в този момент вниманието му бе съсредоточено другаде.

Гулик изслуша доклада му, сетне посочи вратата към коридора.

— Свободен сте. Вървете да ви превържат в клиниката.

„Нито думичка благодарност“ — помисли си Търкот, докато напускаше залата. Спомни си, че в Германия Гулик бе оценил най-високо постъпката на Търкот — постъпка, с която едва ли можеше да се гордее. Но очевидно събитията от изминалата нощ не бяха от подобна категория. Вече не се съмняваше, че ако беше убил двамата цивилни и бе представил труповете им като трофеи, щеше да получи най-малко сърдечно потупване по рамото.

Вратата на асансьора се плъзна зад гърба му и той пое към повърхността. Сега вече трябваше да потърси начин да се измъкне.

Генерал Гулик изчака, докато капитанът излезе от залата. Едва тогава се обърна и погледна многозначително майор Куин.

— От този не получихме никаква помощ. Искам всички останали екипажи да бъдат подробно разпитани, веднага след като се върнат от мястото на инцидента. Анализирахте ли информацията от „Аврора“?

— Да, сър. Разполагаме с няколко доста висококачествени снимки на „фантома“.

На екрана изникна малка светеща топка.

— Мащаб? — попита Гулик.

В долния край на екрана светна оразмерителна линия.

— Диаметър един метър и осемнадесет сантиметра, сър — побърза да вметне Куин.

— Система на движение?

— Неизвестна.

— Летателни характеристики?

— Неизвестни.

— Спектрален анализ?

— Съставът на външната обвивка не подлежи на никакви...

— Неизвестен, значи. — Гулик удари с длан таблото, загледан в изображението, сякаш се опитваше да проникне в него. — Какво, по дяволите, знаем за него?

— Ами... — Куин спря и си пое дъх. — Всъщност, сър, и друг път сме го засичали.

— Какво?

В отговор Куин раздели екрана на две, снимката от „Аврора“ се измести наляво, а в дясната част на екрана се появи зърнисто черно-бяло изображение на идентичен обект.

— Говори, Куин — изръмжа Гулик. — Не спирай.

— Снимката отдясно е направена... — майорът млъкна развълнувано и се покашля, за да прогони напрежението — на 23 февруари 1945 г. от стрелковата куличка на П-47 „Гъндърболт“, по време на полет над река Рейн в Германия.

Из залата се разнесоха развълнувани коментари.

— „Изстребител фу“ — произнесе Гулик.

— Точно така, сър.

— Какъв е този „изстребител фу“? — попита Кенеди.

Гулик не отговори, замислен върху новото разкритие. Куин метна поглед към монитора и продължи да обяснява на останалите присъстващи, които очевидно не бяха толкова детайлно запознати с авиационната история.

— Обектът отдясно носи названието „изстребител фу“. По време на Втората световна война наши екипажи многократно са засичали подобни летателни тела. Тъй като първоначално са ги сметнали за японски или германски тайни оръжия, цялата информация за тях е била засекретена. Първите доклади за „изстребител фу“ датират от края на 1944. Описват ги като метални сфери или като топки светлина, с диаметър приблизително около метър. По това време екипажите на

нашите самолети вече се състояли от ветерани, хора достатъчно опитни, при това почти винаги въоръжени с фотоапарати и камери, и съобщенията им били вземани на сериозно.

Куин беше в стихията си. Преди да го назначат в Зона 51, той бе работил в проекта „Синя книга“ — секретна изследователска група на ВВС, занимаваща се с докладите за НЛО — *извън* района на операция на Зоната. От една страна „Синя книга“ се явяваше прикриващо звено на Зона 51, а от друга — разпространяваше дезинформация за всички самостоятелни изследователи. В „Синя книга“ работеха и над „изтребителите фу“, така че повечето летци бяха чували за тях.

— Тези неща се случват твърде често, за да ги държим под похлупак. Доста от съобщенията за „изтребители фу“ още тогава са достигали вестникарските страници, а някои дори са отбелязани в книгите, посветени на НЛО. Това, което успяхме да запазим в тайна обаче, бе, че сме изгубили дванадесет самолета в опит да заловим някое „фу“. Всеки път, когато наш прехващач или бомбардировач е правел опит да се сближи с малкия летателен съд или да открие огън по него, „фу“-тата реагирали по един и същ начин — обръщали се и се връзвали директно в самолета, оставяйки го в безпомощно състояние. Точно както е станало и с „Найтскейп шест“. По тази причина още през войната върховното командване наредило на пилотите да не прибегват до подобни опити. Очевидно това е свършило работа, защото трагичните инциденти били прекратени.

След войната, когато разузнаването се сдобило с всички материали от разработките на японците и немците, било установено, че те също са се срещали с „изтребителите фу“ и опитите да ги свалят завършвали също толкова безуспешно. В действителност, те са смятали, че сферите са *наше* тайно оръжие. По-специален интерес предизвиква един инцидент, класифициран като категория К. — Куин се поколеба дали не се е увлякъл, но Гулик му даде знак, че може да продължава. — На 6 август 1945, когато „Енола Гей“ е летял за първата си атомна атака над Хирошима, бил придружаван през целия път от три „изтребителя фу“. Почти решили да се откажат от мисията, но наземният командир в базата Тиниан настоял да продължат. Няколко никакви враждебни действия от страна на „фу“-тата и ситуацията се повторила след няколко дена — по време на полета до Нагазаки.

Кенеди се наведе напред.

— Фон Сеект е бил на летището, когато са изпращал „Енола Гей“, нали?

— Точно така, сър. Фон Сеект е присъствал — кимна Куин.

— И все още не знаем нищо за тези изстребители? — попита Гулик.

— Не знаем, сър.

— Руски? — вдигна вежди Кенеди.

Куин се облеци в него.

— Моля, сър?

— Ами ако са били руски? Тези негодници ни изпревариха с техния „Спутник“. Може да са тяхна работа.

— О, не мисля, сър. А и няма никакви данни да са руско производство. Освен това, съобщенията за тях бяха прекратени след свършването на войната. За известно време.

— Докога? — попита Кенеди.

— През 1986 г. разузнавателни спътници засякоха „фантом“ във високите слоеве на атмосферата. Обектът не отговаряше на нито един от познатите самолети.

Куин натисна бутон и на екрана се появи нова снимка. Изглеждаше като безсмислена детска драсканица в зелено. Една зигзагообразна линия пресичаше екрана и няколко пъти се връщаше обратно към първоначалното място.

— Това е маршрутът на „фантома“, засечен през 86-та на височина от хиляда и четиристотин до четиридесет и осем хиляди метра. — Куин натисна друг бутон. — А ето и маршрутът на тазвечершния „фантом“, наложен върху първия. — Двете линии имаха доста общи черти. — Има още нещо, сър.

— И то е?... — попита Гулик.

— Става дума за още една серия необясними явления, веднага след тази. Военноморските сили и Разузнавателното управление към Министерството на отбраната провеждали операция под кодовото название „Аквариус“. Всъщност, те използвали... опитвали се...

— Хайде изплюй камъчето, човече! — ядоса се Гулик.

— Използвали екстрасенси за откриване на подводници.

— О, божичко! — промърмори Гулик. — И после? — добави уморено той.

— Екстрасенсите се справяли сравнително добре. Дори показали приблизително 60% успеваемост по съвпадението на географската ширина и дължина на движещи се под повърхността подводници, макар че ги държали в затворено помещение в Пентагона и им показвали единствено снимки на търсения обект. От време на време обаче се случвало нещо много странно. Някои от екстрасенсите долавяли присъствието на друг обект, който кръжал над подводниците.

— Остави на мен да продължа — прекъсна го Гулик. — Никой не знае какви са били тези летящи обекти. Познах ли?

— Разузнавателните спътници засичали... — Куин натисна поредното копче и на екрана се появи позната картина — зигзагообразна зелена линия.

— И никой ли не е могъл да даде разумно обяснение на случилото се? — попита Гулик.

— Не, сър.

— Искате да кажете, че си имаме работа с истински НЛО, така ли?

— Ами, нещо такова, сър.

— Само това ни липсваше! — избухна генералът. — Това вече минава всякакви граници! — той погледна към Кокли. — Искам да ми извадите това нещо и да ми кажете какво представлява!

Докато останалите се изнизваха през вратата, Кенеди доближи Гулик и приседна до него.

— Дали да не се консултираме с Хемщад в Дълси за тези изтребители? Може да разполагат с информация за тях в Машината.

Гулик го изгледа навъсено.

— Искаш ли теб да пратя при Машината? — попита той.

Кенеди преглътна уплашено.

— Мислех, че можем да му се обадим и да попитаме...

— Ами ако си представим, че Машината е в състояние да контролира...

— Много мислиш — отрязва го безкомпромисно Гулик и приключи разговора.

11.

*Околностите на Дълси, Ню Мексико
Време до излитането — 113 часа и 30 мин.*

Джон Симънс се пробуди в мрака. Поне му се струваше, че е буден. Нито виждаше, нито чуваше нещо. Обхвана го паника, когато направи опит да се раздвижи. Крайниците му не му се подчиняваха. Завладя го ужасното усещане, че продължава да сънува, че не е в състояние да свърже съзнанието с нервната си система, за да предизвика каквото и да било движение. Чувстваше се откъснат от тялото си и от реалността. Като носещ се из пространството разум.

И тогава дойде болката. Без никакво предупреждение изригна право в мозъка му, заемайки целия съзнателен свят. Извираше от всички нервни окончания като милиони иглички, които се стрелкаха нагоре по чувствителната му тъкан. Никога досега не бе преживявал толкова ужасяващо усещане.

Джони изпищя и най-ужасното от всичко бе, че не можа да чуе дори собствения си глас.

12.

Лас Вегас, Невада

Време, до излитането — 112 часа и 30 мин.

Към пет и тридесет сутринта животът в Лас Вегас показваше известни белези на замиране. Неоновите реклами все още грееха и по улиците имаше хора, но повечето бързаха да се приберат след изтощителната нощ край игралните маси. Кели Рейнолдс правеше тъкмо обратното — започваше своя ден след тричасов сън в хотелската стая. Първото, което направи, след като я събуди часовникът, бе да позвъни на Джони с надеждата, че се е прибрал или е променил съобщението.

Тя се загледа с подпухнали очи в червеникавия хоризонт. „Разходка под грохота на самолети“ — помисли си объркано, перифразирайки Наполеон. Беше наела кола от агенцията на летището. Точно сега се нуждаеше обаче от малко чист въздух и спокойствие, за да помисли.

„И тате би постъпил по същия начин. Щеше да се насочи право към най-силното звено“ — повтаряше си тя. На устните ѝ изгря тъжна усмивка. Баща ѝ и неговите безкрайни истории. Най-хубавият период от живота му свършил още преди да навърши двадесет. Какъв ужасен начин да прекараш остатъка от дните си, рече си тя.

Втората световна война. Последната справедлива война. Баща ѝ беше служил в Отдела за стратегически проучвания, както са наричали тогава ЦРУ. Някъде към края на войната го хвърлили с парашут в Италия, където действал сред партизаните. Скитал из планините с банда ренегати, свикнали да убиват фашистите, за да се прехранват и въоръжават от тях. Сетне войната свършила, а той останал в Европа, за да помага при разследването на военнопръстъпниците. Онова, на което станал свидетел през този период, го накарало да преосмисли възгледите си за човечеството.

Накрая се върна към мирния живот, но вече не беше същият. Живееше с бутилката, спомените и кошмарите си. Майка ѝ също не му остана дължна и побърза да се ограда в един собствен свят, затваряйки ума си за всички останали. Сигурно заради това Кели израсна толкова бързо. Понякога се питаше, дали онази история с Нелис щеше да завърши по същия начин, ако тогава баща ѝ беше още жив. Може би щеше да ѝ помогне. Най-малкото щеше да ѝ даде добър съвет, а не да я остави да троши стената с глава. И едва ли би се хванал толкова наивно на въдицата на Прага. Щеше да ѝ каже да се прокрадне внимателно към примамката и да я наблюдава от разстояние.

Това, което ѝ остана в наследство от баща ѝ, бяха разказите му. А тя самата какво ще остави в наследство? Вече е на четиридесет и две, няма деца, нито многообещаваща кариера. Единственото, което я подтикваше да продължава, беше Джони. Без нея сигурно е пропаднал.

Кели спря пред един денонощен магазин и си купи два пакета цигари и запалка.

Зона 51

Търкот си сложи колана, облегна се и притвори очи. Последните два часа бе прекарал в някаква стаичка за обслужващия персонал до самата писта. Призори ги повикаха за полета до Лас Вегас, откъдето самолетът щеше да докара дневната смяна служители. Най-сетне ще може да се измъкне от това място. Първото, което възнамеряваше да направи във Вегас, веднага щом се погрижат в болницата за ръката му, бе да позвъни на Дънкан. Помнеше добре номера и искаше час по-скоро да се отърве от бремето на тази история. Да разкаже всичко и да забрави.

Забеляза, че на борда се качва възрастен човек, придружен от двама младоци, чието поведение и облекло издаваха професията им — телохранители. Макар да бяха единствените пасажери на борда освен Търкот, старецът се настани на отсрещната редица седалки, по-далече от него. Телохранителите, изглежда поуспокоени, че поне за малко няма видими заплахи, седнаха отзад. Стюардът, познат на Търкот от първата им среща на летището, затвори вратата и се прибра в кабината с пилотите.

— *Глупаци* — изруга тихо старецът на немски, стиснал с костеливата си ръка лакиран черен бастун.

Търкот престана да му обръща внимание, загледан през прозореца към Планината на конярите. Дори от толкова близо — до склона имаше по-малко от двеста метра — беше почти невъзможно да се забележат следи от грамадния хангар, издълбан във вътрешността ѝ. Търкот се зачуди колко ли е струвал подобен проект. Най-малко няколко милиарда долара. Капка в морето, имайки предвид, че годишният бюджет за поддръжка на дейността на всички тайни правителствени организации надхвърляше петдесет и четири милиарда долара.

— *Те всички ще умрат, точно както стана предния път* — произнесе старецът на перфектен немски, като поклащаше бавно глава.

Търкот погледна през рамо. Единият от телохранителите беше заспал, а другият беше заровил нос във вестника.

— *Кои ще умрат?* — попита Търкот също на немски.

Старецът трепна, обърна се и го погледна.

— *Вие от хората на Гулик ли сте?*

Търкот вдигна ранената си ръка и показа окървавения ръкав.

— *Бях.*

— *А сега кой сте?*

В първия момент Търкот си помисли, че не е разбрал правилно, но после осъзна, че смисълът е по-дълбок. Старецът изглежда също бе философски настроен.

— *Не зная. Зная обаче, че работата ми тук приключи.*

Старецът премина на английски.

— *Правилно решение. Мястото е нездравословно. Макар че, имайки предвид какво са замислили, всякаква дистанция може да се окаже нищожна.*

— *А вие кой сте?*

— *Вернер фон Сеект. Вие?*

— *Майк Търкот.*

— *Работя тук от 1943 г.*

— *На мен това ми е вторият ден.*

— *Кой знае защо фон Сеект го намери за доста забавно.*

— *Не ви е трябвало много време, за да надушите опасността — промърмори той. — И вие ли отивате в болницата?*

Търкот кимна.

— За какво говорехте одеве? Че всички щели да загинат.

Шумът на двигателите се усили, докато самолетът рулираше по пистата.

— Тези глупаци — фон Сеект махна с ръка към прозореца. — Играят си със сили, които не разбират.

— Летящите чинии ли?

— Да, чиниите. Ние ги наричаме скакалци — рече фон Сеект. — Но има и цял кораб. Не сте ли го виждали — големия?

— Не. Видях само един диск в хангара.

— Корабът е много по-голям. *Много*. Опитват се да разберат как се лети с него. Мислят си, че ако успеят да включат двигателите, могат да излязат на орбита и сетне да се върнат обратно. Надяват се да сложат край на неуспехите със совалката и да влязат направо в ерата на междупланетните полети, прескачайки нормалния път на развитие. Смятат, че можем да получим звездите ей така, на сребърен поднос, без всичките научни открития, които са ни необходими, за да ги стигнем — фон Сеект въздъхна. — И най-вече, без обществото да е узряло за това.

През последните два дни Търкот бе видял достатъчно, за да приеме думите на стареца за чиста монета.

— Какво толкова лошо има в това да полетят с кораба? Защо смятате, че би могло да е заплахата за планетата?

— Защото и понятие нямаме как точно работи! — тросна се фон Сеект и удари с бастун по пода. — Конструкцията на двигателите ни е ясна колкото китайската граматика. Та те не знаят дори коя от машините вътре е двигателят! А може да има няколко двигателя. Две различни системи за задвижване. Едната за преместване вътре в планетната система или дори в атмосферата, а другата — далеч от гравитационното въздействие на планетите и звездите. Та те са в пълно неведение! Ами ако включат неподходящия двигател? Или пък... я си представете, че двигателите генерират своя малка черна дупка, през която да преминава корабът? Какво толкова — нима е невъзможно? Значи тогава ще създадем черна дупка точно тук — върху земната повърхност. Ами ако уловят гравитационните вълни? А след като ги уловят, не им ли въздействат по някакъв начин? И после какво ще стане? А ако изгубят контрол? Пък и кой казва, че двигателят е в

изправност? Грешка на индуктивната логика е да се разсъждава, че след като скакалците функционират нормално, същото е в сила и за кораба. Нищо чудно да е повреден и да се саморазруши, веднага след като го включим.

Фон Сеект се наклони към Търкот и заговори с тих, поверителен глас.

— През 1989 г. работехме над двигателите на скакалците. Демонтирахме един от тях и го поставихме на стенд. Инженерите възнамеряваха да изпитат някои от характеристиките му. И стана едно изпитание! Пуснаха го и той се откачи от стенда! Направо се изтръгна и никой не беше в състояние да го изключи. Проби стената на бункера и погребва живи пет човека. Когато най-сетне спря, беше заровен на двадесет метра дълбочина в скалата. Отне им две седмици, докато изкопаят тунел, за да го извадят. И знаете ли какво? Беше невредим. Нямаше и драскотина по него. И първия път беше така. Но нима някой си взе бележка? Къде ти! В началото ги разбирах. Тогава беше война и крайните средства бяха допустими. Но сега няма война. И цялата тази секретност! Защо? От какво се крием? Генерал Гулик твърди, че обществото нямало да ни разбере и приятелчетата му поднасят услужливо всякакъв род психологически изследвания, за да го подкрепят, но аз не му вярвам. Крият се, защото са се крили вече толкова дълго, че правителството просто не може да признае за лъжите, които е разпространявало през всичките тези години. Крият всичко, защото са научили, че знанието е сила, а скакалците и корабът-майка олицетворяват абсолютната сила.

Самолетът вече набираше скорост по пистата.

— В началото виждах някакъв смисъл в доводите им — продължи фон Сеект. — Но последната година промени всичко.

Нещо от думите на стареца прикова вниманието на Търкот.

— Какво искате да кажете с това „първия път“?

— Истината е, че работя за правителството на Съединените щати от доста време — призна фон Сеект. — Разполагах с определени знания и опит, които им бяха необходими, когато ме наеха... през лятото на 1942 г. Дойдох тук, на Запад. В Лос Аламос, Ню Мексико.

— Бомбата — кимна потресен Търкот.

Фон Сеект се засмя.

— Да. Бомбата. Но през 1943 г. бях преместен в Дълси, Ню Мексико. Там започна истинската работа. В Лос Аламос проверявах информацията, която ние им давахме. Още тогава всичко тънеше в дълбока секретност. Имаха известен напредък, Ферми беше завършил успешна серия експерименти. Разполагаха с малко суров материал от неговата верижна реакция. А от мен се сдобиха с технологията.

— От вас ли? — вдигна вежди Търкот. Самолетът вече се издигаше. — Но откъде знаехте...

Фон Сеект вдигна бастуна си.

— Друг път ще ви разкажа тази история. Работихме без отдих до края на 1945 г. Мислехме, че всичко ни е ясно, също както смятат те сега за кораба-майка. Разликата беше, че тогава имаше война. Но въпреки това, немалко от нашите се противяха на изпитанието на бомбата. Ала всички, които държаха властта, бяха изморени. После Рузвелт умря. Вицепрезидентът Труман не беше в течение. Едва не заплатиха скъпо заради привързаността си към прекомерното опазване на тайната. Натовариха държавния секретар със задачата да му разкаже за бомбата. На Труман му трябваше малко, за да осъзнае значението на това, което му разкриват. И веднага нареди да се започнат изпитанията. Не знам дали го бяха информирали за всички опасности, също както държат на тъмно и сегашния президент. Тогава все още бяхме склонни на рискове.

Фон Сеект промърмори нещо на немски, което Търкот не схвана, и продължи на английски:

— Президентът изпрати нова представителка в „Меджик“, но и на нея нищо не казаха. Сигурен съм например, че са й спестили информацията за мисиите на „Найтскейп“. Надъхани са, че всичко, което вършат тук, далеч надхвърля способностите на политиците да осъзнаят смисъла и перспективите. Това се отнася и за президента, който тъй или иначе ще си иде след някоя и друга година.

Търкот мълчеше. Отдавна бе решил за себе си, че тази страна се управлява от бюрократи, окопали се здраво на държавните си постове, а не от политиците, сменящи се на всеки четири години. Сега поне знаеше защо Дънкан бе опитала да го внедри в „Найтскейп“.

— Точно в 5:45 сутринта на 16 юли 1945, беше извършен първият опит с атомно оръжие, създадено от човешки ръце. Монтирахме бомбата в стоманена кула в пустинята отвъд авиобазата Аламогордо.

Никой не знаеше какво точно ще стане. Имаше някои — а те бяха сред най-добрите мозъци, които човечеството е в състояние да създаде — които вярваха, че това ще е краят на света. Те твърдяха, че бомбата ще предизвика верижна реакция, която ще унищожи планетата. Други бяха сигурни, че няма да се случи нищо. А всъщност си играехме с технология, която още не бяхме открили!

Последното малко обърка Търкот. Винаги бе смятал, че атомната бомба се е появила вследствие на задълбочени изследвания от страна на американските учени. Просто не можеше да схване накъде точно бие фон Сеект.

— Бяхме като деца, които са разглобили часовник, с надеждата да разберат как работи. Ами ако бяхме допуснали дори най-малката грешка? Ако бяхме свързали червената жичка, вместо синята? А и след като всичко беше наред, нима знаехме нещо за границите на нейните възможности? Чували ли сте какво точно си е мислел Опенхаймер в онази сутрин? — Фон Сеект не дочака отговора. — Спомнил си за едно индийско предсказание: „И тогава се превърнах в смъртта, в разрушителя на света“. Така стана и с нас. Всичко вървеше според плана. Сложихме на смъртта юзди — защото тя не разруши света, а ни се подчини.

— Защо ми разказвате всичко това? — попита Търкот.

— Защото си мисля, че никога вече няма да се върнете тук — както ми казахте. И защото умирам. Няма от какво да се боя.

Фон Сеект помълча няколко минути, докато самолетът се издигаше над утринната мараня.

— Защото през целия си живот съм бил страхливец и невежа, но сега вече не ме е страх от нищо. Аз съм един ходещ труп, обречен човек, но всъщност, като погледна назад, разбирам, че съм умрял отдавна. — Той се извърна и впи поглед в лицето на Търкот. — Защото вие сте млад и животът е пред вас. А онези долу си играят на богове и все някой трябва да ги спре. Само след четири дни ще се опитат да включат с пълна мощ двигателите на кораба-майка. Четири дни. Четири дни до Армагедон.

Търкот зададе няколко въпроса, но фон Сеект не отговаряше. Останалата част от полета премина в мълчание.

Летище „Макарън“, Лас Вегас

Кели се настани в терминала, загледана към тънещата в предутринен здрач писта. Над летището се сниши самолет, но беше твърде тъмно, за да види дали има червена лента отдолу. Самолетът се приземи, но не доближи терминала. Продължи около петстотин метра и спря сред няколко зеленикави хангари. Време за представление.

Кели изтича през главния терминал, като заобикаляше сънените туристи, и изхвърча навън. Пъхна се в наетата кола, която бе паркирала отпред, и изхвърли квитанцията с глобата, затисната под чистачката. Сви по сервизния път на летището и подкара покрай телената ограда, но веднага щом зърна вратата, спря. Изключи двигателя и фаровете. Хоризонтът на изток тъкмо порозовяваше.

— А сега какво? — запита се тя. Отвори един от пакетите и запали цигара. Първата глътка дим бе убийствена, като шкурка за разраненото ѝ гърло. Зави ѝ се свят и ѝ се догади. Втората понесе малко по-добре.

— Скъсих си живота с тия проклетии — промърмори тя.

Пред вратата спря автобус и тя мигом се разтвори. Кели спусна прозореца и метна цигарата навън. Точно преди да се затвори вратата, отвътре излетя черен микробус.

— По дяволите — изруга Кели и сграбчи кормилото. Подкара след микробуса, който вече свиваше зад близкия ъгъл. Носеха се право на север, по главния ласвегаски булевард. Минаха покрай „Мираж“, „Двореца на Цезар“ и няколко други прочути казина, стигнаха другия край на града и свърнаха към авиобазата Нелис.

Кели светкавично прецени положението и реши да продължи следенето сред оредяващия сутрешен трафик. Както и очакваше, часовоят на контролния пост я спря, тъй като нямаше залепен на стъклото пропуск, но тя вече беше подготвена.

— Бихте ли ми казали как да стигна при офицера за връзки с обществеността? — попита тя с невинен глас, докато подаваше журналистическата си карта. Все още виждаше далеч напред светлините на микробуса.

Часовоят ѝ даде кратки напътствия, малко притеснен, задето задържаха спрелите отзад коли. Кели подкара право в посоката, накъдето се беше изгубил микробусът.

Остана изненадана, когато го забеляза на паркинга пред болницата. Мина край него, направи обратен завой и спря пред стоматологичната клиника на отсрещната страна.

Страничната врата на микробуса се плъзна и отвътре излязоха двама мъже в черни шлифери, следвани от старец с бастун и четвърти човек с мръсно и скъсано черно яке.

Четиримата изчезнаха през вратата на болницата. Кели се облегна на седалката и прилежно се зае да изпълнява най-трудното упражнение, на което я бе учил баща ѝ — търпеливото чакане.

Вътре ги посрещна делови мъж с бяла престилка.

— Здравейте. Аз съм доктор Круз. Професор Сеект, моля, изчакайте ме във втори кабинет. А вие — той посочи Търкот, — ме последвайте.

Охраната остана в преддверието.

Докторът отведе Търкот в първи кабинет. Круз беше около петдесетгодишен, с посребрени коси и луксозни очила. Изглеждаше във великолепна за възрастта си форма и се държеше хладно, но възпитано.

— Съблечете се до кръста — нареди лекарят.

Търкот си спомни прякора, с който го наричаше Прага — мръвка. Все повече започваше да се чувства като нещо такова. Докато следеше как доктор Круз пълни с упойка спринцовката, идеше му да хване сам иглата и да се зашие. И по-лошо се бе наранявал по време на учения.

— Прегледахте ли пострадалия пилот? — попита Търкот, докато му правеха инжекция.

— Да.

Търкот изчака няколко секунди, но не последва продължение.

— Как е той?

— Фрактура на черепа. Мозъчен кръвоизлив. Имал е късмет, че не са му махнали каската, иначе отдавна да е издъхнал.

„Имаше късмет, че аз бях там“ — поправи го мислено Търкот.

— Дойде ли в съзнание?

— Не. — Круз прибра спринцовката и взе хирургическа игла с конец. Изглеждаше като човек, вгълбен в собствените си мисли.

Търкот отмести поглед, докато докторът зашиваше краищата на раната му и се замисли за положението си. Ако Прага го е подозирал в нещо, не е имал време да сподели съмненията си, тъй като двамата пазачи се навъртаха само около фон Сеект. А това означаваше, че поне засега пътят към свободата е чист.

— Почакайте тук — нареди докторът, след като приключи с превръзката.

Той отиде в съседния кабинет, но не забеляза, че вратата зад него остана леко открената. Търкот вдигна глава и откри, че може да наблюдава какво става в другата стая с помощта на стенното огледало. Надвесен над умивалника, Круз си миеше ръцете. Изведнъж спря, подпря се на ръба на мивката и втренчи поглед в огледалото, като си мърмореше нещо.

Всичко това се стори доста необичайно на Търкот. Накрая лекарят бръкна в джоба на престилката си и извади ампула с пластмасово капаче. Загледа се в съдържанието ѝ, сетне въздъхна дълбоко и се насочи към отсрещната врата, със спринцовка в ръка.

Търкот скочи от операционната маса и предпазливо надникна в кабинета на Круз. На бюрото бяха разхвърляни документи. Търкот забеляза, че една от папките е с името на фон Сеект. Приблужи се и я отвори.

Най-горният лист беше смъртен акт, подписан с днешна дата в горния десен ъгъл. Причина за смъртта: „дихателна недостатъчност“.

Търкот завъртя дръжката на вратата към втори кабинет. Круз замръзна, вдигнал спринцовката над оголеното рамо на стареца.

— Не мърдай! — нареди Търкот, докато измъкваше деветмилиметровия броунинг от кобура си.

— Ама вие какво си въобразявате? — попита лекарят със зачервено лице.

— Остави веднага спринцовката.

— Ще докладвам за вас на генерал Гулик — оплака се докторът, но все пак положи спринцовката на масичката.

— *Какво става?* — попита фон Сеект на немски.

— След секунда ще узнаем — успокои го Търкот, без да отклонява пистолета от челото на лекаря. — Какво има вътре? — попита той и посочи спринцовката.

— Ами, лекарството му... — смотолеви Круз.

— Е, значи и на теб няма да навреди, нали? — попита Търкот с усмивка, взе спринцовката и я доближи до шията на доктора.

— Аз... не... но... — Круз замръзна, почувствал опрения в кожата му метален връх.

— Случайно да е нещо, което предизвиква „дихателна недостатъчност“?

— О, не — изхриптя Круз с разширени от ужас очи.

— Тогава няма никакви противопоказания да ти инжектираме лекарството на теб, нали? — заяви Търкот и притисна още по-силно иглата.

Пот изби по челото на доктор Круз. Търкот постави палец върху буталото.

— Няма проблем, нали, докторе?

— Моля ви. Недейте — прошепна лекарят.

Фон Сеект не изглеждаше никак изненадан от развоя на събитията. Тъкмо си обличаше ризата.

— Какво има вътре, докторе? Имайте предвид, че моят ранен приятел е прекарал доста тежка нощ. Не бих го предизвикал, защото може да стане неконтролируем.

— Това е инсулин.

— И какво смятахте да постигнете с него? — поинтересува се фон Сеект.

— Предозирането му води до сърдечна слабост.

— Смъртният ви акт вече е написан — обърна се Търкот към стареца. — Лежи на бюрото му в съседната стая. Оставил е празно място за часа на смъртта, но датата е днешната.

— Ах, след всичките тези години — въздъхна фон Сеект и поклати глава. — И вие се смятате за лекар. Знаех, че генерал Гулик е зъл човек, но не очаквах чак толкова. Та вие сте се клели да спасявате човешки живот!

— Гулик ли ви нареди? — попита Търкот.

Круз почти беше готов да отрече, но премисли и кимна.

— Да.

Търкот отдръпна спринцовката, но още преди Круз да си е поел дъх, заби лакът в слепоочието му. Докторът се строполи на земята в безсъзнание.

— Благодаря ти, приятелю — рече фон Сеект, докато си намяташе сакото. — А сега?

— А сега да изчезваме оттук. Последвайте ме.

Той отвори вратата и надникна в чакалнята, с готов за стрелба пистолет. Само единият от телохранителите бе отвън, същият, който четеше вестник. Мъжът вдигна глава и застина.

— Ключовете от микробуса — нареди му Търкот. — Подай ги с лявата ръка.

Мъжът извади бавно ключовете от джоба си.

— Остави ги на масата, застани на колене и се обърни към вратата. Вземете ги, професоре — помоли Търкот. — Къде е другият? — попита той телохранителя.

Мъжът не отговори — също както би постъпил на негово място Търкот. Той замахна, стовари дулото на пистолета върху слепоочието му и телохранителят се изтърколи под масата.

— Да вървим. — Търкот, отвори външната врата и се огледа. Прозорците на микробуса бяха тъмни и оттук не можеше да се види дали вторият телохранител е вътре. Търкот пхна пистолета под ревера си, доближи вратата на микробуса и я дръпна рязко. Вътре нямаше никой.

— Влизайте.

Кели наблюдаваше двамата мъже от другата страна на улицата. По-младият от тях несъмнено държеше пистолет под дрехата си. Тя премести поглед към втория телохранител, който преди няколко минути бе отишъл да пуши отстрани до сградата. Тъкмо се връщаше.

Търкот завъртя ключа, но нищо не се случи. Опита отново.

— По дяволите — изруга той.

Фон Сеект се наведе и посочи едно миниатюрно устройство под волана.

— Електронна защита от кражби — обясни той. — Има малък прекъсвач, с който се изключва. Наскоро започнаха да ги инсталират...

— Добре, добре — прекъсна го Търкот. На ключодържателя нямаше нищо, което да наподобява прекъсвач. Той погледна през

задното стъкло към вратата на болницата. В същия миг нечия сянка се плъзна зад микробуса — вторият телохранител се приближаваше от ъгъла на сградата.

Всичко стана почти мигновено. Вратата на болницата се отвори и отвътре се показа, олюлявайки се, първият телохранител. Той размаха пистолет и стреля, примигвайки от стичащата се в очите му кръв.

Търкот изрита вратата.

— След мен! — викна той на фон Сеект, обърна се и стреля три пъти, ниско над главите на двамата противници, принуждавайки ги да залегнат.

— Божичко! — Кели метна цигарата през прозореца и завъртя стартера. Мъжът, който току-що бе стрелял, се извъртя и втренчи очи в нея, после отново се прицели и стреля по двамата с черни шлифери. Или по-скоро над тях, прецени мигновено Кели и това наклони везните за решението ѝ.

Колата излетя напред с пронизително свирене на гуми. Тя изви кормило към микробуса, приближи се до него и викна през прозореца:

— Качвайте се!

Едва отвори вратата на задната седалка и мъжът с пистолета натика стареца, а след това се пхна до него.

— Давай, давай! — извика ѝ той.

Кели не се нуждаеше от подканване. Подкара на заден през паркинга, а мъжете с черните шлифери се затичаха след тях, като стреляха в движение. Неколцина пациенти пред стоматологичната клиника се разбягаха в безпорядък.

Кели направи рязък обратен завой, без да вдига крак от педала на газта. Главният портал на базата бе само четири преки по-надолу по централната улица. Преследвачите бяха останали на паркинга.

— По-спокойно, когато доближим вратата — предупреди я мъжът с пистолета. — Не бива да привличаме излишно внимание.

— Както кажеш, Шерлок — промърмори Кели.

13.

Лас Вегас, Невада

Време до излитането — 110 часа и 20 мин.

— И така, Майк Търкот и професор Вернер фон Сеект, кои сте вие? Добрите или лошите? — попита Кели. Ръката ѝ трепереше, докато палеше цигара. — Не ви пречи, че пуша, нали?

— Ако бях по-млад и аз щях да си запаля — призна уморено фон Сеект. Седяха в нейната стая в мотела и тъкмо бяха приключили с представянето.

— Защо ни следяхте? — попита Търкот. — Не бяхте случайно на онзи паркинг.

— Нищо няма да ви кажа, докато не ми обясните кои сте вие и защо онези типове стреляха по вас.

Фон Сеект разглеждаше бележката, която бе извадил от самото си.

— Както вие, американците, обичате да казвате — произнесе той, — ние сме каубоите с бели шапки.

— А онези от авиобазата Нелис са с черни, така ли? — попита Кели. — Кои са те?

— Правителството — каза Търкот. — Или някаква негова служба.

— Да опитаме пак с другия въпрос. Защо стреляха по вас?

Търкот въздъхна и разказа накратко събитията от последните двадесет и четири часа — от Зона 51 до Дяволското гнездо, обратно в Куба, през болницата и опита на доктор Круз да убие фон Сеект.

— О! — възкликна Кели, когато той свърши. — И очаквате да повярвам на всичко това?

— Пет пари не давам дали ще ми повярвате — отвърна Търкот.

— Толкова по въпроса за благодарността. А аз ви спасих живота.

— Само временно, ако всичко, което ви казах, е истина — заяви Търкот и за негова изненада Кели се разсмя.

— Интересно.

— Но това беше моята история. А сега да чуем вашата. Какво търсехте на паркинга?

— Търсех един приятел, изчезнал, докато се е опитвал да проникне в Зона 51, а вие слязохте от самолета, който пристигна от това място. Нямах представа, че ще се забъркам в престрелка. Да сте чували нещо за един репортер на име Джони Симънс? Преди две нощи е направил опит да проникне в Зоната.

— Доста неща се случиха в онази нощ — поклати глава Търкот и погледна въпросително професора.

— Ако е изчезнал, докато се е навъртал край Зона 51 — заговори фон Сеект, — или е мъртъв, или е в базата в Дълси, Ню Мексико.

Търкот си спомни, че Прага също бе споменавал това място.

— Не мисля, че е мъртъв — възрази Кели. — Човекът, който е бил с него — казвал се е Франклин — наистина е загинал онази нощ при катастрофа. Ако искаха да премахнат Джони, щяха да го подхвърлят на същото място. Смятам, че още е жив, а това значи, че се намира в Ню Мексико.

— Почакайте малко... — вдигна ръка Търкот, но фон Сеект го спря.

— Да, трябва да отидем в Ню Мексико. Там има нещо, което ни е нужно. Можете ли да ни откарате там?

— Ами, да. Знам едно местенце по пътя, във Феникс, където можем да преспим — предложи Кели.

Търкот се облегна назад и потърка чело. Имаше страхотно главоболие, което все повече се задълбочаваше. Болеше го и хълбокът, и беше страшно изморен.

— А, не. Никъде няма да вървим — рече той.

— Вие може да останете тук — отвърна Кели. — Аз отивам да търся Джони.

— *Не бива да се разделяме* — произнесе фон Сеект на немски.

— *Защо?* — попита Търкот.

— Ей! — извика Кели. — Никакви такива, докато сте с мен.

— Просто казвах на моя млад приятел, че трябва да останем заедно — поясни фон Сеект.

— Не — каза Търкот. — Аз приключих с тая история. Изпълних си дълга, а за останалото нека някой друг се погрижи. — Той вдигна

телефона.

— На кого се обаждате?

— Не е ваша работа — тросна се Търкот. Започна да набира номера, който му бе дала Дънкан. На осмата цифра линията неочаквано прекъсна. Когато вдигна очи, откри, че Кели е извадила кабела от розетката.

— Това е моят телефон — усмихна се тя.

— Да не мислите, че си играем на стражари и апаши! — озъби се Търкот и тресна слушалката.

— Зная, че не е само игра — отвърна в същия тон Кели. — Току-що стреляха по мен. Най-добрият ми приятел изчезна безследно. А него... — тя посочи фон Сеект — едва не са го убили. Никой в тази стая не смята, че това е само игра!

— Включете телефона — произнесе бавно Търкот.

— Не.

Търкот понечи да стане, но Кели го спря с ръка.

— Послушайте ме. Преди някой от нас да е направил някоя глупост, нека си изясним отношенията.

— Съгласен — кимна фон Сеект.

— Кой казва, че ще гласуваме? — попита ядосано Търкот, стана и отвори вратата.

„Майната им“ — помисли си той. Залиташе от умора, боляха го раните и точно сега искаше да забрави за Зона 51 и цялата свързана с нея бъркотия. Беше си свършил работата и това едва не му коства живота. Не можеха да искат повече от него.

Слезе на първия етаж, пресече улицата и спря пред близкия телефон. Отново набра номера на Дънкан, но този път използва кредитната си карта. Чу три сигнала, после отсреща някой вдигна, но отговорът не беше този, който очакваше. Глас от запис произнесе с равномерен тон: „Номерът, който сте избрали, е изключен. Моля, проверете номера отново и наберете повторно.“

Търкот избра повторно десетте цифри. Този път беше сигурен, че не е сгрешил, но получи същия отговор.

— Мамка му! — изпсува той и си спечели смразяващ поглед от жената на съседния телефон.

Върна се при асансьора, докато умът му работеше на пълни обороти. Дали номерът не е бил фалшив? Или са го прекъснали, след

като всичко е започнало? Какво, по дяволите, ставаше?

Когато отвори вратата на стаята, Кели и фон Сеект разговаряха оживено.

— Но откъде правителството се е сдобило със скакалците? — разпитваше задъхано тя. — Защо ги крият и провеждат всички тези дезинформиращи операции? Каква е била малката сфера, която е свалила хеликоптера на Търкот? И най-вече — защо се опитват да ви премахнат, след като сте един от тях? Един от „Меджик-12“?

— Защото отидоха твърде далеч — обясни фон Сеект. — Поточно, ще отидат твърде далеч. След четири дни ще пресекат границата.

— Каква граница? — попита Кели.

— Добре дошъл обратно, мой млади приятелю — усмихна се фон Сеект. — Да не си решил да останеш при нас?

— Нищо още не съм решил — промърмори мрачно Търкот и се отпусна в един фотьойл до прозореца.

— Това е най-сензационната история за последните петдесет години! — възкликна Кели.

— Но стига да я публикувате и ще подпишете смъртната присъда на вашия приятел — не се сдържа Търкот.

— Не сте много обнадежден от телефонното обаждане — отбеляза Кели.

Търкот не отговори.

— Сами трябва да се оправяме — рече фон Сеект.

— Да се оправяме с какво? — попита Търкот.

Фон Сеект надникна в бележката, която все още държеше и прочете:

— Могъщо, слънце. Забранено. Родно място, колесница, никога отново. Гибел за всички живи същества.

— Какво? — повтори напълно объркан Търкот.

— Моля, ще ми разрешите ли да използвам телефона? — обърна се фон Сеект към Кели.

— Разбира се.

— Защо на него разрешавате? — попита Търкот.

— Той каза „моля“ — отвърна Кели.

— Един момент — Търкот се пресегна и постави ръка на рамото на фон Сеект. — Аз също като нея не знам доста неща. Вярно е, че и

тримата сме в една лодка. Видях какво се случи в Небраска. Видях и какво смятаха да направят с вас в болницата. Успях да зърна онези неща в хангара, но понятие нямам за какво ги използват. Преди да се обадите по телефона, не бихте ли ни просветлили какво става.

— На 15-ти този месец ще включат двигателите на кораба-майка. Боя се, че когато това стане, може да последва истинска катастрофа.

— Зная, че... — понечи да заговори Търкот.

— Корабът-майка? — прекъсна го Кели. — Но по какъв начин двигателите му биха могли да предизвикат катастрофа?

— Виж, това не ми е съвсем ясно — призна професорът. — Има обаче един човек, който може и да знае отговора. Затова ми е нужен телефонът. — Той погледна Кели. — Ще ми дадете ли адреса на онова място във Феникс, където ще пренощуваме?

Кели му каза адреса, фон Сеект взе телефона и се премести в спалнята.

Търкот се намръщи, но вече нищо не можеше да направи.

— Е, благодаря, задето ни взехте с колата.

— По-добре късно, отколкото никога — отвърна Кели.

— Моля?

— А, нищо — тя махна с ръка и посочи вратата на спалнята. — Може ли да му се има доверие?

— Знам колкото и вие.

— Страхотно.

Кубът, Зона 51

Генерал Гулик сплете пръсти и огледа масата в заседателната зала. Доктор Круз притискаше торбичка с лед към слепоочието си. Присъстваха и другите членове на вътрешния кръг. Само доктор Дънкан не бе информирана за срещата.

— Да започнем с най-важното — поде Гулик. — Първо: корабът-майка и включването на двигателите. Ферел?

— Подготовката върви според програмата — докладва доктор Ферел. — В момента анализираме получената информация.

— Нещо по въпроса за страничните ефекти, от които се оплака доктор Дънкан?

— Там сме на тъмно. Тя беше единственият пострадал. А също и единствената жена.

— Какво? — погледна го Гулик.

— Може би вълновият ефект въздейства по различен начин при жените.

— Това има ли някакво значение? — попита Гулик.

— Не, сър.

— Други възможни препятствия?

— Не, сър.

Гулик продължи нататък.

— Второ: този „изстребител фу“. Адмирал Кокли?

— Три наши кораба приближават мястото, където обектът се е потопил. Единият е „Гълъб“, специализиран в спасяване на потопени подводници. На борда си пренася малка подводница, която ще се спусне в дълбочина, веднага щом се озове на мястото.

— Време за пристигането в района?

— До шест часа. Изваждането на обекта ще стане в границите на следващите двадесет и четири часа. Ако го открият... — добави Кокли.

— Какво искате да кажете с това „ако го открият“?

— Генерале, става въпрос за съвсем малък обект. Изчезнал е под повърхността на океана и сега никой не може да каже със сигурност къде е.

— Искам да ми го намерите — нареди Гулик.

— Да, сър.

— Сър... — вдигна ръка Куин.

— Какво?

— Ами ако този „изстребител фу“ не се окаже единствен? И съобщенията от Втората световна война често се говори за няколко летящи тела. А „Енола Гей“ са я придружавали цели три.

— И какво, ако не е единственият? — отвърна с въпрос Гулик.

— Ако се съди по поведението му, имам предвид, че се е навъртал в близост до Зона 51, докато го забележат, сетне се е отправил към открития океан...

— Е? — настоя да чуе края Гулик.

— Това би означавало, че наблизко може да се спотайват и други „фу“, които да ни попречат, когато решим да вдигнем кораба-майка за

изпитателен полет. Явно по някакъв начин те са свързани с онова, което възнамеряваме да предприемем.

Генерал Гулик обмисли чутото. Беше прекарал немалко време в тревоги покрай предстоящия изпитателен полет. А ето, че се явяваше нова пречка, с която трябваше да се съобразява.

— Имате ли някакви предложения, майоре?

— Мисля, че трябва да проверим дали наблизно не се крие още един „фу“, сър. Предишният се разкри, когато вдигнахме скакалеца. Да вдигнем още един за примамка, но преди това да се подготвим за преследване.

Гулик кимна.

— Е, добре. Не бива да си позволим да стане някой гаф на петнадесети. Разпоредете се за повторна мисия тази нощ. Но да са готови два от скакалците. Единият ще е примамка, а вторият — преследвач и прихващач.

— Разбрано, сър.

— Трето — продължи делово Гулик. Той погледна доктор Круз, сетне генерал Браун, отговарящ за външната охрана. Няколко мускулчета потрепваха на слепоочието му. — Тазсутрешният провал.

— Фон Сеект е изчезнал — заговори Браун. — Държим под наблюдение апартамента му във Вегас, в случай че се появи. Освен това...

— Фон Сеект може да е стар и досаден, но със сигурност, не е глупак — прекъсна го се нетърпящ възражение тон Гулик. — Ако знаех, че ще се провалите в една толкова проста задача, щях да го оставя да си умре от старост и да изтърпя още няколко години дрънканиците му. А ето, че сега ни се изплъзна и кой знае къде и какво ще разкаже.

— Не може да е стигнал далеч — подхвърли генерал Браун.

— Ами тази тъпотия — продължи Гулик, но този път говореше на Круз. — Да напишете смъртния акт преди да свършите работата?

— Сър, аз...

Гулик махна с ръка на доктора да млъкне.

— И кой ще ми обясни що за птица е бил този... — той тракна с пръст по клавиатурата и направи сверка с екрана — капитан Търкот?

— При нас е нов, сър — Браун вече прелистваше досието. — Пристигна малко преди началото на нощната операция на

„Найтскейп“. Тази сутрин разпитах и останалите участници в операцията. Изглежда в района са били забелязани цивилни, тъкмо преди появата на скакалеца и „изтребителя фу“. Капитан Търкот е бил в един хеликоптер с майор Прага. Майорът им наредил да се прибират, а той останал да се справи с цивилните.

— Не съм получавал никакъв доклад за цивилни — възрази Гулик. — Лично разпитах Търкот за хода на операцията, но той не каза нищо за това. — Генералът изглеждаше потресен. — Значи Търкот ме е излъгал!

— Не знаем кои са били цивилните. Проверихме в полицията, но там не са получавали никакви съобщения или оплаквания — докладва Браун.

— Естествено — засмя се мрачно генералът. — Този Търкот ги е предупредил да си затварят устата. — Той погледна отново екрана. — Откъде пристига?

— От пехотата, сър. Специалните части. Наехме го от антитерористичния отряд в Берлин.

Гулик хлопна с юмрук по масата.

— Сега вече си спомних! Този тип беше забъркан в един инцидент с ИРА^[1] в Дюселдорф. Не сме се срещали очи в очи. Ние бяхме скрити, докато те даваха показания, но сега си спомних името. Той беше там. Защо ни е излъгал? Защо е помогнал на фон Сеект да избяга? Да не би да е внедрен?

— Не зная, сър — завъртя глава генерал Браун.

— Може и да е — обади се Кенеди. Другите присъстващи го погледнаха изненадано.

— Изясни се — нареди Гулик.

— Докато се ровехме из досието на Дънкан, хората ни се натъкнаха на сведения, че подготвяла някого, когото да изпрати да слухти при нас. Националната разузнавателна служба й дала телефон, на който този „някой“ да се обажда при необходимост. Преди четиридесет минути някой е звънял по телефона. Нашите хора са го прекъснали.

— Не можете ли да узнаете кой се е обаждал?

— Не и без да привлечем вниманието на онези от НРС. Но който и да е звънял, а аз си мисля, че това е бил тъкмо Търкот, не е стигнал до там, докъдето е искал.

— Защо не съм бил информиран за всичко това? — попита ядосано Гулик.

— Смятах, че мога и сам да се погрижа — отвърна Кенеди. — Все пак предупредих майор Прага да бъде нащрек с новоназначените.

— Няма що, голяма работа сте свършили! — кресна Гулик и метна папката върху масата. — Има ли някой тук, който възнамерява да ме държи в течение на нещата, преди да ги е оплескал до крайна степен?

Членовете на „Меджик-12“ размениха уплашени погледи, но никой не знаеше как точно да отговори. Гулик се успокои със същата бързина, с която бе избухнал.

— Искам да ми предадете всичко, което знаете за Търкот. — Той погледна монитора. — И коя е тая жена с наетата кола?

— Проверихме номерата на колата. Името ѝ е Кели Рейнолдс. Журналист на свободна практика.

— Чудесно! — вдигна ръце Гулик. — Само това ни липсваше!

— Очаквам всеки миг да получа снимката ѝ и подробно досие.

— Пуснете съобщение чрез вашите канали до полицията да я търсят. Никой обаче да не прави опит да ги спре. Искам да са само наши. Действайте!

— Получихме и доклад от Джарвис — продължи Кенеди. — Кели Рейнолдс го е интервюирала вчера вечерта. Джарвис ѝ изпял любимата си песен, но тя била добре подготвена и го хванала натясно. Интересувала се най-вече от репортера, който спипахме преди две noci на Бялата планина.

— Питам се защо е помагала на фон Сеект и Търкот? — промърмори Куин.

Гулик се надигна.

— Намерете я. Тогава ще разберем. Открийте също Търкот и фон Сеект и ги очистете. Това ще сложи край на въпросите.

[1] Ирландска републиканска армия. (Б.пр.) ↑

14.

Лас Вегас, Невада

Време до излитането — 109 часа и 20 мин.

— На кого се обаждяхте? — попита Търкот, докато си сушеше косата с кърпа.

Беше се изкъпал, а междувременно Кели изтича до магазинчето на ъгъла и му купи панталони и риза, с които да смени скъсания комбинезон и окървавеното яке. Едва сега се почувства малко по-добре. Конците, с които Круз бе зашил раната, все още държаха.

— Оставих съобщение на професор Нейбингър — обясни фон Сеект и вдигна смачканата хартийка в ръката си. — Струва ми се, че у него е ключът към разгадаване на тайната на кораба-майка.

— Кой е Нейбингър? — попита Кели.

— Археолог от Бруклинския музей.

— Още една неизвестна величина — въздъхна Търкот.

— Когато откриха кораба-майка — зае се да обяснява фон Сеект, — намериха на същото място и плочици със знаци, които наричаме стари руни. Така и не успяхме да разчетем надписите, но изглежда този Нейбингър накрая се е справил. Единственият проблем е, че трябва да се доберем до плочиците и да ги покажем на професора.

— Не желая да се връщам в Зона 51 — заяви Търкот. — Гулик няма да ни прости, паднем ли му веднъж в ръчичките. Едва ли още дълго ще им се изплъзваме.

— Плочиците не са там — обясни фон Сеект. — Държат ги в Дълси, Ню Мексико. Затова настоявах да тръгнем за Дълси.

Търкот се отпусна във фотьойла и притисна с пръсти слепоочията си.

— Значи и вие като Кели сте на мнение, че трябва да тръгнем за Дълси. Предполагам, че базата, или каквото е там, също е дълбоко законспирирана. И какво предлагате — влизаме просто ей така,

спасяваме репортера Джони Симънс, откъваме плочките и дим да ни няма?

— Ще използваме силата на вестниците — произнесе фон Сеект.
— Това е ваша работа — добави той към Кели.

— О, значи вече съм наета?

— По-скоро сте доброволка като мен — засмя се Търкот. — Майка ви никога ли не ви е предупреждавала да не качвате непознати на стоп?

— Никой от нас тримата няма избор — заяви мрачно фон Сеект.
— Или ще разкажем на обществото какво смятат да извършат след четири дни в Зоната, или всички ще умрем.

— Не съм сигурен, че вярвам в опасността от този кораб-майка — подхвърли Търкот.

Фон Сеект размаха под носа му смачканата бележка.

— Това потвърждава моите подозрения!

Търкот погледна Кели и в отговор тя ококори очи. Дали старецът не беше изкуфял? Единственото, което противоречеше на това, бе опитът на Круз да го премахне. Последното означаваше, че някой сериозно се бои от знанията му. Разбира се, може би смятаха да го убият, тъкмо защото е изкуфял, но Търкот реши да запази това предположение за себе си. Не се чувстваше на твърда земя, номерът, който му бяха дали, не отговаряше и изглежда бе изоставен на произвола на съдбата също както и другите двама в стаята.

Фон Сеект му бе разказал за посещението на Дънкан в Куба. Не знаеше как да го оценява. Опитът му подсказваше, че не бива да взема прибързани решения, щом не разполага с достатъчно информация — нещо, с което можеше да се сдобие в Дълси.

— Е, добре — склони той. — Събирайте багажа и да потегляме.

Бимини, Бахамските острови

Време до излитането — 108 часа и 50 мин.

На по-малко от двеста километра от източния бряг на Маями островите, които образуват архипелага Бимини, са разпръснати из океана като малки зелени точки. Именно сред разпенените вълни край тези острови бяха открити масивни каменни блокове, подхранващи

предположенията, че някога тук се е намирал изчезналият континент Атлантида.

Питър Нейбингър не разполагаше с време, за да се гмурка и да разглежда споменатите блокове. Освен това вече ги бе виждал на снимки. Идваше, за да се срещне с жената, направила тези снимки и останала тук, за да посвети живота си на изследването на каменните блокове.

Докато вървеше по прашното шосе от летището към къщата, където живееше Слейтър, Нейбингър си припомни предишния и единствен път когато се бе срещал с нея. Беше на археологическата конференция в Чарлстън, Южна Каролина. Слейтър бе излязла с доклад за скритите в плитките води на залива край нейния остров каменни грамади. Докладът не беше посрещнат добре. Не заради някакви сериозни научни пропуски, а заради заключенията, които си бе позволила да направи, в разрез с модерните тенденции и с общоприетите схващания в археологията.

Това, което тогава прикова вниманието на Нейбингър, бяха диапозитивите със старорунически надписи, открити върху някои от блоковете. Веднага поиска копия от диапозитивите и впоследствие надписите наистина му помогнаха в разшифроването на този забравен език. Ала именно хладният прием на нейния доклад го бе убедил да не излага откритията си пред научната общественост.

Нейбингър отри потта от челото си и нагласи изместената раница. На конференцията Слейтър не изглеждаше особено обезпокоена от атаките на колегите си. Посрещна ги с усмивка, събра си багажа и се върна на своя остров, за да продължи изследванията. Беше им казала, каквото искаше да каже, а останалото си беше тяхна работа. Щеше ди се придържа към теорията си, докато някой не създаде по-добра. Нейбингър остана впечатлен от самоувереното ѝ поведение. Но, разбира се, тя нямаше борд на директорите или цял куп началници, които да ѝ надничат през рамото и да я държат отговорна, ако надхвърли бюджета. Затова можеше да си позволи да бъде свободна.

Той погледна визитката, която тя му бе дала на конференцията — имаше фотокопие на миниатюрна карта и стрелка, сочеща месторазположението на къщата ѝ. Остави му картичката заедно с копията от диапозитивите. „Улиците на острова нямат имена — обясни

му тогава. — Ако не знаете къде отивате, никога няма да стигнете целта. Но не се безпокойте, разстоянието от летището или от пристанището до нас е кратко.“

Нейбингър забеляза кичур бели коси над зелената ограда, заобикаляща невысока дървена къща. Жената зад оградата се извърна и той разпозна в нея Слейтър. Тя засенчи очите си с ръка и го проследи с поглед, докато я приближаваше. Слейтър беше към шестдесетгодишна, изглежда археологията бе късната любов на живота ѝ. Беше се пенсионирала след сравнително успешна кариера на юрисконсулт към компания за минерални проучвания — очевидно това ѝ даваше възможност да се отдаде на научни изследвания.

— Добър ден, млади човече — посрещна го тя, когато пое по алеята към нейната къща.

— Госпожо Слейтър, аз съм...

— Питър Нейбингър от Бруклинския музей — довърши тя. — Може да остарявам и някои от зъбите ми вече да се клатят, но все още не съм почнала да забравям. Да не сте сбъркали пътя за Нил? Доколкото си спомням, това беше районът на вашите научни изследвания.

— Пристигам направо от Кайро, със самолета през Маями — обясни Нейбингър.

— Чай с лед? — предложи Слейтър и го покани с ръка да влязат в къщата.

— Благодаря.

Вътре беше прохладно, макар и оскъдна, мебелировката беше елегантна и навсякъде бяха разхвърляни книги и списания. Слейтър вдигна куп пресни издания от фотьойла.

— Заповядайте.

Нейбингър се настани и прие с благодарност чашата, която му поднесе. Слейтър седна на пода и се облегна на облепената с най-различни снимки дървена стена.

— Е, какво ви води насам, господин Египет? Да не ви трябват още снимки на нашите забележителности?

— Мислех си за доклада, който представихте миналата година в Чарлстън — поде Нейбингър, без да знае откъде да започне.

— По-точно — преди единадесет месеца и шест дни — поправи го тя. — Надявам се умът ви да действа по-чевръсто, иначе ще

прекараме целия ден в приказки. Господин Нейбингър, зная, че не сте пристигнали тук, за да ми изразите възхищението си. А и аз не съм вашият професор от университета. Можете да задавате всякакви въпроси, дори такива, които ви се струват глупави. Самата аз неведнъж през дългия си живот съм задавала тъпи въпроси и ще ви призная, че не съжалявам за нито един от тях. Затова пък ме е яд за всеки път, когато съм си държала устата затворена.

Нейбингър кимна.

— Познат ли ви е нацистският култ към Туле?

Слейтър си сложи бавно очилата.

— Да. — Тя се замисли. — Знаете ли, че преди около десетина години сред медицинската общност избухна страхотен спор дали да се използва определена историческа информация за изследването на хипотермията? — Тя не изчака отговора. — Информация, прилежно събрана и документирана от нацистките лекари, които потапяли затворници във вани и после ги замразявали бавно, като следели стриктно за промените в телесните функции до момента на смъртта. Освен това изваждали някои от „опитните зайчета“ малко преди да издъхнат и пробвали различни средства за съживяване — повечето от които безуспешни. Ценна информация, ще се съгласите с мен, ако пренебрегнем начина, по който е била събирана. Но решението на Американската медицинска общност беше, че информация, придобита по такъв брутален, нечовешки начин, не може да бъде използвана, дори и да повлияе в положителна насока на съвременните разработки, и в края на краищата да помогне за спасяването на човешки живот. Не зная какво мислите по този въпрос, но аз самата съм доста объркана. — Тя млъкна, пое си дъх и се усмихна. — Ето, че и аз подкарах отдалече. Но сигурно ще ме разберете. Та на въпроса ви — чела съм повечето публикации и материали, посветени на култа към Туле и нацистките възгледи за ролята на Атлантида. Но има и такива учени, които се съпротивляват яростно на употребата на информация от подобен характер, така че колкото и интересни да ми се струваха тези теории, бях принудена да ги заобикалям отдалеч в собствените си изказвания и публикации.

Нейбингър се изправи развълнуван.

— Но какво всъщност открихте?

— А вие защо искате да знаете?

Нейбингър отвори раницата и извади отвътре бележника си. Отвори го на страницата с прерисуваните надписи и ѝ го подаде, като посочи с пръст приблизителния превод.

— Това е от една стена в долната галерия на Голямата пирамида. — Той погледна часовника си. След час и половина излиташе самолетът за Маями. Въздъхна и се зае да преразказва историята на Каджи за проникването на германците в още неоткритата галерия през 1942 г. и накрая дори ѝ показа камата на фон Сеект. След това описа затрудненията около разшифроването на старите руни и посланието, което бе прочел от стената на галерията.

Слейтър го изслуша, без да го прекъсва.

— Как мислите, това „родно място“ дали не е самата Атлантида?

— Да. Затова дойдох тук. Ако през 1942 г. в пирамидата наистина са проникнали германци, те трябва да са почерпили отнякъде информацията за скритата галерия. Най-вероятно те също са успели да разчетат старите руни, ако следвате хода на разсъжденията ми.

— Следвам го — кимна Слейтър и му върна бележника. — В самото начало на Втората световна война немски подводници нерядко са се навъртали край източното крайбрежие на Съединените щати и тези острови. Преследвали са конвоите, но са имали и други, по-малко известни задачи. Разговаряла съм с някои местни рибари, които познават добре историята на този район. Та те твърдят, че през 1941 г. край островите често се мяркали подводници. Изглежда обаче търсели нещо друго, защото маршрутите на конвоите минавали доста по север.

Слейтър се обърна и се разрови из купищата фотографии.

— Мисля, че са открили това.

Тя извади няколко снимки и му ги подаде. Приличаха на онези, които бе показала на конференцията. Грамадни каменни блокове, наредени един върху друг, на около петнадесет метра под водата.

— Според мен са части от външна градска стена или кей — обясняваше тя. — Трудно е да се определи точно, тъй като по-голямата част е скрита под дебел слой корали, а дъното се спуска стръмно надолу и слиза на голяма дълбочина. Този каменен строеж вероятно е част от по-голям комплекс, построен преди няколко хиляди години, когато земната повърхност се е намирала над океана. Можем само да гадаем кой го е построил и с каква цел. Блоковете са издялани под

формата на издължени подкови, някои от тях тежат приблизително петнадесет тона и по никакъв начин не са могли да попаднат тук или да се подредят случайно. За целта несъмнено е била необходима доста напреднала в инженерно отношение строителна техника. Нагласени са един в друг с такава точност, че е почти невъзможно да пъхнеш дори острие на нож в цепнатините.

Тя се изправи и се надвеси над рамото на Нейбингър.

— Ето тук. И тук също.

Нейбингър присви очи. Виждаха се драскотини по края на масивна, напукана вдлъбнатина — следи от някогашни надписи. Много приличаха на тези в бележника му, но бяха твърде разрушени от продължителния престой под водата. Или от нещо друго?

— Какво е станало с този камък? — попита Нейбингър.

— Доколкото можах да определя — пряко попадение от торпедо. — Тя докосна снимката и прокара пръст по руническите знаци. — Виждала съм и други като тези. Древни писмени послания, разрушени от напълно съвременни оръжия.

Нейбингър кимна.

— Приличат на руните, които открих в долната галерия на пирамидата. Това не са египетски йероглифи, а друга, по-стара руническа писменост.

Слейтър стана и отиде при бюрото, затрупано с купища папки и книги. Разбута ги настрани, докато намери това, което търсеше.

— Ето — тя му подаде една прашна папка. — Май вие сте единственият, който се интересува сериозно от старите руни.

Папката беше пълна със снимки на уголемени писмени знаци. Надписи на стени, върху глинени плочици, издълбани в скалите — почти всички възможни начини, които са използвали древните култури, за да описват делата си.

— Откъде имате тези снимки? — попита Нейбингър с разтуптяно сърце. Само някои от надписите му бяха познати — тези от Централна Америка, с чиято помощ бе разшифровал руническия език.

— На края на папката има индекс, посочващ къде е правена всяка снимка. Повечето са от няколко различни места. Ето тази, под вълните — Мексико, близо до Веракрус. Перу, Тукуме. Великденските острови. На някои от Полинезийските острови. Има и от гористите райони на Близкия изток — Египет и Месопотамия.

— Едни и същи знаци? — попита Нейбингър, докато прелистваше страниците. Мярнаха му се и други познати надписи.

— С някои дребни различия. Всъщност, с доста дребни различия. Но да, мисля, че коренът им е общ и че са свързани. Тази писменост несъмнено е далеч по-древна от всички останали, познати на съвременната история.

Нейбингър затвори папката.

— Изучавам руническата писменост от много години. Виждал съм част от надписите, които имате тук, ще ви разкрия дори, че успях да разчета отделни фрази от една стена в долната галерия на Голямата пирамида с помощта на символи от южноамерикански източник. Но въпросът, който не ми дава покой — и поради който досега не съм правил изследванията си публично достояние — е как надписи на един и същ древен език са достигнали до толкова отдалечени места?

Слейтър се настани обратно на пода.

— Сигурно сте чували за така наречената теория за първоначалното преселение?

— Да, естествено — кимна Нейбингър.

Знаеше добре за какво говори Слейтър, макар модерните ветрове в археологията да духаха в посока към изолационистичната теория. Изолационистите вярваха, че всички древни цивилизации са се развивали независимо една от друга. Месопотамия, долината на Инд, Китай, Египет — всички те са прекрачили прага на цивилизацията почти по едно и също време — около четвъртото или третото хилядолетие преди Христа. В подкрепа на твърденията си и за да обяснят това доста любопитно съвпадение, изолационистите използваха общоприетата теория за естествената еволюция. Също с приликите в човешкия генотип обясняваха и различни странни археологични находки. Излизаше, че построяването на пирамиди в Перу, Египет, Индокитай и Северна Америка — едни от камък, други от пръст и глина, но забележително сходни, независимо от отдалечеността на тези места — се дължеше единствено на стремежа на човешкото общество да следва общи пътища на развитие.

За Нейбингър това обяснение винаги бе изглеждало малко наивно. Нима по същата логика племена от различни краища на света трябваше да създадат почти идентична писменост, а после да я забравят — доста преди да се появят йероглифите?

Защитниците на теорията за преселението се придържаха към обратния възглед и Нейбингър бе по-склонен да се присъедини към тях. Те смятаха, че приликите в развитието на изброените древни цивилизации — включително обичаи, писменост, строителство, се дължат на един-единствен простичък факт — всички те са били заченати от една и съща по-ранна цивилизация.

Ала теорията за преселението имаше сериозни проблеми и това бе една от причините Нейбингър да пази симпатиите си в тайна. Най-силният аргумент срещу нея бе, че не е имало начин народностите от различните континенти да общуват помежду си или да поддържат каквито и да било социални, или културни взаимоотношения. Освен това някои от тях е трябвало да пресекат Атлантическия и Тихия океан, за да се заселят на новите места, а при равнището на техните познания за мореплаването дори Средиземно море е било почти непреодолима преграда.

Слейтър отново се засмя и лицето ѝ се покри с бръчки.

— Сигурно знаете кой е сред най-активните защитници на теорията за преселението? Лейф Йоргенсон, човекът, който пресече Атлантика на викингски дракар, за да докаже, че европейците са достигнали Северна Америка далеч преди Христофор Колумб. Същият, който тръгна от Индонезия и достигна Хавайските острови с дървен сал в подкрепа на твърденията си, че островите са били колонизирани от запад. Ала Лейф не спря дотук. През последните години се зарови сред наскоро открити руини в Централна Америка, обикаля из пирамидите и изучава задълбочено календара на майте. И знаете ли какво? Там се натъкна на неоткрити досега старорунически надписи. В Мексико, близо до Джамилтепек, където на площ от седемстотин акра и на не повече от четири километра от тихоокеанското крайбрежие, се издигат над двадесет пирамиди от камък и пръст. Скрити в джунглата и недостъпни откъм сушата. Именно там Йоргенсон открил нови доказателства за връзки и културен обмен между различни цивилизации в епохи толкова отдалечени във времето, че сегашните историци не допускат, че това е било възможно. Огърлица от скъпоценни камъни, добивани най-малко на четири хиляди километра от Мексико — в мините на Южна Америка. Стенописи и каменни скулптури, поразително наподобяващи подобни находки от другата страна на Тихия океан. През целия си

живот Лейф Йоргенсон е събирал доказателства в подкрепа на теорията за връзките и взаимоотношенията между отдалечени групи народности в продължение на много векове, но въпреки това научната общественост отказва да признае изследванията му за достоверни.

Нейбингър познаваше работата на Йоргенсон, но тактично премълча. В края на краищата, той бе гостът тук.

— И къде, според него, е зародишът на цивилизацията?

— Той смята, че всичко е започнало с един-единствен белокож, дългоух, строящ пирамиди, използващ руническа писменост и културно процъфтяващ народ, населявал място, което нарича „начална точка“. И че тази цивилизация се е разселила по света в период, определен от него като „начален период“ — сиреч точно преди възникването на множество подобни цивилизации на различни места, които сега изучаваме. Цивилизации, наследници на този народ.

— И къде се намира тази „начална точка“? — попита Нейбингър, макар да знаеше добре отговора.

— В едно място, наричано Атлантида.

— Ето защо сте следили отблизо работата на Йоргенсон — поклати глава Нейбингър.

— Точно така. Защото съществуват *прилики*, които никой не си е направил труда да обясни. — Тя си пое дъх. — Нека го кажа по друг начин. Повечето учени отхвърлят теорията на Йоргенсон за „началната точка“ по чисто технически причини. Те смятат, че няма никакъв начин големи групи от хора в периода приблизително четири хиляди години преди новата ера да поемат от „началната точка“ и да се разпръснат навсякъде по земната повърхност. Включително и пресичайки океани. Йоргенсон възразява, че макар да не съществуват научни доказателства в подкрепа на неговата теория, липсват и такива, които да я отричат. Но ако приемем, че е имало някакъв способ за пресичане на океанската шир, тогава останалите части от мозайката се нареждат. Затова са били нужни всички тези рисковани морски пътешествия, предприети от Йоргенсон. — Тя посочи с пръст бележника на Нейбингър. — Трябва да призная, млади човече, че работата ви по превеждането на надписите е забележителна и несъмнено ще нанесе сериозен удар на изолационистите и тяхната теория. Няма съмнение, успехът ви се дължи на факта, че от самото начало сте подлагали на съмнение общоприетите теории и това ви е помогнало да видите проблема в

друга светлина. Самата аз неведнъж съм опитвала да разчета надписи на стари руни, но не ми е било по силите.

— Нека се върнем на мита за Атлантида — помоли Нейбингър и отново си погледна часовника.

— Йоргенсон вярва — и, както знаете, вече разполага с научни доказателства за възгледите си — че някъде около 3400 г. преди Христа Атлантическият океан е бил епицентър на гигантски геологичен катаклизъм. Почти всички народи от това време говорят в един глас за потоп. Дори в „Тибетската книга на мъртвите“ се разказва за голям къс земна маса, който потънал в океана, а Тибет както знаем е на другия край на света. От този период датират и цял куп сходни легенди: голяма цивилизация, унищожена от огъня и водната стихия на сред океана. Маите са наричали Атлантида Му. Северноевропейците — Туле. Среща се и названието Лемурия — което използва и мадам Блаватска в своята теория за Туле — и по такъв начин се връщаме на въпроса, с който вие започнахте нашия разговор. Според учените от деветнадесети век, доказателство за съществуването на страната Лемурия е един определен вид маймуна, лемур, който освен в Мадагаскар се среща и в Индия. Това ги карало да мислят, че Лемурия се е намирала в Индийския океан. Последователите на Блаватска пък преместили Лемурия с едно драсване на писалката в Тихия океан, свързвайки легендата със статуите на Великденските острови, което ни връща обратно при теорията на Йоргенсон за онази „начална раса“ с големи уши. Както сигурно знаете, човешките глави на Великденските острови също имат доста големи уши. — Тя се засмя. — Нямаме представа още колко митове и легенди мога да ви разкажа, от хубави по-хубави. През 1922 г. в Германия била публикувана книга за Атлантида, в която се говорело, че митичната страна е била заселена от генетично чисти хора. Чистотата на расата им обаче била сериозно застрашена, когато отнякъде пристигнала чужденка и ги научила как да получават алкохол. Толкова по въпроса за идеалното общество. Като възмездие за дето изгубили генетичната си непорочност, жителите на тази страна били покосени с огън от опашката на комета. Континентът изгорял и потънал, и само шепа нещастници се спасили с бягство.

— И откъде черпят идеите си всички тези хора? — попита Нейбингър.

— Ах, вечно съмняващият се учен. Искате да ви издам източниците? — Тя отскочи до бюрото и не след дълго се върна с книга с проядени от молците корици. — Това е първоизточникът на мита за Атлантида — „Тимей“, съчинение на Платон върху питагорейската философия. Имам го в оригинал на старогръцки. Ще ме извините за не съвсем точния превод, но не съм кой знае какъв специалист по този език.

Тя прелисти няколко страници и плъзна пръст надолу.

— Съвсем типично за гърците, ръкописът представлява диалог между няколко различни участници, един от които е Сократ. В този абзац Солон разказва историята на някои от древногръцките легенди — например за спасяването на Девкалион и Пира^[1]. Прекъсва го един възрастен жрец:

„О, Солоне, вие гърците сте вечно деца. Много пъти и по различен начин е имало и ще има унищожавания на хора, най-големи чрез огън и вода и по хиляди други начини.“^[2]

Тя прелисти страницата.

„Предмет на възхищение са много и велики дела на вашия град, но от всички особено едно се отличава по величие и доблест. В нашите хроники се говори каква голяма сила е унищожил някога вашият град, отправила се едновременно срещу цяла Европа и Азия, тръгвайки от Атлантическото море. Тогава това море е било проходимо, понеже пред устието му, което вие наричате Хераклови (Херкулесови) стълбове, имало остров. Този остров бил по-голям от Либия и Азия, взети заедно, и от него пътуващите могли да минат на другите острови, а от островите — на целия континент на отвъдния бряг на това море.“^[3]

Слейтър вдигна очи от книгата.

— Мнозина вярват, че в случая Платон говори за Северна и Южна Америка, но тези хора се изправят пред същия проблем, който в началото е възпирал и Йоргенсон. Равнището на мореплавателната техника в онези времена изключва възможността за прекосяване на Атлантика, тъй че островът, за който споменава Платон, трябва да е някъде по-близо до Европа. Разбира се, Платон твърди още нещо, което е в разрез с нашите представи за древните времена — че океанът отвъд Херкулесовите стълбове, както гърците са наричали Гибралтарския проток — е бил достъпен за хората от тази тайнствена страна.

Тя продължи да чете:

„Именно на този остров Атлантида царя установили голяма и чудна сила, която владеела целия остров, много други острови и части от Континента, а освен това владеели отсам и Либия до Египет и Европа до Етрурия. Тази именно сила събрала военната си мощ в едно и предприела с един напор да зароби вашата страна, нашата и цялата ѝ територия отсам протока.

Тогава, Солоне, силата на вашия град блеснала пред всички със своята доблест и енергия...

По-късно в резултат на необикновени земетръси и наводнения в продължение на един ден и една нощ на ужаси цялата ви войска била погълната от земята, а Атлантида също така потънала в морето и изчезнала.“^[4]

— И сега един особено интересен момент — допълни Слейтър.

„Затова и сега тамошното море е непроходимо поради многото тиня до плитчините, която островът оставил при потъването си.“^[5]

Слейтър се усмихна загадъчно.

— Знаете, разбира се, че на изток оттук се простира Саргасово^[6] море. На много места около островите дъното е съвсем плитко. Ако беше още малко по-плитко, океанът щеше да е непроходим за големите кораби.

— Значи смятате, че Атлантида се е намирала тук?

— Не зная — сви рамене Слейтър. Тя му подаде една книга от лавицата. — Вземете това с вас. Вътре има още много легенди за Атлантида. Надявам се, че съм ви дала информацията, която търсехте.

— Дори повече — увери я Нейбингър, макар малко от онова, което му каза, да не му беше известно. Имаше достатъчно време да хване самолета за Маями и да продължи пътуването си. Надяваше се фон Сеект да знае повече.

— Още едно нещо — спря го Слейтър, докато крачеха към вратата. — Какво според вас е имало в черното сандъче, което са изнесли от пирамидата?

— Нямам представа.

Слейтър кимна.

— Точно затова одевете ви разказах за информацията от концентрационните лагери. Не беше случайно. Човекът, когото търсите, фон Сеект, е немец. Ако той е свързан с нещо, с което подозирам, че е свързан, тогава може да се забъркате в история с доста неприятни последици.

— Като например?

— Попитайте него, когато се срещнете. Ако вземе много да увърта, накарайте го да ви разкаже за операция „Кламер“.

— Това пък какво е?

— Нещо, за което чух да се шепне на ухо, докато работех във Вашингтон. — Слейтър го потупа по рамото и тръгна назад към къщата.

— Има ли още нещо, което трябва да зная?

— Ама че ме размивате — спря се Слейтър. — Известно ви беше всичко, което ви разказах, и въпреки това бихте път чак дотук. Защо?

— Ами... беше ми на път — отвърна искрено Нейбингър. — Освен това се надявах, че може би разполагате с прясна информация, след като работите по същата тема. Например това, което ми казахте за фон Сеект, може да ми бъде от полза.

Слейтър стоеше под сянката на надвисналата дървена стряха.

— Натъкнали са се на нещо доста странно преди осем месеца в Джамилтепек — произнесе тя.

Ето ти новина!

— Какво е открил Йоргенсон? — подскочи Нейбингър.

— Йоргенсон няма нищо общо с това. Става въпрос за слухове. Бил е другаде, да чете лекции. Хората му са разкопавали една от най-ниско разположените галерии в главната пирамида, когато открили проход надолу. Готвели се да го отворят, но им наредили да преустановят работа. Пристигнали мексикански войници и заявили, че нямат право да разкопават исторически паметници, но според мен всеки с малко по-тлъст портфейл може да ги е изпратил.

— Но откъде са разбрали?

— Ако може да се вярва на слуховете, в групата на Йоргенсон е имало шпионин. Някои смятат, че е човек на мексиканското правителство, но според други е от ЦРУ. Говори се, че сега там работели американци. Йоргенсон се върнал и вдигнал голям шум, но веднъж отнемат ли ти разрешителното за археологически разкопки, нищо не можеш да направиш.

— И все пак кой може да работи сега в пирамидата?

— И представа си нямам, синко. Нищо чудно този ваш фон Сеект да знае отговора.

[1] Девкалион, син на Прометей, и жена му Пира били предупредени от боговете, че възнамеряват да унищожат човешкия род чрез потоп. По съвета на Прометей Девкалион построил ковчег, на който двамата с Пира се спасили. След потопа те станали родоначалници на човешкия род. (Б.пр.) ↑

[2] Платон. Диалози. Т.4.С., Наука и изкуство, 1990, с.473. ↑

[3] Пак там, 475–476. ↑

[4] Пак там, с.476. ↑

[5] Пак там. ↑

[6] Саргасово море се намира в централната част на Атлантическия океан, границите му не са точно определени заради сезонното изменение на теченията. (Б.пр.) ↑

15.

Околностите на Кингман, Аризона
Време до излитането — 117 часа и 15 мин.

Търкот шофираше, Кели показваше пътя, а фон Сеект седеше отзад и рееше поглед през прозореца. Пътуваха с колата, която Кели бе наела във Вегас — първо към Феникс, а сетне към Дълси, Ню Мексико.

Благодарение на това, че в тази посока водеше само един път — шосе 93 от Лас Вегас до Кингман — умът на Кели не беше кой знае колко зает с картата. До Кингман оставаха сто и шестдесет километра, без никакви отбивки.

— Каза, че са открили кораба-майка в един хангар — говореше тя през рамо на фон Сеект. — Не разбрах само и скакалците ли са били там?

— О, не всички. Американците първо открили кораба и два от тях. В същия хангар.

— А останалите? — попита Кели.

— Пристигнаха са от други места.

— Откъде например? — не се предаваше Кели.

— От другаде... — произнесе замислено фон Сеект, без да откъсва поглед от пустинята.

Кели и Търкот се спогледаха многозначително. Тя отново се обърна назад.

— Но кои са тези други места? Къде са? Щом съм наета да върша работа, искам да ми се плаща — с информация.

Фон Сеект най-сетне насочи вниманието си към това, което ставаше в колата.

— Аз пък си мислех, че искаш да откриеш приятелчето си.

— Е, надявам се да го намеря жив и здрав в Дълси и да го измъкнем оттам. Мисля си обаче, че колкото повече знаем всички ние, толкова по-лесно ще постигнем целта си.

— Скакалците са в Зона 51 — възрази фон Сеект. — Какво общо имат те с Дълси?

— Ами нали каза, че в Дълси били плочиците, с чиято помощ ги намерили?

Тя подскочи от изненада, когато Търкот удари с пестник волана.

— Слушай, Вернер, не зная какво правя тук. От самото начало не ми харесваше проклетото назначение. Но все пак търпя и си затварям устата, за да ви помогна. Само че и от теб се иска да ни помагаш. Ясно ли ти е?

— Назначението ти? — намеси се Кели, чийто репортерски инстинкти все още не бяха задрямали. Двамата мъже не обърнаха внимание на въпроса й.

— Заклел съм се да пазя тайна — рече фон Сеект на Търкот. — Бих нарушил клетвата си, само ако съществува непосредствена опасност.

— Късничко е да се сецаш за тези неща — подсмихна се Търкот. — Освен това, сега ние сме на твоя страна. Аз също съм се клел, но наруших клетвата, като ти помогнах — на теб и онези хора в Небраска. Прекрачиш ли веднъж линията, няма връщане назад. И тримата сме затънали до уши. Време е да го разберем. Независимо дали ни харесва, или не.

Фон Сеект помисли няколко минути.

— Зная, че съм пресякъл линията — каза той накрая. — Предполагам, че в мен говори навикът. Цял живот съм бил принуждаван да внимавам какво казвам. От 42-ра, когато ме взеха на работа, не съм разговарял с външен човек по въпросите, които ме вълнуват. Тъй че сега се чувствам доста странно... Има общо девет скакалци за полети в пределите на земната атмосфера. Знаем, че са свързани с кораба-майка заради общото в конструкцията им и понеже два от тях открихме във вътрешността му — „Скакалец едно и две“, както сега ги наричат. Освен това, за да открием другите седем използвахме детектори, специално настроени да реагират на материала, от който е направен корабът-майка. Както ви казах, когато открили кораба през 1942 г., в хангара имало и плочици. Не могли да разчетат надписите върху тях, но имало карти и чертежи, по които се ориентирали.

— Чакай малко — прекъсна го Кели. — Искаш да кажеш, че най-добрите учени на планетата не са били в състояние да разшифроват тези надписи? Ами нали имаме компютри, способни да декодират послания за секунди?

— Първо — рече фон Сеект, — трябва да знаеш, че е ужасно трудно да се разгадае писменост, за която нямаме никакви сведения. Това изключва използването на компютри — разполагаме с твърде малко информация. Второ, не винаги сме работили с „най-добрите умове на планетата“, а по-скоро с тези, на които правителството е сметнало, че може да се довери. На практика това изключва „най-добрите“. Именно заради дълбоката засекретеност на този проект нито един от най-добрите специалисти по темата никога не е имал достъп до пълната информация. Трето, тези, които работеха върху дешифрирането, бяха дълбоко уверени, че старите руни нямат нищо общо с другите рунически надписи и с йероглифите, а това според мен беше грешка. Четвърто, от съображения за сигурност информацията, която им се предоставяше, имаше откъслечен характер. Нито един от тях не получи възможност да види картината като цяло.

— Откривали ли са и на други места старорунически надписи? — попита Търкот.

— Друг път ще си поговорим за това. Например утре, когато се срещнем с професор Нейбингър.

Търкот стисна кормилото с такава сила, че кокалчетата на юмруците му побеляха. Кели забеляза гнева му и побърза да смени темата.

— Но макар и да не са успели да разчетат плочиците, те са им помогнали да открият останалите скакалци?

— Да — кимна фон Сеект. — Както одеve споменах, имало е карти и чертежи. Не съм в течение на подробностите, но специалистите бързо се ориентираха, че става въпрос за Антарктида. Накрая сведоха вероятността до един участък с повърхност шестнадесет квадратни километра. За съжаление, първите няколко експедиции по време на войната не бяха добре екипирани — тогава вниманието все още бе насочено другаде — към Германия и Япония. През 1946 г., веднага след края на войната, правителството на Съединените щати даде ход на секретна операция, наречена „Далечен скок“. Експедицията, която я осъществяваше, имаше привидна цел за

пред обществеността, ала за щастие никой не прояви интерес какво толкова интересно намират Щатите в Антарктида едва година след приключване на войната. И защо е трябвало в експедицията да се включват толкова много бойни кораби и самолети. Трябва да призная, че операцията беше доста мащабна. Направени бяха толкова много снимки на Антарктида, че сигурно и до ден днешен не всички са прегледани от специалистите! Експедицията картографира подробно близо шестдесет процента от бреговата линия и три милиона квадратни километра повърхност, на която досега не беше стъпвал човешки крак. Но истинският успех на „Далечен скок“ всъщност беше засичането на огромна метална маса, заровена под леда, именно в района, на който се обръщаше внимание в плочиците. — Фон Сеект се наклони напред. — Имате ли представа колко е дебел ледът в Антарктида? На някои места дълбочината му достига шест хиляди метра! В наше време голяма част от континента се намира под морското равнище, но това е само защото тежестта на ледената покривка го е притиснала. Ако ледът изчезне по една или друга причина, земята отдолу ще се издигне с няколко километра! Представяте ли си, че дори след всички експедиции — включително и „Далечен скок“ — едва десет процента от повърхността на материка е била прекосена от хората. Антарктида съдържа деветдесет процента от световните запаси от лед и сняг и е изключително опасен противник, както скоро установиха хората от експедицията. На мястото, където детекторите бяха засекли наличието на метални обекти, се приземи малък, снабден с плъзгачи самолет. Но времето на Антарктида е непредсказуемо и сурово. Започнала буря, самолетът бил разрушен, а екипажът измръзнал до смърт, преди да пристигне спасителната група. Изпратиха втора експедиция. Вече знаеха, че сигналят идва от дълбочина около три километра. Тогава все още не разполагахме с технология, за да достигнем подобна дълбочина. Трудно ни беше дори да оцелеем в толкова враждебна среда. Цели девет години се готвехме за следващата експедиция. Междувременно работехме тук, върху двата скакалеца. Не знаехме какво точно ще открием под ледовете на Антарктида, но ако можеше да се вярва на схемите, щяха да са още скакалци. Освен това вече разполагахме със сведения и за други интересни места.

— Където е имало още надписи, така ли? — попита Кели.

— Е, да не изпадаме в подробности, млада госпожице. През 1955 г. Военноморските сили, под ръководството на адмирал Бърд, тогавашният експерт по Антарктида, започнаха операция „Дълбоко замразяване“. В хода ѝ бяха изградени пет поста по крайбрежието на Ледения континент и три във вътрешността. Така поне бе съобщено на пресата. Но в действителност бе построена още една, девета, дълбоко засекретена станция, която така и не се появи на нито една карта. През 56-та аз също отлетях за Антарктида, за да видя на място какво става. Станция „Скорпион“, както я бяха нарекли, се намираше на хиляда и шестстотин километра от брега, в средата на платото... — фон Сеект спря за миг, сетне продължи — в средата на нищото, ако трябва да бъда искрен. На хиляди километри наоколо само лед и сняг! Показаха ми мястото на картата, но какво от това? Не можех да се ориентирам. Отне им цялото лято на 55-та, за да превозят екипировката, която им беше нужна. Започнаха да копаят през 1956. За четири месеца достигнаха дълбочина от три километра, на каквато се намираше обектът. Най-сетне пробиха отвор към грамадна ледена кухня и това откритие ужасно ни зарадва. Бояхме се, че скакалците могат да бъдат повредени или смазани от огромната тежест на леденото покритие. Първо, разбира се, в кухнята бяха спуснати телевизионни камери и хората на повърхността потвърдиха подозренията ни — вътре наистина имаше още дискове. Наложих се да се разшири отворът достатъчно, за да се спуснем при тях. Нямаме представа каква красота! Грамадна галерия под ледовете. Почти колкото Втори хангар. Там, вътре, бяха останалите седем скакалци. Подредени в редица. Великолепно запазени — всичко се съхранява чудесно в ледовете на Антарктида. Знаете ли, че са намирали храна от първите експедиции и тя е ставала за ядене?

— Затова ли са ги оставили там? — попита Кели. — За да бъдат запазени?

— Не вярвам — отвърна фон Сеект. — Тези от Невада също функционираха нормално. Вярно, че пустинният климат също предпазва от силите на корозията.

— Но тогава защо Антарктида? — попита тя.

— Искате ми се да зная отговора.

— Някакво предположение? — вметна Търкот. — Все нещо ти е идвало на ум.

— Мисля, че са ги оставили там, защото това е най-недостъпното място на Земята.

— Тоест, който и да ги е оставил, не е искал да бъдат намерени?

— Може би. Така излиза. Или пък са очаквали, че когато ги открием, ще разполагаме с достатъчно развита техника, за да преодолеем бариерата на ледената покривка.

— Но корабът-майка и другите два скакалеца са били оставени в Невада — отбеляза Кели. — Което не е чак толкова недостъпно, колкото Антарктида.

— Вярно, теренът и климатът в Невада не са тъй сурови към човека — съгласи се фон Сеект. — Но аз мисля, че сме се натъкнали на пещерата случайно. Освен това дори тя изискваше солидни инженерни познания, за да бъде отворена. Не, склонен съм да мисля, че корабите са били оставени с намерението, че няма да бъдат открити.

— Защо седем в Антарктида и два в Невада? — поклати учудено глава Кели.

— Не зная — отвърна фон Сеект. — Ще трябва да попитаме тези, които са ги оставили.

— И какво стана после в Антарктида? — попита Търкот.

— Изгубихме три години, докато извадим скакалците. Първо, инженерите трябваше да разширят отвора до дванадесет метра — при това можеха да работят само шест месеца в годината. След това се наложи да се построят шест междинни платформи по пътя, за да се извършва пренасянето на етапи. Накрая, трябваше да се реши не полеката задача дисковете да бъдат изтеглени до брега, където вече ги очакваха корабите на флотата, за да ги транспортират до Щатите. Цяла поредица от непредсказуеми инженерни предизвикателства. И едва след това започна истинската изследователска работа в Зона 51, където се опитвахме да разберем как летят, а сетне и да полетим на тях. Сега вече можехме да разглобим няколко от скакалците. Каква е равносметката след всичките тези години? Знаем как да летим с тях, но и досега нямаме ни най-малка представа за принципите, които използват при движението си. Което означава, че все още не сме наясно с пълния обем на техните възможности. Да не говорим за това, че на борда им има предостатъчно уреди, чиито функции и предназначение са ни напълно неизвестни.

— Какво друго имаше на плочиците? — попита Търкот.

— Схеми на различни места. Символи, които не можехме да разчетем. Не зная, не работех върху това. Както ви казах, всеки от нас познаваше само част от цялостната картина. А и плочиците се намираха в Дълси, няха никакъв пряк достъп до тях, нито до резултатите от работата на другите. За последен път съм посещавал това място през 1946 г. Не го помня много добре, но съм сигурен, че ако са имали някакъв успех в разчитането на надписите, щяха да ни съобщят и на нас, в Зоната.

Кели все още не можеше да потисне журналистическата си тръпка. Всичко бе толкова вълнуващо. Измъчваха я съмнения. Дали фон Сеект не криеше нещо от тях? Или отдавна го бяха изключили от вътрешния кръг на посветените?

— Затова трябва да се срещнем с Нейбингър — продължи фон Сеект. — Ако той е разгадал тайната на старите руни, ще разберем не само как работят двигателите, но кой и защо ги е оставил на Земята.

Кели се овладя, преди думите да са излетели от устата ѝ. В стаята на хотела фон Сеект бе говорил съвсем други неща. Само преди няколко часа той твърдеше, че най-важното е да бъде спрян полетът на кораба-майка. Проклет да е Джони. Той я забърка в тая история и сега тя пътуваше към неизвестността в компанията на двама непознати. Сви се на седалката и втренчи безизразен поглед в осевата линия.

16.

Маями, Флорида

Време до излитането — 107 часа и 15 мин.

До излитането оставаха само петнадесет минути, но Питър Нейбингър не издържа на изкушението да провери има ли оставени съобщения на телефонния секретар. Набра международния код, после своя телефонен номер. Два продължителни сигнала и секретарят се включи. След като изслуша записа, той произнесе паролата и кода за възпроизвеждане на записаните съобщения.

„Професор Нейбингър, обажда се Вернер фон Сеект. Посланието ви много ме заинтригува. Бих искал да ми разкажете повече за откритието си. Освен това отивам на едно място, където има още стари руни. Защо не дойдете и вие? Феникс 2765, 24 улица, апартамент Б-12. Бъдете там на дванадесети сутринта.“

С това съобщението приключи. Нейбингър стоеше неподвижно, загледан в слушалката, после се сепна и забърза към терминала на летището.

Лас Вегас, Невада

Лиза Дънкан беше в стаята си в хотела. Не ѝ позволиха да остане в Зона 51, защото — както ѝ обясни Гулик — там нямало подходящи условия. Не му повярва. Държаха я настрани, не я допускаха до тайните на „Меджик-12“.

Разполагаше с подробна документация за дейността на „Меджик-12“ и папката не беше никак тънка. Групата бе създадена през 1942 г., когато президентът Рузвелт подписва основаването на проекта. Малко след това англичаните прехвърлили на разположение на проекта неизвестен немски физик на име Вернер фон Сеект и някакъв странен предмет, затворен в черно метално сандъче.

Всъщност англичаните не знаели какво има в сандъчето, защото не могли да го отворят. Известно им било само, че е радиоактивно. И тъй като в онези дни Манхатънският проект и всичко свързано с разработването на атомното оръжие било приоритет на американците, фон Сеект и сандъчето били пратени през океана.

В началото всички мислели, че кутията е дело на нацистките учени. Но фон Сеект очевидно не бил запознат със съдържанието ѝ, а и веднага щом я отворили, възникнали купища нови въпроси. Ако е дело на германците, тогава какво би ги спряло да спечелят войната? Освен това от вътрешната страна имало схеми и писмени знаци, които, оказало се, са стари руни. Още един необясним факт за тогавашните членове на „Меджик-12“. Едно обаче не будело съмнение — една от схемите показвала част от крайбрежието на Северна Америка и върху нея имало знак, приблизително в южния край на Невада.

Изпратили експедиция, оборудвана с металотърсачи, и след няколко месеца открили пещерата с кораба-майка. Хората от „Меджик-12“ веднага установили, че металът, от който е направено сандъчето, съвпада с този на външната обшивка на кораба. Сега вече разполагали с повече информация, но не и с каквито и да било данни за това кой е оставил кораба, защо той се намира в Невада, след като сандъчето било открито в Голямата пирамида в Гизе. Останалите скакалци били намерени в Антарктида с помощта на карта, която открили в пещерата в Невада. Станало ясно също така, че германците са се добрали до сандъчето в пирамидата по карта, намерена на съвсем друго място.

През следващите петдесет и четири години „Меджик-12“ останал най-дълбоко засекретеният проект на правителството на Съединените щати. В началото заради информацията за атомната бомба. После, когато руснаците разкрили, че притежават атомно оръжие — създадено благодарение на планове, откраднати от Щатите — съществуването на кораба-майка и скакалците останало в тайна по ред други причини.

Дънкан прелисти страницата и плъзна поглед по доклада с изброените по-нататък причини. Една от тях бе невъзможността да се оцени обществената реакция на подобно съобщение — тема, която ѝ предстоеше да обсъди и с доктор Слейдън.

Като друга причина се изтъкваше фактът, че когато в средата на петдесетте най-сетне овладели полетите със скакалците, те били взети на тайно въоръжение от Стратегическото командване на ВВС. Всички скакалци били оборудвани с външни бомбохранилища за ядрено оръжие, които да бъдат използвани в случай на заплаха от световен военен конфликт. Разчитали на тях заради скоростта, маневреността, невъзможността да бъдат засечени от радари и им възлагали функцията да нанесат последен удар дълбоко в сърцето на противника, ако нещата тръгнат на зло.

Още една причина била всеобщата мания на тема секретност, която все повече се задълбочавала с развихрянето на студената война. Ами ако руснаците, които вече доказали, че са в състояние да създадат собствена атомна бомба с помощта на откраднатите от американските учени планове, съумеят да разгадаят тайната на двигателите на корабамайка и да построят подобни? Тези опасения естествено се засилили, след като съветските учени първи изстреляли изкуствен спътник на Земята, с което нанесли сериозен удар върху самочувствието на американците.

Нещо, което не се споменаваше в доклада, но бе известно на Дънкан, беше съществуването на операция „Кламер“ и връзката ѝ с „Меджик-12“. Макар да се смяташе, че официалното начало на операция „Кламер“ е в самия край на войната, Дънкан имаше подозрението, че това всъщност е станало няколко години по-рано — когато фон Сеект е бил прехвърлен от Англия в Щатите.

Кламер — доста странно название за секретна операция. Войната в Европа била към своя край, а правителството на Съединените щати вече гледало напред. Истинска съкровищница от скъпоценни мозъци очаквала сред пепелищата от Третия райх някой да пожъне плодовете на многогодишния им труд. Това, че по-голямата част от тях били нацисти, нямало никакво значение за хората от операция „Кламер“.

Когато Дънкан за първи път се запозна с материалите по този случай, тя остана потресена от досадните противоречия на ситуацията. „Целта оправдава средствата“ е бил девизът на тези, които бяха издирили учените и ги бяха прехвърлили нелегално в Щатите, докато в същото време техни колеги били изправяни пред съда и осъждани, именно защото са се подчинявали на подобен девиз. В немалко случаи

агентите на разузнаването буквално отвличали нацистките учени от затворите, за да не попаднат в трибуналите за военнопръстъпници. И всичко това — в името на националната сигурност и въпреки изричната заповед на президента Труман, забраняваща прехвърляне на нацисти на територията на Щатите.

Така освен фон Сеект, скоро хората от операция „Кламер“ открили още неколцина нацисти и ги докарали да работят върху скакалците и кораба-майка. В Америка скоро пристигнали и други германски учени, които били взети на работа в НАСА. Но докато техните имена не останали задълго скрити от обществеността, имената на фон Сеект и колегите му били забулени в тайна. Когато най-сетне журналистите надушили за операция „Кламер“, правителството заявило, че проектът е закрит през 1947 г.

Едно от нещата, които я безпокояха най-много, съвсем не бяха разработките, свързани с кораба-майка и останалите летящи дискове. Не й даваше мира мисълта за онова, което генерал Гулик криеше от нея. Беше убедена, че не й казват цялата истина и че това, което засега й спестяват, е свързано с конкретни аспекти на програмата „Меджик-12“, които не са й известни.

Сенаторът, който я снабди с информацията за операция „Кламер“, беше притиснат от няколко могъщи еврейски организации, настояващи данните да бъдат публикувани и виновните — изправени пред съда. Дънкан се безпокоеше за миналото, но повече се опасяваше за бъдещето.

Докато германските физици бяха прибрани от „Меджик-12“, а ракетните специалисти — от НАСА, следите на най-голямата група, издирена и прехвърлена в Щатите по линия на операция „Кламер“ — тази на биолозите, химиците и медиците — все още оставаха скрити. Всички знаеха за такива германски постижения от края на войната като ракетите Фау-2 и първите реактивни самолети, но дори малкото, което бе известно за биологическите и химическите оръжия на нацистите, всяваше ужас.

Разполагайки с неограничен човешки материал за експериментиране, нацистките учени бяха стигнали далеч отвъд най-страшните опасения на съюзниците. По време на войната американците произвеждаха и складираха иприт като основно средство за химическа война, ала нацистите разполагаха с три далеч

по-смъртоносно поразяващи агенти — табун, зоман и зарин. Последният бе приет на въоръжение в американската армия веднага след края на войната.

Къде бяха отишли всички химици, медици и биолози, спасени от ръцете на правосъдието, благодарение на операция „Кламер“, питаше се Дънкан. Върху какво бяха работили през всичките тези години?

Тя затвори папката и въздъхна. Твърде много въпроси, а събитията се развиваха прекалено бързо. Но проблемите не свършваха с операция „Кламер“. Нищо не се знаеше и за предстоящото изпитание на кораба-майка. Защо Гулик толкова настояваше за бързото приключване на тези изпитания? Дали наистина това не представляваше сериозен риск? Тя си спомни за пристъпа на гадене по време на предварителния тест в хангара.

Изпратиха я тук като представител на президентската канцелария с цел да проучи всички потенциални проблеми, които биха възникнали след евентуално публично огласяване съществуването на „Меджик-12“. В края на краищата президентът беше на власт от три години и вината щеше да падне изцяло върху него и администрацията му.

Тя вдигна капака на лаптопа и се върна към доклада, върху който работеше от известно време.

КЛАСИФИКАЦИЯ: СТРОГО СЕКРЕТНО,
КАТЕГОРИЯ К

РАЗРЕШЕНИЕ ЗА ПОЛЗВАНЕ: шеф на канцелария,
Белия дом

ДОКЛАД ОТ: д-р Дънкан, Лиза, наблюдател на
президента, „Меджик-12“

ОТНОСНО: разследване, Зона 51

Срещнах се с членовете на групата, направих обиколка на съоръженията в Зона 51 и присъствах на поредното официално заседание. Въз основа на наблюденията ми стигнах до следните изводи:

1. Представените образци на чуждоземна технология в Зона 51 — и по-специално корабът-майка — далеч

надхвърлят онова, което човек си представя, след като се запознае със снимковия и филмовия материал.

2. Мерките за сигурност в Зоната са прекалено засилени от гледна точка на съвременната политическа атмосфера.

3. Опасенията на президента относно психологическите и социалните последици при евентуалното информиране на обществеността за съществуването на проекта трябва да бъдат обсъдени със специалистите от „Меджик-12“ на следващата среща утре сутринта.

4. Що се отнася до предстоящото изпитание на кораба-майка, смятам, че президентът трябва да го отложи, докато се изяснят всички „за“ и „против“.

5. Както се предполагаше, генерал Гулик и останалите членове на управителния комитет избягваха да дават каквито и да било сведения за началния период на програмата и особено за връзките ѝ с операция „Кламер“. Единственият, който вероятно е запознат с този въпрос от първа ръка, е Вернер фон Сеект, но до момента нямах възможност да разговарям с него лично. Тъй като не отговаря на телефонните обаждания, ще се опитам да поговоря с него утре след сутрешното заседание.

6. Досега не съм получавала никакви сведения от капитан Търкот. Предполагам, че не се е натъкнал на нищо, което да заслужава да бъде докладвано.

КРАЙ

КЛАСИФИКАЦИЯ: СТРОГО СЕКРЕТНО,
КАТЕГОРИЯ К

РАЗРЕШЕНИЕ ЗА ПОЛЗВАНЕ: САМО ОТ
ГОРЕУКАЗАНИЯ АДРЕСАТ

Тя включи лаптопа към малката метална кутия, която ѝ бе дал човекът от специалните служби, докато я подготвяха за мисията. Всичко, което знаеше, бе, че в тази кутия докладът ѝ ще бъде

закодиран, така че да може да бъде разчетен само от адресата. От другата страна на кутията се включваше мобилният телефон, а когато не след дълго светна зелената лампичка, това означаваше, че програмата в кутията сама набира нужния номер.

Дънкан изчака лампичката да угасне, сетне разкачи апаратите. Стана, приближи се до прозореца на хотелската стая и се загледа в минавачите по улицата. Интересно, как ли ще реагират, когато узнаят какво е скрито недалеч оттук, в пустинята? Когато се уверят, веднъж и завинаги, че човечеството не е само във вселената? Когато научат, че докато техните предци са се криели в пещерите и са дялкали кокалени остриета за стрели, извънземните са посещавали земята с летателни средства, чиито принципи на движение и днес не сме в състояние да разберем?

Това бяха въпроси, които щяха да се решават от други. Сега от нея се искаше да се придържа към инструкциите, които ѝ бяха дали в Белия дом. Строго секретни групи от типа на „Меджик-12“ изпращаха доклади за дейността си до президентството не по-често от два пъти в годината. Ала изглежда именно крайно недостатъчната информация в тези доклади бе накарала президента да я прехвърли тук, със специална задача. Подобни организации разполагаха със сигурни хора в различни етажи на властта и очевидно институциите, чрез които можеше да се провери информацията, не можеха да бъдат окачествени като напълно заслужаващи внимание. За всеки случай прикрепиха към нея и Търкот — споменаха, че се проявил като герой в някаква опасна мисия отвъд океана. Срецна се лично с него, за да го инструктира, но досега капитанът не бе потърсил връзка с нея.

Дънкан потърка уморено слепоочията си, върна се при леглото и се изтегна отгоре. Все се надяваше, че утре сутринта хората от Зона 51 ще отговорят на всички тревожещи я въпроси далеч по-искрено, отколкото досега.

Кубът, Зона 51

Майор Куин забеляза сигнала за тревога, премигващ равномерно в горния десен ъгъл на компютърния екран. Приключи набързо заповедта, която пишеше, изпрати я и побърза да провери сигнала.

След като Кубът имаше достъп до всички върхови постижения на техниката, с които разполагаха правителствените организации, включително кодиращите и декодиращите устройства — дешифрирането на съобщението, което Дънкан бе изпратила до шефа на канцеларията в Белия дом, бе отнело само шест секунди. Куин плъзна поглед по текста. Той свърза мигновено името „Търкот“ с човека, който бе ранен при последната мисия на „Найтскейп“ в Небраска. Още едно усложнение, което не можеше да си обясни. Но това е в юрисдикцията на Гулик.

Той направи разпечатка и забърза към кабинета на генерала. Никой не отговори на почукването му, а на малкия монитор до дръжката бе оставено съобщението „Не ме безпокойте“. Той постоя още малко в нерешителност, сетне се върна в канцеларията и пъхна листа в папката с материали, предназначени за генерал Гулик.

17.

Феникс, Аризона

Време до излитането — 101 часа

— Казах ви моите причини да бъда тук и да ви помагам. Сега мога ли да чуя вашите? — попита Кели.

Бяха намерили убежище в апартамента на Джони Симънс. Търкот не беше никак доволен от идеята, особено като се имаше предвид, че тъкмо хората на Гулик бяха прибрали Симънс. Но Кели възрази, че никой не знае за връзката ѝ с Джони и следователно нямаше никаква причина да ги потърсят тук, във Феникс. Освен това трябваше да преспят някъде, а в мотел лесно можеха да ги открият. Апартаментът беше на втория етаж на модерен блок в комплекс от жилищни сгради и изглеждаше сякаш никой не е влизал тук поне от няколко дни.

Според Търкот не биваше въобще да спират. Той настояваше да продължат към Дълси и да направят опит да проникнат още тази вечер. Но фон Сеект му напомни за уговорената среща с Нейбингър сутринта, а и Кели го подкрепи. Накрая, макар и неохотно, Търкот склони.

Капитанът постепенно се примиряваше с идеята, че тримата се нуждаят един от друг: фон Сеект притежаваше знанията, необходими да се ориентират в обстановката, Кели беше гласът към обществото, осигуряващ им безопасността, щом веднъж се доберат до търсената информация, а той бе човекът с нужния опит да се сдобие с нея.

— Предлагам ви да изчакате до сутринта — отклони ги фон Сеект, когато отново настояха да им разкаже своята история. — Нейбингър ще зададе същите въпроси, а нямам желание да разказвам историята на моя живот два пъти.

Тогав Кели насочи вниманието си към Търкот.

— Ами ти?

— Вече ти казах какво се случи. Пристигнах малко преди началото на операцията на „Найтскейп“.

— Да де, ама не си изникнал от някоя дупка в земята. Как се забърка в тази история? В колата спомена нещо за някакво назначение.

— Бях в армията, но внезапно ме прехвърлиха тук — отвърна уклончиво Търкот. — Ще взема да отскоча до магазина. Някой да иска нещо?

Без да чака отговор, той излезе и се отправи към стълбите. Кели го следваше на крачка отзад.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. Усещам, че нещо премълчаваш. Защо се зае да помагаш на фон Сеект? Бил си един от лошите. Кое те накара да преминеш на другата страна?

Търкот забърза надолу по стълбите, но Кели не изоставаше.

— Вече ти казах. Командирът искаше да задържим някакви цивилни от Небраска. Това хич не ми хареса. Освен това, се опитаха да премахнат фон Сеект. Не одобрявам нито отвлеченията, нито убийствата, дори и зад тях да стои нашето правителство.

— Да бе, повярвах ти — ухили се Кели. — Не на мен тия...

Търкот спря и ѝ прегради пътя. Стана толкова бързо, че тя отстъпи стреснато назад.

— Не ме интересува на какво вярваш, госпожичке — процеди той през зъби. — Задаваш прекалено много въпроси. Вече позволи на фон Сеект да си живее с тайните. Защо не позволиш и на мен?

— Фон Сеект ще ни разкаже всичко, когато пристигне Нейбингър — контрира Кели. — Какво се опъваш? Не си решил току-така да тръгнеш против заповедите на началниците си и да си зарежеш кариерата. Трябва да имаш някакви причини. Аз също имам причини да питам. Веднъж вече съм била изигравана от правителството и не смятам да приемам всичко, което ми казваш, за истина чиста монета. Разполагаме само с твоите твърдения за случилото се в Небраска. Ако питаш мен, картинката може да е съвсем различна.

Търкот погледна през рамото ѝ към хоризонта на запад, където слънцето се канеше да се скрие.

— Е, добре. Искаш да узнаеш всичко за мен? И без това нямам какво да губя, а ако се измъкнем живи от тази бъркотия, хубаво ще е да напишеш тази история. Нека кората знаят истината... Забърках се в един инцидент по време на последната мисия, преди да се върна в Щатите. Други го нарекоха така: инцидент. Но всъщност, там загинаха невинни хора. — Той сведе поглед към лицето ѝ и в очите му се

прокрадна хладна враждебност. — Ти си журналистка. Ще ти хареса. Историята си я бива. Бях назначен в един антитерористичен отряд в Берлин. Всички си мислят, че сега животът там е като песен, само защото стената вече я няма, но не е така, особено що се отнася до терористите. Същите са, каквито бяха през седемдесетте и осемдесетте. В известен смисъл дори по-лоши, защото разполагат с повече и по-мощни оръжия, трупани през всичките тези години в складовете на Варшавския договор — а отвъд завесата има много хора, готови да продадат и майките си, за да докопат някой и друг долар. За нас единствената разлика с осемдесетте е, че сега разполагаме с някои горчиви уроци, от които да се учим, и така успяваме да сме един ход пред лошите. Само това ни държи. А наивниците смятат, че проблемът е решен.

— Един ход пред лошите?

— Да — засмя се мрачно Търкот. — След като се нагледахме на драматични сцени, при които смахнати терористи отвличат невинни граждани и заплашват да взривят всичко наоколо, ако не бъдат изпълнени желанията им, на някакъв умник в НАТО му хрумна гениалната идея да издирваме терористите и да нанасяме така наречения изпреварващ удар. Единственият проблем беше, че това не е съвсем законно. — Той се огледа и спря погледа си на кафенето надолу по улицата. — Ела, ще те черпя.

Влязоха вътре и се настаниха в ъгловото сепаре. Търкот седна с гръб към стената, за да следи улицата отвън. След като поръчаха, той продължи да разказва с приглушен глас.

— Казано по друг начин, надвивахме огъня с огън. За да спрем закононарушителите, нарушавахме закона. Присъединих се към една смесена американско-германска група. Елитни бойци от специалните части и от немския отряд ГСК-9 за борба с тероризма. — Търкот изсипа пакетчето със захар в кафето и го разбърка. — Имахме дори девиз: „Убиваме за мир!“ Ей с това всъщност се занимавахме... Нямах скрупули относно работата си. Премахвахме налудничави типове, готвеци се да поставят бомби във влакове, без да ги е грижа кой ще пострада при взрива. За шест месеца почти се справихме с основните сили на прочутата терористична организация „Баадер-Майнхоф“. Аз участвах в шест операции. Убих четирима... — той надигни чашата. Ръката му не трепваше. — Някъде по това време дойде съобщение, че

в Берлин са пристигнали момчета от ИРА и се опитват да закупят голямо количество източногерманско оръжие, останало от времето на студената война. Говореше се, че проявявали особен интерес към преносимите ракетни противовъздушни установки САМ-7. Нямахме представа за какво може да са им притрябвали, освен за да се настанят някъде край летище Хийтроу и да гърмят по всеки „Конкорд“, който се вдигне във въздуха. Това със сигурност щеше да влезе в новините, което е и лелеяната мечта на негодници от този род. Знаехме, че са подписали споразумение за прекратяване на огъня и прочее подобни глупости, но хора като тях не се спираха пред разни хартийки. Винаги бяха готови да прекрачат отвъд нормите. Мнозина от тях го правят, само защото им харесва. Имат нужда от повече адреналин. Пет пари не дават за някаква си там идея или кауза. За тях това са само високопарни извинения.

Той млъкна, защото сервитьорката бе дошла за поръчка. Кели поиска коняк, Търкот — портокалов сок.

— Този път обаче бяхме позакъснели. Когато получихме съобщението, хората от ИРА вече товареха ракетите и се готвеха да ги изнесат през Франция. Вдигнаха ни с хеликоптери, за да ги изпреварим. Терористите се придвижваха по заобиколни пътища — като избягваха аутобана — за да не привличат излишно внимание. — Гневната нотка в гласа на Търкот започна да се усилва. — Трябваше само да ги спрем и да ги задържим. Въпросът бе, че не можехме да го направим просто така. Щеше да повдигне твърде много въпроси — кои сме, какви сме. Пък и да усложни проблема — отидат ли в затвора, приятелите им току-виж взели заложници с искането да бъдат освободени. Така колелото щеше да се завърти в обратна посока. Ето защо ни бе наредено да ги очистим. Да разиграем сценката така, сякаш ние сме били терористите. После... — Търкот въздъхна, усетил как гласът му потрепера. — Причакахме ги до едно малко градче в централната част на Германия. Но проклетите ирландци решили да се отбият в местната бирария да похапнат наденички, обилно полети с бира, преди да продължат за срещата на пристанището. Аз бях в една група с командира на отряда — немец. Бяхме се разположили в северния край на града, откъдето се очакваше да влязат. Точно на първия завой. Чакахме около час, но никой не се показва и командирът взе да губи търпение, знаехме със сигурност, че са в града, но той се

изплаши да не са тръгнали по друг път. Ролф — така се казваше — ме попита какво да правим. Казах му, че не знам. Двамата с него влязохме в града и видяхме колата им пред бирарията. Бяха ни казали, че са трима на брой. И тогава Ролф ми вика: „Слушай, майната му, дай да им видим сметката още сега.“ Сигурно се страхуваше да не надушат, че ги следим и да духнат по тайни пътища. А пък аз, лудата глава, му отвърщам: „Защо пък не?“ Носехме безшумни автомати МП-5 под дългите си шлифери, имахме и пистолети. Ролф нареди на ония от „проследяване“ да затворят кръга около бирарията, та никой да не се измъкне, и да ни приберат, когато всичко свърши. Влизаме значи вътре... — Търкот си пое дъх. — През входната врата. Мястото е претъпкано с посетители, които вечерят и пият. Двадесет, двадесет и пет човека. Веднага ги зърнахме и знаеш ли какво? Бяха само двама, седяха в едно сепаре и пиеха бира. Ролф ми хвърли въпросителен поглед, сиреч къде е третият? А аз отново клатя глава — откъде да знам? Може да е отишъл да пикае. Тръгнах към бара, да си поръчам бира и все се озъртах, а Ролф спря нерешително. Не мога да го виня. Нали разбираш? Наистина бяхме въоръжени до зъби, но противно на онова, което пише в шарените книжки, ние не сме хладнокръвни убийци. Знаем си работата, но понякога и ние изпитваме страх. Като всички други. Ако не си такъв, значи си побъркан — в частите се срещат и от този чешит. Та значи, един от ирландците съгледа Ролф, пъхнал ръка под шлифера, и веднага разбрах, че знае какви сме. Ролф съвсем не беше най-добрият актьор на света, а и аз не съм създаден за сцената. Оня посегна да извади оръжието и тогава двамата с Ролф ги покосихме като трева. Изстреляхме най-малко по петнадесет куршума и когато приключихме, в сепарето имаше само окървавена пихтия. Най-чудното беше, че още след първия изстрел в помещението не се чуваше никакъв друг звук, освен тропота на гилзи по пода. Всички посетители се бяха смразили, сякаш се питаха кой ще е следващата жертва. Изведнъж някой започна да крещи и всичко отиде по дяволите. — Търкот гледаше с невиждащи очи през прозореца. — По-умните направо се проснаха на пода. Това им викахме на немски да сторят и ние двамата с Ролф. Но около половината се завтекоха към вратата и в този миг забелязахме третия ирландец. Намираше се в средата на групичка от четирима, които бързаха навън. Сигурно беше ходил да пикае. Или е бил зад ъгъла. Не зная със сигурност. Само дето сега

беше там. — Търкот поклати глава. — Изведнъж Ролф — проклетият идиот — просто вдигна автомата и взе да стреля. Сигурно нещо беше дало на късо в главата му. Глупаво, защото третият и без това нямаше къде да иде. Нашите момчета чакаха отвън и щяха да го приберат веднага, щом си покаже муцуната. Но Ролф си изпусна нервите. — Гласът на Търкот забележимо потрепери. — Добре, че в пълнителя му бяха останали петнадесет патрона. Повали го, но удари и неколцина от останалите. Тогава не знаех точно колко. Имаше цяла купчина от тела, сред които и нашият човек, и още ранени из помещението. Ролф дори се опита да смени пълнителя с нов, когато дотичах и му избих оръжието. — Търкот протегна ръка и показа белега върху дланта си. — Цевта на автомата му беше толкова нагорещена, че ме изгори. Но в онзи миг не почувствах нищо, толкова бях шашардисан. Обезоръжих го, сграбчих го за ръката и го задърпах към изхода. Хората се отдръпваха ужасени от пътя ни. Подкреплението вече ни чакаше, натиках Ролф в колата и изфирясахме. — Търкот изгълта кафето. — По-късно узнах, че в онази нощ Ролф е застрелял четирима цивилни, между които едно бременно осемнадесетгодишно момиче, и е ранил други трима. В новините представиха случая като вътрешна разправа между членове на ИРА и обществото надигна глас за възмездие над убийците. Но как да заловят убийците, когато тъкмо хората, отговорни за безопасността на обществото, ги бяха изпратили? В началото си мислех, че могат да ни предадат на съд като жертвени агнета, но здравият разум ми подсказваше, че това е невъзможно. Та нали ако ни тикнат в ръцете на полицията, всичко ще излезе наяве, а началството точно от това се боеше най-много. Да не изгубят някой и друг глас на следващите избори. И знаеш ли какво направиха? — Търкот се наклони и впери поглед в зачервените очи на Кели. Тя бавно поклати глава. — Организирах вътрешно разследване. Така се постъпва в армията. Човекът, който ръководеше разследването, беше генерал Гулик. Срегнах го в Куба. От съображение за сигурност не ни позволиха да виждаме хората, които ни разпитваха, нито знаехме имената им. Поговориха с нас, обсъдиха случилото помежду си и какво мислиш решиха? Да ни връчат медали! Ами да. На Ролф и на мен. Не е ли страхотно? Медал, задето си убил бременна жена.

— Ти не си я убил.

— Има ли значение? И аз участвах. Можех да кажа на Ролф да почака. Можех да направя цял куп неща.

— Той ти е бил командир. Отговорността е негова.

— Да бе. Сигурно. А аз само изпълнявах заповеди, нали?

Кели нямаше какво да отвърне.

— Ето как приключи кариерата ми в специалните части. Отидох при шефа от американска страна и го посъветвах да си пъхне медала на едно място. Още със следващия самолет ме изстреляха за Щатите. Наредиха ми пътем да се отбия във Вашингтон. Там трябвало да се срещна с някого — той й разказа за срещата с доктор Дънкан, за заповедите, които бе получил от нея, и за телефонния номер, който не отговаряше.

— Защо са избрали тъкмо теб?

— Подходящият човек на подходящото място — сви рамене Търкот. — Не са много такива като мен, със специална подготовка и с разрешение за участие в секретни операции.

Кели поклати глава.

— Избрали са те заради върнатия медал. Някъде някой е забелязал, че си човек с достойнство. А това се среща още по-рядко, отколкото специалната подготовка и разрешението за участие в секретни операции. — Кели се пресегна и го стисна за ръката, усещайки твърдите мазолести пръсти. — Но сега вече си го загазил яката, Търкот.

— Ами, не — възрази той. — Загазих го още в мига, когато реших да се правя на божество с автомат. Мислех, че ще държа нещата под контрол, ала се оказах само пешка в игра, която никак не ми беше по вкуса. Сега вече знаеш защо отказах да изпълня заповедта на моя пряк командир онази нощ в Небраска, защо спасих фон Сеект и защо не давам пукната пара дали ми вярваш. Това е война между мен и онези нафукани задници с примките, които само знаят как да бесят хора. Не, майната му, права си... яката съм го загазил.

18.

Кубът, Зона 51

Време до излитането — 98 часа

— Докладвайте за положението — нареди Гулик.

— „Скакалец три“ е готов за полет — каза Куин. — Също и „Скакалец осем“. Екипажът на „Аврора“ чака заповеди. Имаме пряка и сигурна връзка с планите^[1] Чейене. Мръдне ли нещо, ще го засечем веднага.

— Генерал Браун? — попита Гулик.

Заместник-началник щаба на ВВС се намръщи. Току-що бе приключил един особено неприятен разговор с по-висшето началство във Вашингтон.

— Говорих с началник щаба и той доста неохотно склони да дадем сигнал за обща готовност.

— Не ме интересува какво мислят ония горе — ядоса се Гулик. — Искам да знам, че пред мисията има зелена светлина.

Браун погледна към своя монитор.

— Всички авиобази и патрулиращи самолети са в пълна готовност за преследване.

— Адмирал Кокли?

— Самолетоносачът „Ейбрахъм Линкълн“ доближава мястото, където „фу“ изчезна в океана. Самолетите на борда му са готови за излитане.

— Е, щом всичко е наред — въздъхна Гулик, — да скочим в неизвестното.

Вратите на хангара се плъзнаха встрани. Във вътрешността на „Скакалец три“ майор Пол Терънт проверяваше командното табло — смесица от оригиналните принадлежности и добавени от човека уреди, включително сателитна връзка с генерал Гулик в Куба.

— Всичко е наред — обяви той.

— Не ми харесва да съм в ролята на примамка — оплака се вторият пилот, капитан Кевин Шулър. И двамата лежаха във вдлъбнатините в пода на диска. Кабината беше овална, с диаметър три и половина метра. Можеха да наблюдават всичко, което става наоколо, през вътрешните стени се виждаше всичко, сякаш не съществуваха — още едно чудо на извънземната техника, което използваха, без да разбират.

Крайният ефект обаче, макар и практичен, беше невероятно дезориентиращ и може би втората по степен пречка, която всеки от пилотите на скакалците трябваше да преодолее. Особено потискащо бе да гледаш право надолу при полет на голяма височина — сякаш се рееш из въздуха — нещо, с което човешкият мозък, поне отначало, отказваше да се примири. За предстоящата нощна операция и двамата пилоти носеха инфрачервени очила, закрепени върху шлемовете, и вътрешността на хангара изглеждаше обагрена в червеникаво сияние.

Всъщност първата и най-важна пречка за полетите със скакалците си оставаха ограничените физически способности на хората. Летящите дискове можеха да изпълняват маневри с натоварвания, които нито един организъм не бе в състояние да издържи. През първите дни на изпитателните полети чести явления бяха сериозни наранявания, счупени кости и загуба на съзнание, включително и смъртоносни катастрофи, след които дисковете неизменно оставаха непокътнати, докато пилотите се превръщаха в кървава, безжизнена маса. Почистваха скакалците, погребваха загиналите с военни почести и медали и всичко продължаваше по старому.

Вдлъбнатините бяха заобиколени с различни устройства, чието предназначение учените все още не бяха в състояние да определят. Някои смятаха, че съществуват вградени системи за намаляване въздействието от прекомерното гравитационно претоварване, но все още не можеха да ги открият. Бяха като деца, които, тъкмо научили се да управляват своите колела, получаваха възможност да опитат с автомобил.

Засега компенсираха незнанието с продължителни и упорити тренировки на пилотите, докато опознаят добре поне границите на собствените си възможности и се научат да не ги прекрачват.

— Не виждам кой би могъл да ни стигне — подхвърли майор Терънт.

— Не кой, а какво — поправи го Шульър. — Ако изстребителите „фу“ са дело на същите онези, които са построили скакалците, тогава...

— Тогава нищо — прекъсна го Терънт. — Този кораб е поне на десет хиляди години. Онези умници го казаха. Който и да го е оставил, си е заминал отдавна. Ако въобще е бил човек.

— Тогава защо трябва да летим? Какъв смисъл да ловим тези „фу“? Тях кой ги е построил? — настояваше Шульър.

— Защото така нареди генерал Гулик — отвърна Терънт. Той погледна към колегата си. — Ако имаш още въпроси, защо не му ги зададеш лично?

Шульър поклати глава.

— Не, благодаря.

Терънт натисна едно малко червено копче върху конзолата пред него и задейства сателитната връзка.

— „Куб шест“, говори „Скакалец три“. Всички системи в готовност. Приемам.

Разнесе се басовият глас на Гулик.

— Тук „Куб шест“. Потегляйте.

Отвън летището тънеше в мрак. Терънт изтегли една ръчка откъм неговата страна и дискът се отлепи от земята. Системата за управление бе самата простота. Изтегляш ръчката нагоре и дискът се издига. Пускаш я, тя се връща в средно положение и той задържа височината. Натискаш надолу и той се снижава.

Терънт премести конзолата напред и дискът мигновено увеличи скоростта. Конзолата работеше по същия начин, по който и ръчката за набиране на височина. Постоянното притискане осигуряваше и равномерна смяна на посоката.

Шульър следеше навигационното табло — допълнително монтирано, в постоянна връзка със сателитната позиционна система. На компютърния монитор те бяха изобразени като малка червена точка сред пресечени зелени линии. Това беше най-лесният начин да се ориентират пилотите за местоположението си.

— Скачаме — произнесе Терънт, натисна конзолата напред и дискът излетя от хангара.

Зад тях, все още в хангара, „Скакалец осем“ се издигна над площадката и увисна, изчаквайки разрешение за полет. „Аврора“ вече бе излязла на пистата и стоеше неподвижно, с включени двигатели, готова за излитане. На още много летища на територията на Съединените щати и Панама, както и на „Ейбрахъм Линкълн“, порещ вълните на океана, други пилоти седяха в кабините и чакаха — без да знаят какво точно. Каквото и да е — нямаше да е само учение. Под крилата им бяха прикачени истински бойни ракети, а многостволните оръдия бяха заредени с боеприпаси.

— Всичко върви по плана — произнесе Куин, но забележката беше излишна, тъй като присъстващите сами можеха да следят полета на скакалеца върху големия екран. — Контакт! — добави неочаквано той. Една малка зелена точка бе цъфнала на монитора, доста далеч зад „Скакалец три“. — Същите характеристики като предишния!

— „Трети“, тук е „Шести“ — заговори Гулик в микрофона. — Насочете се към Ориентир Алфа. Край.

На борда на „Скакалец три“ майор Терънт внимателно измести конзолата надясно и дискът навлезе с широк завой над южната част на Айдахо, в посока към Голямото Солено езеро. За разлика от завоя с обикновен самолет, при диска липсваше виража. Корпусът му просто смени посоката, оставайки на същата плоскост. Телата на двамата мъже вътре се притиснаха в коланите, после отново се върнаха към първоначалното положение.

— Дай ми показанията — нареди Терънт.

— „Фантом“, на около шестстотин километра зад нас — отвърна капитан Шулър. Получаваше същите данни, каквито и хората от Куба.

— Завива ли след нас?

— Засега не.

— „Аврора“ да излита — произнесе Гулик. — Вдигнете и изстребителите от отряда за прехващане. Засякохте ли координатите на „фантома“?

— Да, сър — отвърна чевръсто майор Куин.

В авиобаза Хил, недалеч от Солт Лейк сити, два изстребителя Ф-16 набраха скорост по пистата и се издигнаха с рев в нощното небе. Веднага след като стигнаха нужната височина, те обърнаха на запад, над плоската повърхност на езерото, отвъд която започваше пустинята.

— Ето го езерото — обяви Терънт. Той завъртя още малко конзолата.

— Видях го — кимна Шулър, докато сверяваше координатите.

— „Фантомът“ смени ли посоката?

— Да. Мисля, че захапа примамката. Пусна се по дирите ни и сега е само на триста километра отзад.

Терънт включи микрофона.

— „Шести“, тук „Трети“, След една минута и четиридесет и седем секунди навлизаме в Зона Алфа. Край.

— Прието — изръмжа Гулик.

На екрана сега имаше още няколко точки. Червената показваше „Скакалец три“, който летеше право към малкия оранжев триъгълник — Зона Алфа, района над самия център на авиобазата Хил. Там долу вече чакаха в пълна готовност хеликоптери и спасителен отряд от „Найтскейп“. Зелената точка беше „фантомът“, следващ „Скакалец три“. Двата мигащи червени силуета съответстваха на изстребителите Ф-16, движещи се на пресечен курс. Червеното триъгълниче обозначаваше „Аврора“, приближаваща се откъм Зона 51.

— Прехващане след 45 секунди — докладва Куин.

„Скакалец три“ навлезе в оранжевия триъгълник.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита пилотът на водещия Ф-16, когато „Скакалец три“ профуча край тях.

— „Хрътка едно“, тук е „Шести“. Останете на позиция! Не изпускате целта! — мощният глас на генерал Гулик прозвуча като

плесница в шлемофона на пилота. — Целта прехваната ли е?

Пилотът провери приборите си.

— Целта прехваната, „Шести“.

— Заредете ракетите.

Пилотът подаде сигнал за зареждане на ракетите „въздух-въздух“. Все още стреснат от срещата със „Скакалец три“, той зареди и 20-милиметровото многостволно оръдие.

— Този копелдак летеше като светкавица — промърмори водачът на двойката по закритата връзка между двата самолета.

— Но и това не е достатъчно — отбеляза другият пилот.

В куба генерал Гулик бе разтревожен от същата мисъл.

— Каква е скоростта на „фантома“?

— Двадесет и четири хиляди километра в час, по изчисления на компютъра — отвърна Куин. — В момента застига „Скакалец три“.

Всъщност дискът нарочно бе забавил скорост, опитвайки се да привлече „фантома“ в зоната за прехващане и същевременно да го принуди да се забави дотолкова, че да може да бъде атакуван от изстребителите. Гулик, който познаваше отлично възможностите на двата Ф-16, прецени, че вече могат да се справят.

— „Шести“, тук „Хрътка едно“. Целта навлиза в обсега ни след десет секунди. Очаквам разрешение за атака. Край.

— Говори „Шести“. Разрешавам огън по целта в обсег. Край.

Пилотът въздъхна.

— Това наистина ли съществува? — попита той.

— Сега не е време за въпроси — отвърна командирът на двойката. Мерникът на шлема му показваше, че целта е навлязла в обсега на ракетите. — Огън! — извика той.

Две ракети „Сайдуиндър“ се отделиха от подкрилните носачи на самолетите.

Макар да имаха добра теоретична представа за възможностите на скакалците — и следователно можеха да предполагат какви са те при „фу изстребителя“ — всички останаха като гръмнати, след като „фантомът“ неочаквано напусна очертаванията на светещия триъгълник

и се озова на разстояние от стотина километра, докато ракетите пресекат четирите километра, които дяляха първоначално самолетите от тяхната цел.

— Какво стана, дявол да го вземе? — изруга пилотът за втори път през последните две минути.

Върху мерника на шлема не се виждаше никаква цел. „Сайдуиндърите“, изстреляни от двата самолета, бяха прелетели ниско над планинската верига и бяха паднали след свършване на горивото. От жертвата нямаше и следа.

Гулик реагира пръв.

— Пуснете „Аврора“ след него. Изстреляйте „Скакалец осем“.
— Той включи радиото. — „Скакалец три“, говори „Шести“. Насочете се към Зона Браво. Край.

— Тук „Трети“. Разбрано.

Гулик смени честотата.

— „Хрътка едно“, говори „Шести“. Прибирайте се в базата за разбор.

— Май ни чака дълга нощ — промърмори пилотът на водещия Ф-16 по вътрешната връзка.

Майор Терънт насочи „Скакалец три“ по такъв курс, че да се озоват точно над пресечната точка на четири щата — Колорадо, Юта, Аризона и Ню Мексико. Единственото място в Съединените щати, където се допират четири щатски граници.

Зона Браво се намиреше на неколкостотин километра в тази посока. Там бе и ракетният полигон Бели пясъци.

— Къде е „фантомът“? — попита Терънт.

— Поддържа дистанция от сто километра зад нас.

— Да се надяваме, че втория път ще са по-добре подготвени — въздъхна Терънт.

За да се увери в последното, генерал Гулик бе поел лично ръководството на цялата операция. Нареди на „Аврора“ и „Скакалец осем“ да се насочат право към зоната за прехващане. Щяха да изпреварят „Трети“ с четири минути.

Четири Ф-15 от Тактическата изстребителна ескадрила на базата Холман вече бяха във въздуха. Не разчиташе, че ще могат да се похвалят с по-голям успех отколкото двата Ф-16 — само че сега беше скрил в ръкава си и джокера „Скакалец осем“. Гулик разчиташе с помощта на двата скакалеца да притисне „фантома“ така, че той да се озове в позиция, удобна за стрелба от изстребителите. „Аврора“ оставаше в резерв, за да продължи преследването, в случай че „фантомът“ се измъкне отново и направи опит да напусне въздушното пространство на Съединените щати. Това беше правило, което дори самият Гулик не можеше да наруши — на дисковете бе абсолютно забранено да пресичат границите на Щатите или да летят над океана, поради опасността при падане да се озоват във вражески ръце.

Сега вече стенният екран кипеше от активност. „Скакалец три“ се носеше по правата от Солт Лейк сити към Бели пясъци, а „фантомът“ го следваше неотстъпно. „Скакалец осем“ и „Аврора“ се приближаваха откъм Невада. А над Зона Браво вече кръжаха четири малки силуети.

— Разполагаме със сателитно изображение на „фантома“ — обяви Куин. — Току-що го получихме.

Гулик не беше нито впечатлен, нито заинтригуван. Вече имаха достатъчно фотографии на „фу“ изстребителите. Трябваше му реалният обект. Той включи сателитната връзка и се свърза с командира на ескадрилата.

— „Орел Водач“, тук „Куб шест“. Целта в обсег след пет минути и двадесет секунди. Възможност най-много за един изстрел. Внимавайте да не пропуснете. Край.

— Говори „Орел Водач“. Прието. Край. — Командирът на ескадрилата надникна през прозореца, за да провери позицията на другите три самолета. — Готови за атака — нареди той. — Следете първия обект, веднага щом се приближи. Той ще спре в далечния край на Зона Браво. Втори обект, подобен на първия, се движи по същия

маршрут и ще заобиколи западната граница на зоната. Стрелба по „фантома“, веднага щом пресече рубеж щастливец. Край.

Четири самолета се подредиха под формата на детелинов лист, с носове, обърнати към опразнената зона за прехващане, която сега се пресичаше единствено от невидимите лъчи на радарите.

На тактическия монитор на „Скакалец три“ капитан Шульър виждаше съвсем ясно дебнещите в засада Ф-15.

— Тридесет секунди до навлизане зоната — обяви той.

— Забавяме скоростта — майор Терънт отпусна лекичко конзолата.

— Това е първият — обади се „Орел Водач“, докато „Скакалец три“ прелиташе край тях. Хората му притежаваха великолепна дисциплина. Никой не попита какво вижда. Щяха да го обсъдят покъсно, по време на разбора на мисията. Но сигурно вече се досещаха, че няма да им позволят да говорят открито за събитията от тази вечер.

— Целта е прехваната — потвърди „Орел Водач“.

— Прехваната — повтори като ехо „Орел две“, както и останалите пилоти.

— Огън!

На големия екран в Куба „фу“-то сякаш внезапно замръзна в пресечната точка на няколко тънички червени линии, които се проточваха от носовете на изстребителите.

— Исусе Христе! — възкликна „Орел Водач“. „Фантомът“ беше изчезнал — направо се беше изпарил! После реалността се стовари върху съзнанието му. — Избягващи маневри! — извика той, осъзнал, че ракетите на отсрещния Ф-15 са насочени към неговия самолет.

В продължение на четири секунди в небето цареше пълен хаос, докато пилотите и техните самолети се мятаха, за да избегнат огъня на своите.

Генерал Гулик дори не си направи труда да проследи изхода от мелето.

— „Скакалец три“, действай! Директен ъгъл за прехващане. „Осми“, извий на изток и му пресечи пътя, ако се опита да избяга „Аврора“, набери височина! Движение, хора, движение! Край.

— Двадесет и три хиляди метра и продължава да се издига — докладва Куин.

— Боже, опази — прошепна „Орел Водач“, докато излизаше от стръмното пикиране. „Сайдуиндерът“ профуча съвсем близо вляво от машината му. С въздишка на облекчение той включи радиовръзката.

— Говори „Орел Водач“. Докладвайте. Край.

— „Първи“ на линия. Край.

— „Втори“ на линия. Край.

— „Трети“ на линия. Одраска ме, но все още куцукам. Край.

„Орел Водач“ погледна нагоре, където сред облаците беше изчезнал „фантомът“. Но не търсеше него с очи.

— Благодаря ти, Господи — промълви той.

— Деветдесет и седем хиляди и продължава да се издига — съобщи Шулър на майор Терънт. Пръстите му играеха по клавиатурата, а ръцете му неволно се напрягаха, за да преодолеят нарастващата сила на земното притегляне.

— Тридесет и три хиляди и продължава нагоре — рече майор Куин. — Всички изстребители са невредими и сега се прибират в базата. — Тридесет и шест хиляди метра. Над тридесет километра височина и продължава да държи вертикален полет!

— Тридесет и седем хиляди — произнесе задъхано Шулър.

Майор Терънт разтърси глава. Виждаше екрана леко размазано. Рекордът за височинен полет със скакалец беше четиридесет и девет хиляди метра, достигнат при един самоубийствен опит преди четири години. По някакви необясними причини, вероятно залегнали в основата на магнитната система за движение, над тридесет и три хиляди метра дискът започваше да губи мощност. Спомни си, че екипажът на онзи скакалец бе изгубил контрол, когато машината започнала да пада.

— Посока? — попита Терънт, съсредоточен върху пулта за управление.

— Югоизток — отвърна Шулър. — Курс два-един-нула градуса.

— Какво става? — попита Гулик.

— „Фантомът“ пое курс два-един-нула градуса — докладва Куин. — Сnižава се постепенно, току-що слезе под тридесет и три хиляди метра. „Трети“ го следва на къса дистанция. „Осми“ е... — Куин се ококори. — „Фантомът“ завива!

— О-хо — завъртя глава капитан Шулър, когато сцената на монитора започна бързо да се променя.

— Какво? — майор Терънт усещаше, че започва да губи връзка с машината. Намираха се малко над тридесет хиляди метра.

Шулър едва не подскочи на мястото си.

— Опасност от сблъсък!

— Дай ми посока! — викна Терънт. — Завой надясно!

На големия екран червената и зелената точка извиха една към друга и се сляха. Гулик се надигна, стиснал със зъби забравената пура.

Шулър видя, че „фантомът“ изниква на около три метра директно над тях и се спуска рязко надолу. Заслепяващ лъч светлина бликна от долния му край и прониза прозрачните стени на диска.

— Двигателите изключиха. Изгубих контрол — докладва Терънт. Двата почувстваха, че телата им олекват и после дискът премина в стремително пикиране.

Шулър погледна към екрана.

— Височина двадесет и седем хиляди. Падаме право надолу.

Ръчката и конзолата не оказваха никакво съпротивление в ръцете на Терънт.

— Управлението не работи. — Той погледна към Шулър. Двата все още запазваха самообладание, но в гласовете им се прокрадваше страхът.

— Двадесет и шест хиляди метра — рече Шулър.

— „Скакалец три“ е изгубил контрол и пада — извика Куин. — „Осми“ и „Аврора“ продължават преследването.

Зелената точка, обозначаваща „фантома“, продължаваше да се мести бързо на югозапад.

— Осемнадесет хиляди.

Терънт пусна безполезната ръчка.

— Седемнадесет хиляди.

— След две минути „фантомът“ пресича мексиканската граница — докладва Куин.

— „Скакалец осем“, говори „Куб шест“ — произнесе генерал Гулик в микрофона, — Хванете този кучи син!

Лишен от собствена мощност, „Скакалец три“ бе станал играчка в невидимата мрежа на земното притегляне. Летяха право надолу със скорост, далеч по-голяма от тази, с която се бяха издигали. Докато следеше безпомощно монитора, Шулър си спомни за ранните години на подготовка, когато все още не се бе научил да овладява страха. Добре, че поне не се премятаха.

Той завъртя глава и хвърли въпросителен поглед на Терънт.

— Четиринадесет хиляди метра.
Терънт отново опипа приборите за управление.
— Нищо — въздъхна той.

— Тридесет секунди до границата — обяви Куин, с което само потвърди лошите новини, изписани на екрана. Дистанцията между „фантома“ и скакалеца се увеличаваше, вместо да намалява, макар екипажът да правеше всичко, което бе в пределите на човешките възможности.

Гулик смачка димящите останки на полузагасналата пура.

— „Скакалец осем“, говори „Куб шест“. Прекратете преследването. Повтарям, прекратете преследването и се връщайте в базата. „Аврора“, вие продължавате. Край.

— Говори „Скакалец осем“. Разбрах. Край.

— Тук „Аврора“. Прието.

На екрана „Скакалец осем“ намали рязко скоростта и изви обратно, оставайки във въздушното пространство на Съединените щати. „Аврора“ продължи да се носи зад „фантома“.

— Предупредете „Ейбрахъм Линкълн“ да вдигне прехващачи — нареди Гулик на адмирал Кокли. Генералът премести поглед към горната част на екрана. Червената точка — „Скакалец три“ — оставаше неподвижна.

— Височина? — попита той.

Куин вече знаеше за кого става въпрос.

— Девет хиляди метра. Все още без контрол. Продължава да пада.

— Спасителният отряд?

— Вече лети към предполагаемото място на падането.

— На шест хиляди метра включвам аварийната система — обяви Терънт. Дясната му ръка вече лежеше върху червената ръчка. — Готови.

Шулър избута настрани клавиатурата и монитора.

— Готови — обяви той.

— Дръпни въжето — нареди Терънт.

Шулър натисна едно копче от страни на седалката. Прикаченото за тавана и скобата между двете седалки въже се изпъна.

— Закачи се — каза Терънт.

Шулър бръкна в джоба на летателния костюм, извади метална карабина и я наниза на стоманеното въже, точно над мястото, където Терънт пъхна своята. След това провери дали найлоновото въженце, с което се изтегля парашутът под него, не се е оплело.

— Закачен — потвърди той и погледна монитора. — Седем хиляди и петстотин.

Терънт посегна за последен път към приборите за управление. Движеха се напълно свободно, без никаква реакция от страна на диска. Той погледна към Шулър.

— Готов ли си, Кевин?

— Готов съм, братче.

— Взривявам люка на три. Едно. Две, Три. — Терънт стовари длан върху червената ръчка и миниатюрните заряди на люка в другия край на металното въже избухнаха. Люкът изхвърча навън, а през отвора нахлу студен нощен въздух.

— Давай! — изкрещя Терънт.

Капитан Шулър откачи коланите, тласна се с крака нагоре по въжетото и удари с гръб тавана на диска. Изгуби няколко секунди, докато се ориентира и погледна надолу, към Терънт, който все още седеше в креслото. После се шмугна през отвора на люка, опипа парашута, върху който бе седял допреди малко и изтегли стартовото въженце. Докато парашутът се разтвори, дискът бе изчезнал в мрака под краката му.

Шулър продължи да напъга очи в тъмнината, но така и не забеляза да се белее куполът на втори парашут.

Майор Терънт вече се готвеше да откопчее коланите, когато пилотският му инстинкт взе връх за последен път. Той посегна към приборите и сграбчи ръчката. Сякаш долови нещо — съвсем леко съпротивление. Погледът му се върна към монитора.

— Четири хиляди метра — рече сподавено Куин. Той втренчи поглед в данните на екрана и натисна бързо няколко копчета. — Има леко забавяне в падането на „Скакалец три“.

— Нали каза, че люкът е взривен и екипажът е изоставил диска? — попита Гулик.

— Да, сър, люкът го няма, но... — той провери още веднъж данните от сателита и размаха ръце — той забавя скорост, сър!

Гулик кимна, но не откъсна поглед от зелената точка далеч на запад, край бреговете на Панама.

Лишен от помощта на Шулър, Терънт нямаше никаква представа на каква височина се намира. На всичкото отгоре бе прекъснал кабела на собствения си дисплей, монтиран в шлема, и сега нямаше връзка с монитора.

Макар и бавно, усещаше, че възвръща контрола си върху диска.

— Хиляда и петстотин метра, продължава да забавя — докладваше периодично Куин.

— Защо не виждам от „Ейбрахъм Линкълн“ да са вдигнали Ф-14? — попита генерал Гулик.

— Ах... да — пръстите на Куин пробягнаха по клавиатурата и на екрана се появиха силуетите на няколко самолета. Летяха към оранжевия триъгълник, обозначаващ мястото, където предишният „фу“ бе потънал в океана. „Фантомът“ и „Аврора“ също се носеха право натам.

— Усещам го вече! — извика Терънт, най-вече на себе си. Беше изтеглил докрай ръчката за промяна на височината и съпротивлението в нея нарастваше прогресивно. — Още малко, приятелче, още съвсем мъничко...

— Падна — рече притихнало Куин. — „Скакалец три“ падна. Телеметричните данни са прекъснати.

— Проверете дали „Найтскейп“ има информация за мястото на катастрофата — нареди Гулик. — След колко време изтребителите ще прехванат „фантома“?

Не без усилие Куин откъсна поглед от лицето на генерала и погледна към контролния монитор.

— След шест минути.

— Не виждам какво ще постигнат с това прехващане — възрази адмирал Кокли. — Опитяхме вече на два пъти. Но сега обектът е над океана. Дори и да го свалим...

— Аз решавам тук — прекъсна го гневно генерал Гулик. — Никога вече...

— „Фантомът“ изчезна, сър — обади се плахо Куин. — Скри се във водата.

[1] Така е в книгата. Бел.Mandor. ↑

19.

Информацията беше пределно сложна и значителна част от нея нямаше исторически еквивалент. То преброи най-малко шест различни типа летящи тела, само два от които му бяха познати. А и действията им не бяха от вида, който го беше пробуждал на два пъти досега. Независимо от това, тези нови събития представляваха заплаха, защото съвпадаха с местоположението на кораба-майка.

Отклонена бе ценна енергия и главният процесор достигна четиридесет процента от своята мощност, за да анализира новопостъпилите данни за периода от последното завъртане на планетата около нейната звезда. Макар и реална, заплахата едва ли беше от значение, когато залогът беше далеч по-голям.

20.

*Околностите на Дълси, Ню Мексико
Време до излитането — 93 часа и 30 мин.*

В свивките на ръцете му и от вътрешната страна на бедрата бяха включени системи. Джони Симънс чувстваше и допира на пластмасови тръбички между краката си — два катетъра, един отпред, втори отзад. Освен това имаше и някакъв мек прибор, закрепен за десния ъгъл на устата му, който разпръскваше влага в устната кухина. В левия ъгъл пък минаваше тръбата, през която дишаше. Лицето му беше покрито с невидима, мека материя, която притискаше очите и обхващаше плътно ноздрите му. И това беше почти всичко, което знаеше за състоянието си. Малкото, което бе научил за кратките моменти между периодите на всепроникваща болка.

Предполагаше, че поне една от системите служи за въвеждане на хранителен разтвор. Нямаше представа колко време е минало, но му се струваше, че цяла вечност е тук.

Ако не бяха иглите и катетрите, сигурно щеше да си помисли, че е мъртъв и душата му се е озовала в ада. Но това беше истински, осезаем ад.

Той почувства метален вкус. Вече знаеше какво ще последва — поредният пристъп на болка. Устата му се разчекна почти рефлекторно в ням, беззвучен писък.

21.

*Ракетен полигон Бели пясъци, Ню Мексико
Време до излитането — 93 часа и 30 мин.*

Първото, което направи полковник Дикерсън, когато хеликоптерът му засече опознавателния маяк на „Скакалец три“, бе да накара своя помощник, капитан Траверс, да свали сребърните орли от якичката му и да ги замени с две големи звезди. Последните бяха предназначени за потенциалната среща с тукашен военен персонал. Като хора дисциплинирани, военните бяха привикнали да гледат на генералите като на богове, а тъкмо това бе начинът, по който Дикерсън искаше тази нощ да бъдат изпълнявани заповедите му.

— Две минути до източника на сигнала — докладва пилотът по интеркома.

Дикерсън надникна през прозореца. В нощното небе зад тях се мяркаха очертанията на другите три хеликоптера, които ги придружаваха. Той включи радиовръзката.

— „Ролер“, говори „Хоук“. Да чуя добрите новини. Край.

— Тук „Ролер“ — обади се заместникът му от главната база в Бели пясъци. — Събудил съм всички наоколо. Накарах дежурния офицер да ни осигури наземен транспорт. Разполагат с два трактора и един кран, за да измъкнем машината. Приемам.

— След колко време можеш да ги докараш на мястото?

— Най-много до час и половина.

— Разбрано. Край.

Пилотът се обади по интеркома, веднага след като приключи разговорът.

— Ето го, сър.

Дикерсън се наклони напред и присви очи.

— Вдигнете го — нареди той.

Хеликоптерът се снижи плавно и кацна. Мъжът долу седеше върху парашута си, за да му попречи да се издуе от възходящото

течение на перките. Двама души скочиха от задния люк на хеликоптера, изтичаха при капитан Шулър и му помогнаха да събере парашута, след което всички се прибраха.

Шулър си сложи слушалките, веднага щом се озова на борда.

— Засякохте ли сигнала на майор Терънт? — попита той.

Дикерсън даде знак на пилота да излита.

— Не. Насочваме се право към диска.

— Може би екипировката му е пострадала, докато се е измъквал от кабината.

Дикерсън мълчеше. Сметна, че сега не е най-подходящият момент да разказва на Шулър за лекото забавяне в падането на „Скакалец три“, преди сблъсъка.

— Колко остава до мястото?

— Тридесет секунди... — отвърна пилотът. — Ето, там е. Дявол да го вземе! Лайнарска история!

Последното като че ли беше най-точният коментар за текущото състояние на „Скакалец три“. Дикерсън включи отново радиовръзката.

— „Ролер“, ще ни трябва булдозер, а може би и багер.

— Разбрано — чу се откъм главната база.

Хеликоптерът увисна над мястото на катастрофата и от долния му край бликна ослепителният лъч на прожектора. Дискът се бе врязал в земята под остър ъгъл. Виждаше се само кърмовата част, която стърчеше сред купчините пръст на издълбания кратер. Познавайки размерите, Дикерсън пресметна, че тялото се е закопало най-малко на шест метра в почвата.

— А маякът на люка? — сети се капитан Траверс.

— „Найтскейп две“ е засякъл сигнала му и приближава към мястото. На около осем километра югозападно оттук — отвърна пилотът.

Ще трябва да заличат всички следи, но нямаше начин да се избегнат слуховете, особено след пристигането на работниците. Липсваха ли доказателства, нещата все още можеха да се държат под контрол.

— Да видим как е долу — подхвърли Дикерсън.

Кубът, Зона 51

Генерал Гулик плъзна поглед по измъчените лица на присъстващите. Две от местата край масата бяха празни. Доктор Дънкан не беше сред информираните, а фон Сеект все още беше в неизвестност. Майор Куин бе седнал пред един пулт встрани от масата, за да протоколира заседанието.

— Господа — започна Гулик, — имаме проблем, който възникна в най-критичния момент. „Скакалец три“ падна в околностите на Бели пясъци и един член на екипажа е загинал. Освен това шестима души от пилотния състав бяха сериозно инструктирани да пазят в тайна всичко, което са видели през тази нощ. Излишно е да ви говоря за потенциалните рискове от изтичане на свръхсекретна информация. Като плюсове мога да отбележа заснемането на изтребителя „фу“ и факта, че разполагаме със съвършено точните координати на мястото в Тихия океан, където той се е потопил.

Гулик направи пауза и се облегна в креслото, сплитайки пръсти.

— Този обект, този летателен апарат, изпревари и най-бързите средства, с които разполагаме, включително и образците на извънземна технология от нашата база. — Той погледна към доктор Ъндърхил. — Някаква идея какво може да е причинил на „Скакалец три“?

Представителят на Лабораторията по реактивна техника държеше в ръцете си руло с телеметрични показатели.

— Не и докато не прегледам данните от записа на полета в черната кутия и не поговоря с оцелелия член на екипажа. Всичко, което мога да кажа със сигурност, след като прегледах това — той размаха рулото, — е, че „Скакалец три“ внезапно е изгубил мощност и това е станало малко преди сблъсъка с нашественика. Загубата на мощност е продължила една минута и четиридесет и шест секунди, после тя бавно е започнала да се възвръща, но твърде късно, за да съумее пилотът да забави скоростта на падане.

Доктор Ферел се покашля многозначително.

— Едва ли бихме могли да установим със сигурност какво е станало между „фу“-то и „Скакалец три“, след като не познаваме принципите на движение на нашия апарат.

— Да чуем тогава мнението ви за нещо, което може би вече познаваме? — отвърна мрачно Гулик. — Какво ще кажете за падането

на хеликоптера?

Ъндърхил кимна.

— Посетих лично мястото на катастрофата с нашия АХ-6 в Небраска и единственото, което установих без никакво съмнение, е, че двигателите внезапно са преустановили работа. Не е имало никакви проблеми с трансмисията или хидравликата, или с каквото и да било друго — доколкото можеше да се съди по останките от хеликоптера. Пилотът все още е в кома, тъй че не можах да разговарям с него. Имам някои теории, но бих ги запазил за по-късен етап, когато съберем повече информация за това по какъв начин „фу“-то повлиява върху работата на двигателите.

— А някой от присъстващите — произнесе натъртено Гулик — има ли каквато и да било представа, що за явление са тези „фу“ или кой стои зад тях?

В заседателната зала се възцари продължително мълчание.

— Извънземни?

Десет глави се завъртяха и погледнаха към единствения присъстващ, на когото не беше отредено кожено кресло. Майор Куин сякаш се опитваше да потъне в седалката зад преносимия компютър.

— Я повтори? — рече Гулик със заплашителен, басов глас.

— Може би са извънземни, сър.

— Да не искате да кажете, че тези „изтребители фу“ са НЛО? — подсмихна се генерал Браун.

— Разбира се, че са НЛО — отрязва го Гулик и гласът му отекна в залата. — Ние не знаем кои са шибаните копелета, нали? Това ги прави неидентифицирани. Освен това летят, така ли е? И са реални обекти, прав ли съм? — Той стовари юмрук върху масата. — Господа, години наред се стараем да внушим по възможно най-дискретен начин на обществото, че тук, в нашата база, всяка седмица летим с НЛО. Въпросът, на който бих искал да чуя отговор, е кой лети с НЛО-тата, на които не летим ние? — Той завъртя очи към Куин. — Значи ти смяташ, че са извънземни, така ли?

— Сър, не разполагаме с информация, че който и да било друг на Земята притежава технология за построяването на подобни летателни апарати — рече Куин.

— Така е, майоре, но същото мислят и руснаците за нас. И са прави. Това, което питам, е дали някой друг не се е добрал до

технология, подобна на нашата?

Кенеди от ЦРУ реши, че е време да вземе думата.

— Доколкото си спомням, на плочиците са били посочени и други места, които все още не сме успели да посетим.

— Повечето от тези места са древни развалини — намеси се припряно Куин. — Което не изключва възможността там да е имало неразчетени надписи. Все още срещаме затруднения в разчитането на древната писменост от плочиците. Знаем със сигурност, че германците са успели да разшифроват някои от старите руни, но данните за това са били изгубени през войната.

— Изгубени за нас — поправи го Гулик. — А и не е съвсем сигурно, че са успели да ги разчетат. Възможно е да са се ориентирали по карта, също както и ние, когато открихме заровените под ледовете на Антарктида дискове. А и не забравяйте — добави той — какво открихме съвсем наскоро в Джамилтепек.

Последното изявление прикова вниманието на майор Куин. Не беше чувал нищо за никакво откритие в Джамилтепек, а името не му беше познато. Сега обаче не беше най-удобният момент да попълва празнотите в познанията си.

Кенеди се размърда неспокойно.

— Всички знаем, че в края на Втората световна война руснаците също бяха тръгнали на лов за информация. Пък и те първи са имали възможност да прегледат онова, което се е запазило в архивите на Берлин. Голяма част от научния потенциал на Германия е бил прехвърлен в Сибир. Да знаеха хората как сме се надпреварвали за мозъците на Третия райх.

Последният коментар предизвика навъсен поглед от страна на генерал Гулик и Кенеди побърза да премине нататък.

— Искам да кажа, че може би руснаците са вложили познанията си от новата технология в строежа на тези „изтребители фу“. В края на краищата, не разполагаме с каквито и да било сведения от тяхна страна за срещи с непознати летящи обекти по време на Втората световна война. Кой например е придружавал „Енола Гей“ при полета ѝ до Хирошима? Известно е, че Труман е информирал Сталин за бомбардировката. Може би руснаците са искали да проследят всичко отблизо и същевременно да научат колкото се може повече за бомбата.

— Ами да... спомнете си и за изстрелването на „Спутник“ през 1957 г. — намеси се въодушевено генерал Браун. — Докато сме се ровичкали из нашите дискове, пропускайки възможността да създадем своя собствена космическа програма, нищо чудно те да са усъвършенствали тези „фу“ до степен да се похвалят с невероятен за времето си успех. Дявол да го вземе, онзи „Спутник“ дори малко ми прилича на снимките на „фу“-тата!

— Разполагате ли с информация, която да потвърждава подобна възможност? — попита го Гулик.

Кенеди се почеса по брадичката.

— Имаме някои неща, които може да са от значение. Знаем например, че са провеждали опити със секретни летателни апарати в тяхната база в Тюратам. Това е в Югоизточен Сибир. Всички изпитания са нощни и това затруднява значително възможностите на нашите шпионски спътници да предоставят точни изображения. С ръка на сърцето — досега не сме успели да установим със сигурност какво държат там. Нищо чудно да са тези ваши „изтребители фу“.

— Но обектът, който преследвахме, потъна в Тихия океан — отбеляза генерал Браун.

— Може да ги изстрелват и прибират на борда на подводница — намеси се адмирал Кокли. — Известно ли ви е, че техните подводници от клас „делта“ са най-големите в света? Нищо чудно да са преустроили някоя от тях за подобни цели.

— Някакви признаци за наличие на руски подводници от хората ви в района? — попита генерал Гулик.

— Нищо досега. Според последния доклад корабът ни е на точното място и се готви да спусне малка подводница.

Майор Куин трябваше да стисне ръба на масичката, за да се увери, че не сънува. Не можеше да повярва, че хора с подобна власт биха могли да обсъждат толкова сложен проблем по такъв начин. Сякаш за миг бяха изгубили половината от интелектуалните си способности и в добавка бяха получили значителна доза параноя.

Междувременно Гулик махна с ръка на Кенеди да продължава.

— Може да няма връзка с конкретната ситуация, но това е последното, до което се добрахме — заговори отново Кенеди. — Знаем със сигурност, че руснаците разработват идеята за директна връзка между човешки мозък и компютър. Нямаме представа откъде са се

сдобили с подобна технология. Нито един западен научен център не може да се похвали с такъв проект дори в стадий на теоретична разработка. От друга страна тези „изтребители фу“ са твърде малки, за да носят на борда си човек. Руснаците може да са монтирали на борда биокомпютър и същевременно да използват магнитни двигатели като тези, които имаме в скакалците. Или просто да ги контролират дистанционно.

— Досега не сме засичали каквито и да било насочени излъчвания към „изтребителите фу“ — намеси се майор Куин, опитвайки се да върне дискусията в лоното на здравия разум. — Освен ако не е бил много тесен лъч, като например лазерен сигнал, идващ от сателит — последният несъмнено много трудно може да бъде открит. Но далеч по-трудно ще му бъде да остане концентриран върху „фу изтребителя“, като се има предвид скоростта и маневреността му.

— Възможно ли е фон Сеект да е работил за другата страна? — попита изведнъж Гулик. — Зная, че е тук от самото начало, но не бива да забравяме и откъде идва. Не е изключено руснаците да са се добрали до него и да са го вербували преди нас.

Кенеди се намръщи.

— Съмнявам се. Всички в „Меджик-12“ са под постоянно и много стриктно наблюдение.

— А какво ще кажете за Търкот и журналистката? Може ли някой от тях да души за руснаците?

Куин замръзна, припомнил си писмото на Дънкан до Белия дом, което бяха прехванали. Гулик все още не го беше прочел. Реши обаче да премълчи, за да не го сдъвчат отново.

— Моите хора работят върху тази възможност — заяви Кенеди. — Засега обаче не са открили нищо.

— Да видим какво ще ни извади адмирал Кокли от дъното на океана — смени насоката на разговора Гулик. — Може би там се крие отговорът на всички въпроси. Засега непосредствена задача си остава щателно заличаване на следите от мястото на катастрофата в Бели пясъци и подготовка за полет с кораба-майка.

— Сър, имаме новини за фон Сеект — намеси се майор Куин, загледан в трепкащия екран на монитора.

Гулик му даде знак да продължи.

— Отделът за наблюдение във Феникс е засякъл фон Сеект, Търкот и Рейнолдс — журналистката.

— Във Феникс? — попита Гулик.

— Да, сър. Наредих им да следят апартамента на човека, който направи опит да проникне на територията на зоната преди две денонощия, веднага щом научих, че Рейнолдс е разпитвала за него. Още с пристигането си там нашите хора са забелязали три подозрителни лица в апартамента и бързо установили, че са тъкмо търсените от нас.

— Наредете им да заловят и тримата и да ги откарат в Дълси — заповяда Гулик.

Куин се поколеба, преди да изпрати заповедта.

— Сър, има още нещо. Групата, която пратихме да претърси апартамента на фон Сеект, се е натъкнала на странно съобщение в телефонния му секретар. Мисля, че е важно да го чуем. Съобщението е от професор Нейбингър.

— Какво е това съобщение?

Куин зачете от екрана.

— „Професор фон Сеект, казвам се Питър Нейбингър. Работя в отдела по египтология към Бруклинския музей. Бих искал да разговарям с вас за Голямата пирамида, тъй като според мен имаме общ интерес по въпроса. Току-що разчетох някои от надписите в долната зала, която вероятно и вие сте посещавали преди много години. Ето текста: «Могъщо, слънце. Забранено. Родно място, колесница, никога отново. Гибел за всички живи същества». Дали не бихте могли да хвърлите малко светлина върху смисъла на това послание? Моля, оставете съобщение за възможна среща на моя телефонен секретар. Номерът ми е 212-555-174.“

— Ако този Нейбингър знае за фон Сеект и за пирамидата — заговори Кенеди, но Гулик му махна с ръка да млъкне.

— Съгласен съм, че това е опасно — произнесе с пресипнал глас Гулик, — но далеч по-важно е, че Нейбингър може да разчита старите руни. Ако това е вярно, в такъв случай бихме могли... — Гулик преглътна. — Нашите хора проверили ли са дали фон Сеект се е свързал с Нейбингър?

Куин кимна.

— Да, сър. Фон Сеект е позвънил на телефона на Нейбингър в 8:26 и го е поканил чрез телефонния секретар на среща сутринта — по-точно тази сутрин — добави той, след като погледна цифровия часовник на стената.

— Място на срещата?

— Споменатият вече апартамент във Феникс.

Гулик се усмихна за първи път през последните двадесет и четири часа.

— Значи до няколко часа всички птички ще се съберат в едно гнезденце. Свържете ме незабавно с командира на „Найтскейп“ във Феникс.

Ракетен полигон Бели пясъци, Ню Мексико

Сякаш протестирайки срещу неистовото усилие, крановият мотор рязко смени тона си, но земята поддаде преди стоманения кабел и сантиметър по сантиметър „Скакалец три“ започна да се измъква от кратера. Веднага щом металният корпус увисна във въздуха, кранистът извъртя стрелата надясно и го спусна върху платформата. Под ярките светлини на набързо монтираните прожектори полковник Дикерсън виждаше ясно, че обшивката изглежда невредима.

Той изтича при платформата, изкатери се по стълбичката и задраска нагоре по заобления корпус. Капитан Шулър го следваше по петите. След като се подхлъзна няколко пъти, Дикерсън стигна отвора на люка, през който Шулър се бе хвърлил на близо четири километра височина над земята.

Вътре цареше мрак. Дикерсън измъкна халогенното фенерче от колана си и го насочи надолу. Макар да бе воювал в две войни, където неведнъж беше ставал свидетел на какви ли не ужасяващи картини, той неволно се отдръпна назад при вида на това, което ги очакваше вътре. Шулър застана до него.

— О, Боже мили! — изстена той.

Стените бяха опръскани с потъмняла кръв и късчета от майор Терънт. Дикерсън седна на ръба на люка и си наложи да диша дълбоко, докато зад гърба му Шулър повръщаше. По време на войната в залива Дикерсън бе станал свидетел на кървавото меле, останало след

бомбардировка на отстъпващи вражески войници, близо до границата с Кувейт. Но онова беше война и труповете бяха на врагове. Проклетникът Гулик! — помисли си той, хвана се за ръба на люка и се спусна вътре.

— Идвай! — подхвърли той на Шулър, който го последва неохотно. — Я провери дали още работи — нареди Дикерсън.

Каквото и да е, предпочиташе да лети с диска обратно до Невада, вместо да го прекарва по странични пътища, нощем, под покривало, с риска да станат обект на нежелано внимание.

Шулър не можеше да откъсне поглед от вдлъбнатината, където доскоро бе лежал неговият другар.

— По-късно ще можеш да се изкъпеш — заговори му с престорено безгрижие Дикерсън. — Сега обаче искам да ми кажеш дали има мощност.

— Сър, аз...

— Действай! — кресна му Дикерсън.

— Има — доложи Шулър веднага щом се настани в креслото си с измъчена гримаса. Ръцете му вече се плъзгаха с привични движения по контролния пулт. За съвсем малко светнаха вътрешните светлини, сетне стените станаха прозрачни и кабината се озари от прожекторите. Шулър погледна към ръчката за промяна на височината и лицето му се вцепени. Ръчката на Терънт все още стискаше дръжката ѝ, завършвайки някъде под лакътя с щръкнала, окървавена кост. Той извика уплашено и извърна лице.

Полковник Дикерсън коленичи до вдлъбнатината и внимателно отдели мъртвата ръка от ръчката. „Проклетникът Гулик, кучият му син“ — повтаряше си той като заклинаше.

— Я виж сега дали ще можем да летим — нареди с по-омекнал глас.

Шулър сграбчи дръжката. Под краката им изникна пусто място.

— Имаме контрол — произнесе той с дрезгав глас.

— Това добре. Сега, ще летите двамата с капитан Траверс обратно към Езерото на конярите. Ясно ли е, капитане?

Не последва отговор.

— Попитах, ясно ли е?

— Да, сър — произнесе отпаднало Шулър.

Дикерсън скочи обратно на земята и даде необходимите разпореждания. Едва когато приключи, се скри зад близката купчина пръст, приклепна и повърна.

Кубът, Зона 51

Светлините в заседателна зала бяха приглушени и лицето на Гулик бе скрито в сенки. Останалите членове на „Меджик-12“ си бяха тръгнали, опитвайки се да наваксат недостига на сън, причинен от миналите и предстоящите събития. Само Кенеди от ЦРУ бе останал.

— Все едно, че седим върху буре с барут — промърмори недоволно той.

— Зная — отсече Гулик. Държеше пред себе си бележника с разшифрованото съобщение на Дънкан. Вътре се потвърждаваше подозрението, че Търкот е бил внедрен агент, но далеч по-страшна бе заплахата президентът да спре изпитателния полет на кораба-майка.

Последното не биваше да позволяват при никакви обстоятелства.

— Никой освен мен, теб и фон Сеект не знае истината за историята на този проект — произнесе Кенеди.

— Но и другите са затънали до гуша. Дори и да се досещат, вече е твърде късно да се дърпат назад. Досегашното им участие в „Меджик-12“ е достатъчно да споделят нашата нерадостна участ.

— Виж, ако научат за „Кламер“... — заговори Кенеди.

— Ние само го наследихме — прекъсна го Гулик. — Също както и „Меджик“. Хората вече знаят за „Кламер“. Отдавна не е никаква тайна.

— Да де, ама си мислеха, че му е сложен край. Кой ще им каже, че са виждали само върха на айсберга?

— Фон Сеект не знаеше, че „Кламер“ продължава да съществува, а и той е бил в периферията на събитията, когато всичко е започвало.

— Той знае за Дълси — контрира Кенеди.

— Знае, че Дълси съществува и че по някакъв начин е свързан с нас. Но никога не е имал достъп до разработките. И понятие няма какво точно става там. — Гулик протегна ръка и взе да сгъва пръсти, изброявайки предстоящите задачи. — Утре или по-точно днес ще се погрижим за фон Сеект и останалите във Феникс. Това ще затвори

първата и най-голяма пробойна... Призори ще приключим с почистването на кашата в Бели пясъци, ще съберем екипажите и участниците и ще им проведем инструктаж... В осем часа ще разговарям със Слейдън и ще го пратя да хвърли малко прах в очите на Дънкан. Това ще ни отърве поне за известно време от нея... Адмирал Кокли да си размърда задника и най-сетне да се появи с нещо полезно по въпроса за „фу“-тата... И последно по ред, но не и по важност — остават деветдесет и три часа до полета на кораба-майка. Всъщност, това е най-важното от всичко. — Генерал Гулик завъртя стола и застана с гръб към Кенеди. Изчака го да си тръгне и едва тогава извади от джоба на мундира си две от специалните таблетки, които му бе дал доктор Круз. Имаше нужда от поне временно облекчение за пулсиращата болка в мозъка.

Въздушното пространство над югоизточната част на Съединените щати

След като прегледа внимателно снимките, които не бе виждал досега, професор Нейбингър обогати речника си с още няколко руни, чието значение не му бе известно. Седалките от двете му страни останаха незаети и той бе разхвърлял по тях фотографии и документи. Отпи от чашката кафе, която му донесе услужливата стюардеса и се засмя доволно. Ала усмивката му изчезна веднага щом се върна към проблема, върху който си блъскаше главата от известно време.

По какъв начин се бяха разпространили старите руни из целия свят в един толкова ранен период от човешката история, когато дори плаването през Средиземно море се е смятало за неоправдан авантюризм? Нейбингър не знаеше отговора, но се надяваше да го открие някъде из тези снимки. Всъщност, проблемите бяха два. Първият, че голяма част от снимките показваха обекти, които по един или друг начин са били разрушени. Често характерът на това разрушение изглеждаше преднамерен, както бе в случая с каменните блокове близо до Бимини. Вторият и по-сериозен проблем бе, че много от фотографиите изобразяваха надписи на стари руни, които вероятно бяха на „диалект“. Това бе най-точният израз, поради липса на друг. Последният проблем измъчваше Нейбингър от години.

Съществуваха множество дребни — и не чак толкова дребни — различия в изрисуването на едни и същи знаци, които говореха, че този език също бе следвал своя собствена еволюция в различните региони на планетата. Последното беше съвсем естествено за широко разпространените езици и донякъде потвърждаваше теорията за първоначалното преселение на човечеството.

Ала най-непреодолимата пречка можеше да възникне след дешифрирането на съобщението, което бе възможно просто да се окаже напълно неразбираемо. Повечето от думите и изразите, които превеждаше, имаха конкретна връзка с факти от религията и митологията, с божества, злодейства и катастрофални бедствия. Конкретната информация бе твърде оскъдна. Сякаш създателите на надписите се бяха старали да изразят предимно почитта си пред боговете, вместо да изпратят послания към потомците.

Не срещна никаква информация за пирамидите или за съществуването на Атлантида. На няколко места се споменава колосално природно бедствие, вероятно няколко века преди Христа, но това не беше нищо ново. Голямо значение се отдаваше на небесните тела, ала звездите, слънцето и луната винаги са били в центъра на човешките вярвания. Хората предпочитаха да гледат нагоре, когато се обръщаха в мислите си към Бога.

Тогава къде е връзката? По какъв начин са се разпространили старите руни? Какво е открил фон Сеект в долната галерия на Голямата пирамида? Нейбингър събра снимките и ги прибра в раницата. Твърде много парчета, които не пасваха едно с друго. Твърде много защо. И твърде малко *защото*.

Нямаше да се откаже, докато не открие отговорите.

22.

Феникс, Аризона

Време до излитането — 87 часа и 15 мин.

— Ти ли даде на Нейбингър този адрес? — попита за трети път Търкот.

— Да — отвърна фон Сеект, излегнат на кушетката. Всекидневната тънеше в сумрак.

— Продиктува го на телефонния му секретар?

— Аха.

— А той пък остави съобщение на твоя?

— Ами да.

— За Бога — промърмори свадливо Кели, отказала се да заспи. — Приличаш ми на адвокат по време на кръстосан разпит. Мисля, че вече обсъдихме този въпрос в колата. Има ли някакъв проблем?

Търкот надзърна през тесния процеп между пердето и рамката на прозореца. Стоеше на пост вече близо час, съвършено неподвижен, само очите му святкаха в мрака.

Събуди ги преди няколко минути. Навън все още беше нощ и улицата бе озарена от неоновите светлини.

— Да, май имаме проблем.

Кели отметна завивките и посегна да запали нощната лампа.

— Не го прави — гласът на Търкот накара ръката ѝ да замръзне над копчето.

— Защо?

Търкот огледа стаята.

— Ако трябва да обяснявам всичко, което казвам, ще изгубим ужасно много време в празни приказки. Предпочитам да правиш каквото ти се нареди.

— Да не би да става нещо, което си пропуснал да ни кажеш?

— Не точно в този момент. Просто искам да ви подготвя за мига, когато ще стане. Съвсем скоро — още тази сутрин. — Той посочи с

пръст към прозореца.

— Кой е там? — попита фон Сеект.

— Преди по-малко от половин час един черен пикап премина по улицата, обърна в долния край и спря до тротоара. В продължение на петнадесет минути никой не се показа отвътре. После един мъж слезе от пикапа, доближи нашата кола, клекна зад десния стоп и постави нещо отдолу. Върна се в пикапа и оттогава никакво движение. Предполагам, че държат под наблюдение и другата страна на сградата.

— Какво всъщност чакат? — попита Кели, докато се обличаше.

— Ако са засекли съобщението върху телефонния секретар на фон Сеект — тогава вероятно същото, което и ние. Чакат да се покаже Нейбингър.

Кели спря и се втренчи в неясната фигура на Търкот.

— А може би следят апартамента на Джони от мига в който са го прибрали?

— И това е възможно. Но когато пристигнахме снощи, пикапът го нямаше, пък и докато се разхождахме двамата с теб, не забелязах някой да ни следи. Мисля, че се появиха на сцената едва тази сутрин. От там ми хрумна и идеята, че са узнали адреса от телефонния секретар на професора.

Фон Сеект кимна одобрително.

— Така е. Грешката е моя, признавам.

— Затова следващия път, когато ще правите нещо, първо ме попитайте — произнесе ядосано Търкот и бръкна под ревера на якето си. Извади пистолета, провери пълнителя и зареди един куршум в цевта.

— Какъв е планът? — попита Кели.

— Чела ли си книгата „Ангели убийци“?

— Не беше ли за битката при Гетисбърг?^[1]

Търкот не откъсваше поглед от цепнатината.

— Много добре. Помниш ли какво направи Чембърлейн от 20-ти Мейнски, когато попадна в края на левия фланг на юнионистите, с привършващи муниции, изложен на постоянни атаки от страна на Конфедерацията?

— Даде сигнал за настъпление — рече пресипнало Кели.

— Правилно.

— Значи ние ще атакуваме?

Търкот се засмя.

— Точно в момента, когато и те започнат. Ще бъдат самоуверени и ще смятат, че инициативата е у тях. Много е важно да се уцели моментът.

— Уф, наду ми главата — промърмори майорът на човека, седнал до него в пикапа. Той протегна ръка и включи отново предавателя. — Разбрано, сър. Нещо друго?

— Внимавайте да не прецакате работата — проехтя гласът на генерал Гулик, който не можеше да бъде сбъркан с друг, дори след като машината бе закодирала и сетне декодирала сигнала. — Край на разговора.

Майорът сгъна микрофона и го закачи на покрива, после огледа останалите мъже в купето.

— Ще чакаме, докато дойде и последната цел. Сетне влизаме в апартамента. Трябват ни живи — всичките.

— Но това ще е чак утре през деня — възрази някой отзад.

— Зная — рече майорът с тон, който сочеше, че този въпрос не подлежи на обсъждане. — Трябва да предупредим местните да не ни се пречат. И помнете — никакви убити. Пистолетите да са със зашеметяващ заряд.

— Ами Търкот? Той е опасен.

— Търкот ще е първият, след като влезем в стаята. Останалите са лесна плячка.

Въпреки изнурителната нощ в самолета и после на летището в Далас, професор Нейбингър се чувстваше странно бодър и възбуден, когато таксито зави по улицата, на която трябваше да е адресът. Небето на изток тъкмо бе порозовяло.

Нейбингър изчака да му подадат багажа, плати, пхна под мишница кожената папка със снимките и се огледа, търсейки номера на апартамента. Той почука на вратата и зачака.

Вратата се откря, но никой не се показа.

— Ей? — викна тихичко Нейбингър.

— Влизайте — чу се женски глас от тъмната стая.

Нейбингър едва пристъпи прага и нечия здрава ръка го сграбчи за яката и го издърпа безцеремонно вътре. Вратата се затръшна зад гърба му.

— Какво става...

— Тихо — прошепна Търкот. — След секунди ще ни нападнат. Върви с нея. — Той държеше в ръката си една от заслепяващите гранати, която бе взел преди мисията на „Найтскейп“. Изтегли предпазителя, притисна се до вратата и се ослуша.

Кели хвана Нейбингър за ръката и го отведе в далечния край на стаята, където се беше свил фон Сеект. Пъхна му парче тъмен плат, което бе откъснала от пердето.

— Дръжте го пред очите си.

— За какво?

— Не питайте сега!

Вратата експлодира под удара на късия метален таран и вътре нахлуха няколко тъмни фигури, които се озъртаха. Посрещна ги приглушен взрив и ярко блесване, което почти мигновено ги заслепи.

Търкот изпусна парчето плат, с което закриваше очите си, пристъпи между четиримата нападатели и ръцете му заработиха, нанасяйки точни, отсечени удари. Само след секунда двама от тях вече бяха проснати в безсъзнание на пода. Той изтръгна пистолета от ръцете на един от падналите и довърши без усилие останалите, докато те все още се мъчеха да преодолеят заслепяването.

— Да изчезваме! — викна Търкот.

Кели сграбчи Нейбингър и всички се втурнаха към вратата.

— Излизат! — викна наблюдателят от предната седалка, докато майорът си сваляше слушалките, оглушен от трясъка на гранатата в апартамента отсреща.

Двамата изскочиха от пикапа, вдигнали пред себе си оръжията.

Търкот замръзна, а другите трима се скупчиха зад него. Онези отсреща държаха цевите насочени право в гърдите му, сякаш не забелязваха останалите.

— Да не си мръднал! — извика единият от тях.

— И какво ще направите? Ще ме застреляте? Едва ли — наредено ви е да ни заловите живи. — Той пристъпи напред и скри

пистолета зад себе си. — Какъв смисъл да ни убивате?

— Стой, където си. — Мъжът опря приклада на автомата в рамото си.

— Генерал Гулик направо ще побеснее, ако пристъпите заповедите му.

— Може и да побеснее, но ти ще си мъртъв. Проклет да съм, ако не...

Търкот вдигна светкавично пистолета и стреля право в лицето на майора. В същия миг другият също се строполи. Търкот погледна през рамо. Кели тъкмо сваляше втория зашеметяващ пистолет, който бе вдигнала пътем.

— Можеше да не чакаш толкова — рече укоризнено той.

— Разговорът ви ми се стори интересен. Като наперени герои в екшън... — Тя се обърна и помогна на фон Сеект да се качи отзад в пикапа.

— Ти ще караш — нареди ѝ Търкот. — Искам да се позанимая с играчките в каросерията.

— Следваща спирка Дълси — обяви Кели, включи на скорост и подкара, гумите пронизително изскърцаха.

Кубът

— Сър, командирът на групата от Аризона докладва, че са изгубили целите. — Куин внимаваше да не откъсва поглед от екрана.

Три часа сън изглежда бяха напълно достатъчни на генерала да си възвърне предишната жизненост. Беше облякъл току-що изгладена униформа и колосаната яка на ризата се впи в шията му, когато извъртя рязко глава.

— Изгубили са ги?

— Професор Нейбингър се появил пред апартамента и групата от „Найтскейп“ излязла от прикритие, за да ги залови всичките. Изглежда обаче Търкот го е очаквал. Използвал е заслепяваща граната, за да дезориентира щурмовата група. След това взел един от пистолетите със зашеметяващ заряд и обезвредил останалите членове. Избягали са с пикапа на групата.

— Значи са взели пикапа? Не можем ли да го проследим?

— Не, сър — отвърна Куин, като проклинаше лошия си късмет. Денят започваше зле.

— Искаш да кажеш, че не разполагаме с проследяващи устройства на нашите машини?

— Да, сър.

— И защо? — Гулик вдигна ръка. — Остави. Ще се занимаем с това по-късно. Прати съобщение на полицията да ни информират, ако го засекат някъде. Но да не предприемат нищо повече. Дай им описанието на пикапа и пътниците.

Той премести поглед към големия стенен екран. В момента се виждаше картата на САЩ.

— Искам да знам накъде са тръгнали. Трябва да им попречим да се свържат с пресата. Предупреди и господина от ЦРУ. Надушат ли, че фон Сеект се е показал някъде, да пращат там незабавно хората от „Найтскейп“. Онези от Феникс да не мърдат. Вдигни под тревога Тъксън и Аризона. Едва ли ще смеят да се навъртат край летищата. Колкото по-дълго ги няма, толкова по-голям трябва да е кръгът на издирване.

— Има още нещо, сър — скочи с главата напред Куин.

— Да чуя.

— От „Ейбрахъм Линкълн“ съобщиха, че засега няма и следа от диска. Претърсили са океанското дъно в радиус от двадесет километра около мястото, където изчезна първият неидентифициран обект. Спуснали са и миниподводница, която...

— Да стоят там и да тършуват — нареди Гулик.

— Разбрано, сър. — Куин хлопна капака на лаптопа, сетне го отвори, въздъхна и добави. — А-а, сър...

— Какво?

— Сър, мой дълг е да... — Куин сплете отчаяно пръсти, усещайки, че дланите му са плувнали в пот. Отдавна искаше да попита нещо. Той въздъхна и продължи с малко по-твърд глас. — Сър, тази мисия пое в посока, която не разбирам. Работата ни беше да разработваме машините на извънземните. Не виждам какво общо имат тук „Найтскейп“ и...

Генерал Гулик стовари юмрук върху лаптопа.

— Майор Куин!

— Да, сър?

Гулик се изправи.

— Отивам да закуся и после ще присъствам на заседанието. Искам да предадете съобщение на всички, които работят за нас. — Той се надвеси над Куин и продължи, като изговаряше бавно думите. — Остават само три проклети дни, преди да вдигнем кораба-майка. Уморих се да ми съобщават за провали, грешки и прецаквания. Искам отговори и резултати. Посветих целия си живот и кариерата си на този проект. Няма да позволя да бъде унищожен заради нечия некомпетентност. Не желая да ми се задават въпроси. Никой няма право да ми задава въпроси. Ясно ли е?

— Да, сър.

[1] Битката при Гетисбърг се е състояла на 1–3 юли 1863 г. Войските на Севера побеждават южняците под предводителството на генерал Лий. (Б.ред.) ↑

23.

*Индиански резерват Форт Апачи, Аризона
Време до излитането — 87 часа и 15 мин.*

— Ще остана тук — заяви Нейбингър. Бяха спрели на една отбивка на шосе 60 върху Натанското плато. От северозапад полъхваше свеж ветрец и нахлуваше през широката странична врата, която бяха оставили отворена. Търкот правеше кафе на микровълновата печка в пикапа.

— Не можем да ти позволим — рече Търкот.

— Това е свободна страна! — възропта Нейбингър. — Мога да правя каквото си искам. Нямам никакво намерение да се сражавам с когото и да било.

— Ние също — отвърна Кели. — Но никой не ни пита. Пък и никой от нас не знае цялата истина.

— Интересуваха ме само някои отговори — оплакваше се на глас Нейбингър.

— Ще ги получиш — присмя се Кели. — Само че ще трябва да останеш с нас. — Нейбингър също като нея бе движен от любопитство и затова досега не бе изразявал недоволство заради отвличането. За хора от този тип научният интерес винаги стоеше над личната безопасност.

— Всичко това е направо невероятно — мърмореше Нейбингър. Той погледна към фон Сеект. — Значи вие смятате, че съобщението се отнася за кораба-майка?

Фон Сеект кимна.

— Мисля, че е предупреждение и означава, че не бива да летим с кораба. Под „колесница“ вероятно подразбират тъкмо него, а изразите „никога отново“ и „гибел за всички живи същества“ ме навеждат на много сериозни опасения.

— Ако е истина, това би означавало, че нашите далечни предци са познавали прищълците, оставили тези странни летателни съдове.

Което може да обясни откъде произхождат общите черти между различните митологии и археологичните находки.

— Я спрете за малко — намеси се Кели. — Ако надписите в Голямата пирамида се отнасят за кораба-майка, значи някога — в онези древни времена — той е летял над Земята.

— Разбира се, че някога е летял — каза фон Сеект. — Въпросът е: „Защо са го спрели да лети?“ В какво се крие заплахата?

— Точно в момента имам по-добър въпрос — Търкот се изправи и подаде чаша с кафе на фон Сеект. — Докато летяхме със самолета от Зоната, ти ми каза, че си бил нает от правителството на САЩ през Втората световна война. Професор Нейбингър от своя страна спомена, че си бил в групата на нацистите, проникнала в пирамидата. Бих искал да чуя някакво обяснение. И то веднага.

— Подкрепям — кимна Кели.

— Не мисля, че... — фон Сеект млъкна, когато Нейбингър бръкна в раницата си и извади отвътре потъмняла кама.

— Получих го от египтянина, който ни придружаваше във вътрешността на пирамидата — обясни Нейбингър.

Фон Сеект взе камата, огледа я навъсено и я остави на масичката. Сетне обгърна с жилестите си пръсти димящата чашка, вдигна поглед към безлюдните простори на резервата и заговори с равен глас:

— Родил съм се във Фрайбург, през 1918 г. Това е едно градче в Югозападна Германия, недалеч от границата с Франция. Израснах в тежки за моята страна години. През двадесетте всички бяха бедни и недоволни заради поражението, което претърпахме във войната. Известно ли ви е, че в края на Първата световна война нито един чужд войник не бе стъпвал на наша територия? В деня, когато подписвахме капитулацията, все още държахме част от Франция.

— Спести ни уроците по история — обади се Търкот, докато разглеждаше дръжката на камата. — Минавали сме ги в училище.

— Сами си го изпросихте... Та както казах, през двадесетте всички в Германия бяха бедни и недоволни. А през тридесетте хората вече пощуряваха от беднотия и недоволство. Следвах физика в университета в Мюнхен, когато падна Чехословакия. Тогава бях млад и притежавах егоистичния, късоглед възглед за живота, тъй характерен за хората от тази възраст. Смятах, че е по-важно да си взема изпитите и да получа научна степен, отколкото онова, което ставаше в света около

мен. Докато учех в университета, нямах представа, че съм под наблюдение. Но в СС имаше и такъв отдел, който да се занимава с научния потенциал на страната. Командирът на отдела докладваше направо на Химлер. Бяха съставили списък от учени и инженери, които могат да бъдат полезни на партията, и името ми фигурираше вътре. Едва през лятото на 1941 г. ме потърсиха. Казаха ми, че имали специална задача и са нуждаели от помощта ми. — Той отмести поглед от пейзажа навън и огледа насядалите около него. — Може би едничкото предимство на това да си стар и обречен е, че можеш да казваш истината, без да се стесняваш от това. Няма да претендирам, като някои мои колеги, че съм бил принуден да служа против волята си. Германия беше моя родина и тогава бяхме във война. Направих каквото сметнах за мой дълг и без капчица принуда. Сега е моментът да ме попитате: „А какво ще кажеш тогава за лагерите?“ — Фон Сеект сви рамене. — В началото не знаех за съществуването им. После, когато научих, просто не ме интересуваше. Имаше разни слухове, но кой го беше грижа? Бях вгълбен в работата си — тогава вече работех в Пеенемюнде^[1]. Разработвахме проект за ракетни оръжия. Не бях в основната група, а в една по-малка, където се занимавахме с някои по-далечни приложения. В действителност, намирахме се в зората на атомните оръжия. Но всичко това го пише във вашите секретни документи. Проблемът беше, че работата ни все още се намираше на теоретичен стадий, а командването беше започнало да губи търпение. Германия водеше война на два фронта и подобно оръжие можеше да приключи тази война в скъсени срокове. Трябваша ни конкретни оръжия, а не теории.

— Значи си работил в Пеенемюнде? — прекъсна го Кели. В гласа ѝ се долавяше стоманена нотка.

— Да.

— И твърдиш, че не си знаел нищо за лагерите?

Фон Сеект предпочете да не отговори.

— Я не ни баламосвай — ядоса се Кели. — А какво ще кажеш за концентрационния лагер „Дора“?

Вятърът отвън ставаше все по-хладен.

— Каква е тази „Дора“? — попита Търкот.

— Лагер, доставял работници за Пеенемюнде — обясни Кели. — Отнасяли са се с тях като с животни. Когато най-сетне дошли

американците, открили вътре шест хиляди трупа. Оцелелите не били в кой знае колко по-добро състояние. И те са работили за такива като него — добави тя, като вдигна брадичка към фон Сеект. — Баща ми е бил сред хората, посетили в началото „Дора“. Изпратили го там да узнае какво е станало с шпионите, които сме прехвърляли по време на войната, за да саботират продукцията на Фау-2 в Пеенемюнде. Той ми разказваше, че нашите агенти — от разузнаването — направо водели битки със зъби и нокти с Комитета за издирване на военно-престъпници, докато се надпреварвали кой да докопа нацистките учени. Казваше, че всички, дори най-лошите, били измъкнати изпод носа на правосъдието и никой не разбрал после какво е станало с тях. Хората от разузнаването се отнасяли с нацистките учени по-добре, отколкото с нещастниците от лагерите, заради ценните им познания. Мръсна игра, а?

Кели спря да си поеме дъх и тогава фон Сеект се намеси.

— Сега зная какво е ставало в „Дора“. Но тогава няха представа. Напуснах Пеенемюнде през пролетта на 1942. Това беше преди... преди да стане толкова лошо. — Той вдигна ръка, давайки знак на Кели да изчака. — Често през всичките тези години си задавах въпроса: „Какво би направил, ако не те бяха преместили? Ако беше останал там?“ — Той огледа и тримата. — Ще ми се да вярвам, че бих постъпил различно от моите колеги. Но вече ви казах, че ще говоря като обречен, на когото не му се свиди истината. Като човек, който иска да си отиде в мир със съвестта си и с Господа. А честният отговор е, че не бих направил нищо. Нямах да посмея да се опълча срещу злото. Зная го със сигурност, защото не посмях да го направя и в тази страна, след като видях какво става в Зона 51. И след като чух слуховете за Дълси. — Фон Сеект удари с длан по масичката. — Но сега искам да се боря за моя мир и да умра като честен човек. Ето защо съм тук.

— Всички се борим за свой собствен мир — подметна Търкот. — Но извинявай, че те прекъснах. Та значи, напуснал си Пеенемюнде през пролетта на 1942 г.?

Фон Сеект кимна.

— През пролетта. Спомням си го добре. Беше последната ми пролет в Германия. Дойде секционният ръководител и ми съобщи, че ще ме преместят. Бях най-младият член на секцията и вероятно са

решили, че ще се справят без мен. Затова ме бяха избрали. Когато попитах къде отивам и какво ще правя, той се засмя и рече, че отивам там, където ме праща Черния йезуит... Така наричаха Химлер — Черния йезуит. — Той направи пауза, затворил очи. — В известен смисъл СС беше като религиозен орден. Имаха собствени церемонии, обреди и клетви. Например, на въпроса на някой СС офицер защо трябва да се подчинявам безпрекословно на всички заповеди, трябваше да отговарям: „Заради вътрешните си убеждения, за вярата ми в Германия, Фюрера, Каузата и СС“. Това беше нашият катехизис... Често се говореха странни приказки за Химлер и хората от неговото обкръжение. Затова, че вярвали в неща, в които никой не вярвал. Знаете ли, че през зимата на 1941 г. нашите войници били изпратени да се бият в Русия без необходимата зимна екипировка? Не защото не разполагахме с такава — складовете в Германия бяха натъпкани с топли дрехи, а тъй като някакъв гадател предсказал на Хитлер, че зимата ще е мека и той му повярвал. А излезе една от най-студените и сурови зими, в която загинаха десетки хиляди наши войници — заради едно глупаво предсказание. Сигурно по тази причина колегите ми от секцията са сметнали, че става въпрос за някоя подобна глупост, та бяха пратили мен. Но не беше така с момчетата, които бяха назначени да участват в операцията. Те разполагаха с информация, която криеха дори от мен. Нямаше обаче никакво съмнение, че ни предстои сериозно дело. — Фон Сеект се засмя. — Аз самият станах сериозен, когато узнах накъде се отправяме — към Кайро, в тила на врага! Казаха ми само, че ще търсим нещо, което било радиоактивно... Взехме влака до Южна Италия. От там ни прехвърлиха с подводница през Средиземно море до Тобрук, където ни снабдиха с камиони и местни водачи. Осма британска армия отстъпваше в безредие и не беше особено трудно да се промъкнем през фронтовата линия до Кайро. Командването пое майор Клайн. Не споделяше нищо с нас. Стигнахме западния бряг на река Нил и тогава видях накъде сме се отправили — към Голямата пирамида. Бях страшно объркан, докато пълзах с детектора из тесните тунели на пирамидата в непрогледния мрак. Какво търсехме тук? Слязохме долу, а Клайн се допитваше до някакъв непознат, който носеше карта. Човекът ни посочи една стена и Клайн ни нареди да я срутим. Влязохме през отвора в друг тунел,

който се спускаше надолу. Пробихме още две стени, докато стигнем подземната галерия.

— Долната галерия — въздъхна Нейбингър. — Където открих надписа.

— Където си открил надписа — повтори като ехо фон Сеект.

— Какво всъщност намерихте в галерията? — попита Нейбингър.

— Слязохме долу и пробихме последната стена, която закриваше галерията. Вътре имаше саркофаг — непокътнат. Клайн ми даде знак да включи детектора. Направих го и бях изненадан от високото ниво на радиацията в галерията, макар и да нямаше пряка опасност за човешкия организъм. Беше далеч по-високо от обичайния радиационен фон. Клайн не се подвоуми, грабна един лост и повдигна похлупака... Бях потресен, когато надзърнах над рамото му. Вътре лежеше черно метално сандъче. Стените му бяха идеално полирани и съдейки по фината изработка, не беше дело на древните египтяни. Но по какъв начин бе попаднало там? Ето какво се питах. Нямах много време за размисъл. Клайн ми нареди да взема сандъчето и да го прибера в раницата. Оказа се доста тежичко, но в онези дни аз бях със здрава физика. Излязохме от пирамидата по пътя, по който бяхме дошли. Метнахме се по камионите. И отпрашихме, преди някой да ни забележи. Казахме на двамата араби-водачи да ни отведат на запад. Е, на третата нощ ни отведоха... право в една засада — той сви рамене. — Не зная дали беше нарочно. Такива са арабите — винаги работят за онзи, който им плаща повече. А най-често и за двете страни едновременно. Но това сега едва ли има значение. Предният камион бе улучен от един британски танк. Няколко картечни откоса разкъсаха платнището и на нашия. Хвърлих се на пода до сандъка. Такава ми беше задачата — на всяка цена да го опазя. Клайн се просна до мен. Извади граната, но го простреляха преди да я метне и тя се изтърколи към мен. Избутах я назад, на пясъка, където избухна. И тогава отвсякъде наизскачаха вражески войници. Клайн беше още жив, опита се да се съпротивлява, но те го довършиха. Мене ме плениха, взеха и сандъка.

Търкот го прекъсна.

— Клайн не е изпуснал гранатата.

— Моля? — попита объркано фон Сеект, изгубил нишката на мисълта си.

Търкот гледаше през прозореца, към извивката на пътя.

— Клайн е имал заповед да унищожи и теб, и сандъка.

— Откъде знаеш?

— Може да е било преди петдесет години, но много неща не са се променили. Подобни опасни мисии винаги се организират по един и същи начин — появи ли се риск важно откритие да попадне в ръцете на противника, първата задача е да бъде унищожено, заедно с всички, които знаят за него.

Фон Сеект поклати глава.

— И аз да не се сетя досега!

— Добре де — прекъсна ги Нейбингър нетърпеливо. — Какво имаше в сандъчето?

— Беше запечатано, когато го открихме, и Клайн не ми позволи да го отворя. Както отбеляза моят млад приятел Търкот, човекът е следвал стриктно заповедите. Англичаните ме откараха в Кайро. Сетне ме качиха на самолет... по след като ме предадоха на хората от Отдела за специални операции... Те ме разпитаха и аз признах всичко, което знаех — а то не беше много. Провериха дали сандъкът е радиоактивен и тогава ме прехвърлиха на американците.

— Англичаните дори не са отворили сандъчето? — учуди се Нейбингър, който едва сдържаше вълнението си.

— *Не можеха* да го отворят — поправи го фон Сеект. — Затова ме изпратиха в Щатите, заедно с него. В края на краищата те си имаха други, по-сериозни проблеми — войната с германците. Освен това, въпросите, свързани с радиоактивността, бяха приоритет на американците.

— Някой въобще отвори ли проклетия сандък? — почти изстена Нейбингър.

— Ами да, накрая — успокои го фон Сеект. — Американците го отвориха. Държаха ме на едно място, недалеч от Вашингтон. Разпитваха ме, после сякаш ме забравиха. Един ден, след няколко седмици, в килията ми се появиха двама мъже. Единият с униформа на подполковник, а другият цивилен. Те ме отведоха на ново място — фон Сеект посочи на север, накъдето водеше пътят. — В Дълси.

— А сандъка? — почти подскочи Нейбингър.

— В сандъка имаше малко ядрено устройство — каза фон Сеект.
— О, по дяволите — изруга Търкот. — Сега вече я оплескахме.
Нейбингър бавно се отпусна назад.

— Заровено под Голямата пирамида в продължение на десет хиляди години — потвърди фон Сеект. — Разбира се, в началото можехме само да предполагахме какво е това. По онова време американците бяха едва в зората на своя Манхатънски проект, тъй че знанията ни се намираха на доста примитивно ниво. Десет години по-рано вероятно въобще нямаше да разберем какво е имало вътре... След това разглобихме бомбата. Много внимателно. Американците изглежда подозираха, че зная повече, отколкото казвам. В края на краищата, бяха ме открили край проклетото нещо. Истината беше, че колкото повече работех там, толкова повече научавах. Ще ви призная, че дори при съвременното ниво на технологиите, никой не е в състояние да конструира толкова малка и същевременно толкова мощна бомба. Всичко в нея беше удивително. Имаше някои части, чието предназначение и досега не разбирам. Но узнахме достатъчно, за да съумеem да построим наша бомба до края на войната.

— Значи бомбата от пирамидата е дело на същите тайнствени непознати, които са построили дисковете и кораба-майка? — попита Нейбингър. — Това поражда страшно много нови въпроси. Например кой е построил пирамидата и защо...

— Професоре — прекъсна го Търкот. — Всички тези въпроси могат да почакат. В момента по-важно е да се доберем по-бързо до Дълси. Там ще изчакаме да се стъмни, но преди това искам да поогледам. А вие може да продължите дискусията по пътя.

Докато фон Сеект и Нейбингър се прехвърляха отзад, Кели потупа Търкот по рамото и се наведе към ухото му.

— Виждал ли си този кораб-майка, дето му е взел страха на фон Сеект? — попита тя.

— Не. Видях само малките дискове. Защо?

— Защото разполагаме само с твърденията на фон Сеект, че съществува. Като знам на чия страна е бил през войната... Може би не ни казва всичко. За Бога, той е служил в СС!

— Има ли нещо конкретно, което да те кара да се съмняваш в разказа му за това, което става сега?

— Свикнала съм да подлагам на съмнение всичко, но всъщност искам да кажа, че ако корабът не съществува, останалото може да е пълна измислица. А дори и да съществува, пак може да е така.

— Измислица, но с каква цел?

— Ще ми се да знаех.

— Харесва ми как разсъждаваш — подсмихна се Търкот. — Малко е параноично, вярно... но ме кара да се чувствам психически уравновесен.

— При първа възможност ще ти разкажа историята на моя живот и тогава ще разбереш защо съм параноична.

Кубът, Зона 51

— Генерале — доктор Слейдън склони почтително глава към Гулик, сетне огледа останалите присъстващи в залата. — Дами и господа.

Слейдън бе възрастен, плешив мъж със сбръчкано лице. Главна отличителна черта бяха снежнобелите му вежди, които изглеждаха странно под голия лъскав череп.

Генерал Гулик винаги бе смятал присъствието му в „Меджик-12“ за безполезно, но неочакваната поява на Дънкан го бе накарала да търси всевъзможни начини, за да спечели време. Една подобна възможност сега бе психологът.

— Съществуват многобройни филми и книги — поде Слейдън, — в полето на научната фантастика, посветени на реакцията на жителите на Земята при посещение на извънземни. Малко известен факт е, че вече няколко държави разполагат с научни екипи, които от десетилетия изследват възможните реакции при евентуална среща с извънземни форми на живот. Под прикритието на проекта „Синя книга“ подобни групи от учени и военни специалисти бяха създадени и у нас, с цел да изработят съответстващ за подобен случай план за действие. Всички тези групи бяха обединени под крилото на АСОН — Агенцията за свръхмодерни отбранителни научни изследвания. Проблемът, който ни бе поставен за решаване, първоначално имаше чисто теоретичен характер. — Слейдън се засмя. — Разбира се, тогава никой от нас не знаеше за съществуването на тези открития.

Изследвахме поведенческите реакции на големи групи от хора: как жителите на Земята биха реагирали при поява на извънземни. Възможността да се осъществяват максимално близки до реалната ситуация експерименти почти се равняваше на нула. Не е тайна, че единствената достоверна информация, подлежаща на анализ, бе обществената реакция на радиопиесата от Орсън Уелс „Война на световите“ през 1938 г. Ще ви припомня, че основната реакция тогава се е свеждала до масова истерия и страх. Както показва тази таблица...

Докато Слейдън навлизаше в своето любимо амплоа, генерал Гулик съсредоточи вниманието си върху компютърния екран, вграден в бюрото пред него. Повечето от присъстващите вече се досещаха, че целта на Слейдън е да отвлича вниманието на доктор Дънкан.

Нямаше никакви новини от „Линкълн“ относно „фу“-тата, нито за фон Сеект и останалите бегълци. Гулик неохотно се заслуша отново в доклада.

— За нещастие, никой не беше обмислял сериозно възможността срещата ни с извънземна цивилизация да стане под формата на откриването на дисковете и кораба-майка — един вид чрез археологически доказателства за наличието на извънземна форма на живот. Немалко учени са посветили значителна част от съзнателния си живот да пропагандират идеята, че едни или други артефакти от древността носят белези от посещаване на планетата ни отвън, ала дисковете и корабът са първите недвусмислени доказателства за това. Те са феномен, който ни изправя пред няколко сериозни предизвикателства, но и разкрива големи възможности.

Слейдън изглеждаше като вдъхновен пропагандатор изцяло погълнат от желанието да завладее аудиторията си и най-вече доктор Дънкан.

— Виждате ли, една от малкото константни величини в теорията за контакта бе, че той ще бъде осъществен по инициатива на извънземните. Сиреч, че пришълците ще дойдат при нас. Или че доказателствата за посещаването на нашата планета в миналото от представители на извънземни цивилизации ще залезят един ден и съвършено стихийно медиите. Тук, в Зона 51, ние държим тази стихия под контрол. Разполагаме с неоспорими доказателства и те ще станат достояние на обществеността само и единствено по наша инициатива.

И тъкмо понеже държим здраво стихията, имаме възможността да подготвим обществото и себе си за момента на разкритието.

Слейдън хвърли тържествуващ поглед на Дънкан.

— Може би сте забелязали, че през последните няколко години зачестиха статиите, посветени на Зона 51. Подобни сензационни разкрития не се пораждат във вакуум. По такъв начин предприехме първите стъпки, за да може обществеността да възприеме побезболезнено онова, с което се занимаваме тук. Противоположно на твърденията на пресата, охраната на обекта не е инструктирана да прогонва нежеланите нахалници, а да им позволява да виждат онова, което ние искаме да видят. Лесно бихме могли да блокираме всички възможности за достъп около Езерото на конярите. Вместо това оставихме празнини в нашата система за сигурност на точно определени места, от които да се наблюдават и дори фотографират определени обекти. Разполагаме и с наши агенти за дезинформация. Типичен случай е човек на име Стив Джарвис, който твърди, че е работил години наред тук, в Зона 51. Джарвис е наш човек, който разпространява информация сред хората от пресата. Част от тази информация е вярна, друга — фалшива. Целта и на двете е да подготвя хората отвън, за да посрещнат без страх истината. Преди няколко години направихме един малък тест, когато колегите от ВВС извадиха на показ прословутия Ф-117 „Стелт“. Макар че тогава нямаше никакви неотложни политически или други причини, дори военните се възпротивиха яростно на подобна идея. Целта на операцията всъщност бе да се провери как ще реагират общественото и медиите на съобщението за нещо, което правителството дълго време е пазило в тайна. И както виждате от схемата...

Гулик помнеше добре какво стана тогава. Военновъздушните сили се бореха със зъби и нокти срещу разсекретяването на Ф-117. Склониха едва когато Слейдън и колегите му посочиха възможността подобно разкритие да увеличи бюджетното финансиране. В края на краищата някои във ВВС дори прегърнаха идеята с ентузиазъм. Но Гулик не хранеше илюзията, че показването на един изтребител, пък бил той и Ф-117, може да се сравнява с разкриването на кораба-майка. Е, като идея за сондиране на общественото мнение не беше чак толкова лошо.

Разбира се, Слейдън показваше на Дънкан само върха на айсберга. Като всеки добър психолог, той знаеше, че една от тайните на успеха при психологическата подготовка е да се прибегва до свръхстимулация. С други думи, да накараш хората да повярват, че истината може да е далеч по-лоша, отколкото е в действителност. Същото, с което се занимаваше и „Найтскейп“, по време на своите среднощни набези.

Момчетата от „Найтскейп“ бяха извършили многобройни убийства и обезобразявания на животни, нощни полети със скакалците над слабо заселени райони и дори отвличане на хора. Даже Слейдън не знаеше цялата истина за „Найтскейп“ — нямаше представа например, че отвличените хора и животинските органи бяха чудесен продукт за експериментите в Дълси.

Гулик се почеса, раздразнен от приповдигнатия тон на Слейдън. Проклети академични тъпаци. Той провери още веднъж дали на монитора няма нещо ново за „фу“-тата и бегълците.

След това потърси с очи Дънкан. Мразеше я, задето също както и всички останали неканени гости, от самото начало ги бе обвинила в прекомерна секретност. Нима тези хора не разбираха — ако обществото можеше да преглътне всичко, тогава едва ли щеше да има нужда да се прибегва до подобни мерки. Ако всички можеха да се похвалят със самодисциплината, каквато имаше в армията, светът щеше да е далеч по-свястно място. Гулик се прозя. Нямаше търпение да приключат с дърдоренето и да се захванат за истинска работа.

[1] Пеенемюнде — малко пристанищно градче в Германия. Намира се на балтийско море. През 1935 г. е превърнато в база за конструиране и изработване на бомбите Фау-1 и Фау-2, използвани от германците през 1944 и 1945 г. Базата съществува до 1945 г. (Б.пр.) ↑

24.

*Шосе 66, Североизточно Ню Мексико
Време до излитането — 86 часа*

Пътуваха с пикапа. Кели настояваше да го изоставят, но Търкот възрази, че снаряжението може да им потрябва. Намериха компромис, след като смениха правителствените номера с частни.

Караше Кели, а Търкот се бе настанил отзад и не сваляше слушалките от главата си. Фон Сеект и Нейбингър обсъждаха различни научни теории.

— Значи според теб, бомбата която сте открили в пирамидата, има технологично сходство с конструкциите на дисковете и корабамайка?

Фон Сеект кимна.

— Да, така смятам.

— Ако продължим да разсъждаваме в същата посока, струва ми се, че това е подходящ начин да се обяснят големият брой прилики между древните цивилизации. — Нейбингър извади от раницата снимките на Слейтър. — Надписите със стари руни, открити в различни места на планетата, може да са дело на пришълците. Или на земни жители, чието развитие на съвсем ранен етап е било повлияно от чуждо присъствие. — Той се зае да обяснява теорията за първоначалното преселение. Когато приключи, фон Сеект изглеждаше потънал в размисъл.

— Неведнъж през тези години съм се замислял върху това кой всъщност е оставил всички тези чудеса на техниката и защо. Планетата ни е била посетена от извънземни преди около десет хиляди години. Те са...

— Защо точно извънземни? — попита неочаквано Търкот.

— Моля? — сепна се фон Сеект.

— Защо да са пришълци? Не може ли това да е дело на някаква древна земна цивилизация, която сетне е изчезнала?

Нейбингър се усмихна снизходително.

— Мислил съм върху това, но фактите отричат дори и най-малката подобна възможност. При ниво на техническо развитие, необходимо, за да бъде създадено летателно средство от типа на кораба-майка, на Земята трябва да са останали далеч повече следи, отколкото бомбата, няколко диска и самият кораб. Земята отдавна вече не е онази необитаема пустош. Човешкият крак е стъпвал и на най-отдалечените места. Не, тези неща са дело на извънземна култура.

— Все пак, не бива да си затваряме очите и пред други възможни обяснения — добави фон Сеект. — Както вече казах, върнахме се към началото на проблема. С нито крачка не сме доближили решението на въпроса кой и защо е изоставил кораба.

— Може би не е имало къде да отидат — подхвърли Кели. — Може би планетата им е била разрушена и корабът е бил едничката възможност за малцина от тях да се спасят.

— Ами дисковете? — попита Търкот. — И защо им е трябвало да крият бомба в пирамидата?

Този въпрос беше по-скоро в територията на Нейбингър.

— Никой досега не е определил със сигурност защо са били построени пирамидите — заговори той. — В началото са ги смятали за колосални гробници, но тази теория била отхвърлена, след като така и не намерили вътре тела. Сетне предположили, че са кенотафи — паметници на умрелите фараони, които били погребвани другаде, за да не бъдат разграбени гробовете им. Но с тази нова информация мисля, че можем да се спрем на една друга теория. Малко е чудновата, но както каза доктор фон Сеект, не бива да си затваряме очите и пред други възможности. Позволете ми да направя едно малко отклонение и да ви разкажа за конструкцията на Голямата пирамида. Има два малки тунела, които излизат от най-горната галерия, позната още като Царската галерия. Точното предназначение на тези тунели не е известно, тъй като те са твърде тесни, за да могат през тях да минават хора. Една интересна подробност е, че ако проследите посоката, в която сочат, то единият гледа право към Алфа Центавър, а вторият — към Алфа Драконис. Две съседни звездни системи.

— Може би нашите пришълци са пристигнали от някоя от тези системи — рече фон Сеект.

— Според една друга теория — продължи Нейбингър, — която има повече противници, отколкото поддръжници, пирамидите са нещо като космически маяци. Известно е, че при построяването им, трите пирамиди в Гизе са били облицовани с тънък слой от добре полиран гранит. Представяте ли си, как са изглеждали тогава?

— Да, особено ако ги гледаш от космоса — кимна Търкот.

— Именно — когато отразяват светлината. Но по-важното е, че като се вземат под внимание посоките на страните на пирамидите, ако бъдат наблюдавани под ъгъл от тридесет и осем градуса над хоризонта — тоест откъм космоса — те ще дадат радарно изображение с дължина на вълната два сантиметра, което може да бъде засечено на значително разстояние от планетата. — Нейбингър се размърда развълнувано. — Първият въпрос, който си зададох преди много години, когато видях пирамидите, беше защо древните египтяни са използвали тъкмо тази форма? Никой не е в състояние да изтъкне логична причина. Ако се вземат предвид строителните възможности през онези времена, пирамидата е единствената масивна постройка, която може да бъде видяна от космоса. Помислете си за всички тези символи, разпръснати по земната повърхност от пришълците! Рисунките на птици върху платото Наска в Южна Америка. Тебеширените изображения в Англия. Неведнъж сме се питали защо древните хора са създавали подобни картини, които могат да бъдат видени само отгоре.

— Това все още не отговаря на най-важния въпрос — намеси се Търкот. — Ако не открием някаква съществена причина в подкрепа на твърденията на фон Сеект, че корабът не бива да излита, съвсем скоро всички здравата ще загазим.

— Затова отиваме в Дълси — промърмори старецът.

— Е, тъй като почти стигнахме — намеси се Кели, — надявам се някой от вас вече да има готов план.

— Разчитай на мен — каза Търкот, докато се ровеше из чекмеджетата. Той спря и погледна към фон Сеект. — Нещо против да чуем какво има там?

— Нали ви казах? Секретна база по подобие на тази в Зона 51.

— Бил ли си вътре?

— Веднъж. Точно след края на войната. Беше доста отдавна и паметта вече ми изневерява.

— Не разбирам, след като си бил толкова важна клечка в „Меджик-12“, един от основателите така да се каже, защо не си прескачал по-често?

Фон Сеект мълчеше. Кели сметна, че е дошъл моментът да поразиграе малко топката.

— Искаш ли да чуеш, какво става там според слуховете?

— Е, ако няма друга информация...

— Казват, че в Дълси имало биоинженерна лаборатория. Нещо като работилница, където нашите любими учени правят експерименти върху живи човешки същества, съвместно с извънземните, на чиито съдове летят в Зона 51.

— Второто е вярно — подхвърли Търкот, — но за първото се съмнявам.

— Не е възможно! — възкликна фон Сеект. — Щях да зная, ако сме осъществили контакт със създателите на дисковете и корабамайка. Щеше да ни е много по-лесно през всичките тези години. Нямаше да ни оставят да си блъскаме главите над неразрешими загадки.

— Може нещо да се е променило през последната година — предположи Кели. Усещаше, че фон Сеект губи солидна почва под краката си и нюхът на репортер я караше да продължава натиска. — Дочух, че в Дълси се правели опити за телепатичен контрол. Вероятно използват лекарствени препарати, въздействащи на паметта и ЕПП-средства.

— Какво е ЕПП? — попита Търкот.

— Електронно повлияване на паметта — поясни Кели. — Преди няколко години писах статия за това. Хората, които интервюирах, разглеждаха тази възможност само като теоретична, но изглежда нашето правителство обича да проверява подобни теории на практика. ЕПП се използва за предизвикване на селективна амнезия. Под негово въздействие се отделя кролинова киселина, която блокира предаването на нервни импулси. По такъв начин мисълта не може да протича през засегнатата зона.

— Да си чувал за нещо подобно? — обърна се Търкот към фон Сеект.

— Дали съм чувал... — фон Сеект преглътна и продължи с колеблив глас. — Ще ви кажа истината. Ще ви кажа защо повече не се

върнах в Дълси, след първото посещение през 1946... Защото знаех кои работят там — устата му се изкриви от отвращение. — Срегнахме се още първия път. Бяха германци — като мен. Специалисти по биологична и химическа война. Продължаваха експериментите, които бяха започнали в концентрационните лагери. Не можех да остана там. Не можех да се примиря с онова, което вършеха.

Той им разказа за операция „Кламер“.

— Вероятно повечето от тези хора вече не са между живите — предположи Кели, след като старецът свърши. — Което не пречи работата да продължава и това обяснява някои от функциите на „Найтскейп“, както и защо всичко се пази в дълбока тайна. Но каква е връзката с кораба-майка?

— Както казах, не съм стъпвал повече там — заяви фон Сеект. — Но Гулик и останалите често пътуваха до Дълси. Имам чувството, че нещо се промени през последната година. Те се промениха.

— Променили са се? — вдигна вежди Кели. — В какъв смисъл?

— Започнаха да действат ирационално — отвърна фон Сеект. — Не става въпрос само за конспирацията. Но тази необяснима настойчивост да се лети с кораба-майка. Защо трябваше да се бърза? Дори проникването в кораба. В продължение на толкова много години не можехме да си проправим път през обшивката, после изведнъж ни посочиха ново място, предложиха различна техника и готово — успех след десетилетия лутане. Също и бързината, с която се ориентираха сред приборите за управление. Сякаш знаеха повече, отколкото казваха.

— Възможно ли е да са разчели староруническата писменост? — попита Нейбингър. — Това би обяснило странното им поведение.

— Да, би могло — съгласи се фон Сеект. — Но не мисля, че са разшифروвали руните, а дори и да са успели, това не показва причината за прибързаността и нелогичното им поведение. — Фон Сеект разпери ръце. — Не зная, просто не разбирам.

— Известно ли ти е точното местонахождение на базата? — попита Търкот.

— Не съвсем. Знам, че е някъде извън града. Помня висока планина, която заобиколихме по един черен път. После влязохме в тунел и всичко беше под земята.

Търкот се почеса замислено.

— Значи не знаеш къде точно се намира базата, нито какво всъщност става там?

— Не зная.

Кели надникна в огледалото. За миг двамата с Търкот размениха погледи. После той каза:

— Както и да е, скоро ще бъдем там. Ще разберем с какво се занимават и ако имаме късмет, ще измъкнем Джони Симънс.

Кели понечи да каже нещо, после размисли. Очите ѝ следваха трепкащата осева линия.

Околностите на Дълси, Ню Мексико

Джони Симънс можеше да вижда. Не знаеше от колко време е възвърнал зрението си, но помнеше, че всичко започна с размито петно сивота сред заобикалящия го непрогледен мрак. Постепенно разликата между сивото и черното започна да се задълбочава и не след дълго той вече можеше да различава отделни очертания в периферията на полезрението си. Не успя да завърти глава, но поне можеше да си движи очите.

Мина известно време, преди да започне да съжالياва за подобрението, което беше усетил. Имаше нещо странно и дори страшно във формите, които го заобикаляха. Приличаха на човешки, но не бяха хора и това го плашеше. Нещо не беше наред със силуетите — твърде големи глави, прекалено къси ръце, грамадни туловища. За момент му се стори, че зърва очертанията на човешка ръка, но тя имаше шест пръста, които бяха неестествено издължени.

Изгуби доста време, за да фокусира погледа си и едва тогава долови други промени в заобикалящата го действителност. Из въздуха се носеше странен мирис. Много неприятен. Чуваха се и някакви звуци, приглушено и отдалеч. Равномерно потракване, но не механично. По-скоро сякаш жужаха насекоми.

Отново почувства металния вкус в устата си и между него и света се спусна черната пелена. Но този път чуваше писъците си, като да принадлежаха на някой, много далеч оттук.

Само болката беше близо.

25.

*Шосе 64, Североизточно Ню Мексико
Време до излитането — 79 часа*

Пътят извиваше покрай неголямо езеро и пресичаше залесените хълмове. Търкот направи сверка с картата. Бяха съвсем близо до Дълси. Градът бе разположен в южната част на Колорадо, сгушен между Националните паркове „Карсън“ и „Рио Гранде“. Теренът беше планински, с множество борови гори, разпръснати из околните хълмове. Слабо заселен район, в какъвто различните тайни правителствени организации предпочитаха да строят своите бази.

Излязоха на един прав участък от пътя и пред очите им се разкри панорамна гледка. Фон Сеект се наведе между предните седалки.

— Ей там. Онази планина вляво. Сега вече си спомням. Базата е зад нея.

— Накъде да карам? — попита Кели.

— Следвай пътя — отвърна Търкот. — Аз ще ти кажа къде да спреш.

Скоро първите къщи на Дълси се показаха между хълмовете, а пътят се спускаше право към долината, в която бе разположен градът. Шосе 64 преминаваше през южните покрайнини и Кели внимателно намали скоростта до позволената граница. Когато наближиха другия край на града, Търкот посочи един черен път.

— Та казваш, базата е зад тази планина? — обърна се той към фон Сеект, след като навлязоха в отклонението и спряха.

— Да, макар да беше нощ и то преди петдесет години. Тогава тук почти нямаше постройки. Само някакво селце.

Търкот погледна на север.

— Така. Имаме два часа до залез слънце. Да се поогледаме, докато е светло.

Той махна с ръка назад към пътя и Кели подкара бавно. Минаха покрай училището и свиха към планината. След около петстотин метра

пътят започна бавно да се изкачва по склона. Там извиваше и поемаше обратно. Имаше няколко пресечки, но само едно отклонение, което сочеше на северозапад. Кели зави по него, отново доближиха планината и тогава зърнаха надпис, че по-нататък се намира индианският резерват „Джикарила апачи“. Отсреща се зададе бял, раздрънкан форд с двама души отпред и се размина с тях сред облаци от прах. Търкот се обърна и проследи внимателно колата.

— Правителствени номера — отбеляза той.

— Аха — кимна Кели.

— Може да са от базата.

— Не бих искала да пукам мехурите на твоите надежди — отвърна ехидно Кели, — но из тези места подобни номера се срещат често. Намираме се на федерална територия, тоест в юрисдикцията на Службата за управление на индианските резервати, която също е правителствена организация.

— Но може и да са от базата — заинати се Търкот.

— Какъв оптимизъм — въздъхна Кели. — Но ми харесва.

— Спри там — посочи Търкот.

Пътят се разделяше. Десният ръкав се спускаше в долина, а левият, павиран и очевидно по-добре поддържан, извиваше по склона на планината и се губеше нататък.

— Левият — произнесе уверено Търкот.

— Защо не десният? — попита Кели.

— Фон Сеект каза, че базата е зад планината. Нали? — той се извърна назад.

Германецът кимна.

— И аз мисля, че е левият.

— Освен това, пътят вляво е по-добре поддържан. Но най-вече ме убеждават онези светли линии, които се пресичат над него. Виждате ли ги?

— Да. От какво са?

— Това са лазерни лъчи, преминаващи през прашни частици. Те засичат колите по пътя и пращат сигнали. Два лъча, за да определят посоката, в която се движи превозното средство. Едва ли Службата за управление на индианските резервати може да си позволи нещо подобно, не смятате ли?

— Сега какво? — попита Кели.

— Според мен това място няма да е толкова добре охранявано, колкото беше Зоната — разсъждаваше полугласно Търкот. — След като лабораториите се намират под земята, целта е да се привлича колкото се може по-малко чуждо внимание. Едно малко предимство за нас. При подобни секретни съоръжения целта е не толкова да се пречи на проникването на възможни нарушители, колкото те да бъдат обезсърчени на по-ранен етап.

— Не разбирам — обади се Нейбингър.

— Спомнете си за телевизионните камери в банките — обясни Търкот. — Те имат същото предназначение. Внушават на потенциалните обирджии, че полицията ще разполага със снимките им и рано или късно ще ги задържи. Общ принцип за всички охранителни стратегии. Например, ако наистина искам да убия президента, сигурно ще успея да изпълня замисъла си. Истинският проблем е не убийството, а как да се измъкна след това.

— С което искаш да кажеш, че лесно ще проникнем в базата, но трудно ще излезем? — попита Кели.

— О, мисля, че и с излизането няма да е толкова трудно. Само дето ще знаят кой го е направил.

Кели сви рамене.

— Е, това не е проблем. Те и без това ни търсят. Върнем ли си Джони, веднага излизаме наяве. Само така можем да се справим.

— Вярно — съгласи се Търкот.

— Та на първоначалния въпрос — припомни Кели. — Сега какво?

— Връщаме се в града — заяви Търкот. — Нужен ни е билет за влизане. Попаднем ли вътре, аз ще се погрижа за Джони.

— И за плочиците с рунически надписи — припомни Нейбингър. — Нали Вернер каза, че ги държали в Дълси.

— Къде точно в града? — поинтересува се Кели, докато караха на юг.

— Нали знаеш, че ченгетата винаги се навъртат около местната закусвалня?

— Вярно.

— Да видим тогава къде мирише вкусно.

Време до излитането — 73 часа и 15 мин.

— След онази — посочи Търкот. Откакто бяха паркирали в тъмната уличка до паркинга, поне петнадесетина коли с яркозелени лепенки на предните стъкла бяха спрели за кратко. Търкот им обясни, че лепенките са зашифровани пропуски за влизане в защитени обекти.

— Ясно, шефе — Кели запали двигателя и подкара след камиончето, което зави по пътя към резервата. Намираха се на около половин километър от разклонението на пътя.

— Сега — нареди Търкот.

Кели включи дългите светлини и даде газ, докато се изравниха с камиона. Подкара успоредно и съвсем се доближи, като надуваше клаксона, а Търкот смъкна стъклото и размаха среден пръст към шофьора, който му отвърна с псувня.

Кели задмина другата кола, извъртя волана, тъкмо когато приближаваха разклонението и натисна спирачките. Камиончето закова зад тях, с насочени към пикапа светлини.

— Какъв ти е проблема бе, задник? — изкрещя якият шофьор, докато слизаше от кабината и крачеше към пикапа.

Търкот скочи от пасажерското място и го пресрещна на средата на пътя. Намираха се в осветената от фаровете зона.

— Какво искаш бе, идиот? — нареждаше шофьорът. — Засече ме, а сега...

Без да промълви нито дума, Търкот стреля от упор с парализиращия пистолет и другият се строполи върху камъните. Сложи му белезници и го отнесе в задната част на пикапа.

— Качвайте се в камиона — извика той на останалите.

Едва се побраха в тясната кабина. Междувременно Кели откара пикапа на стотина метра по другия път и го остави на затревения банкет.

— Ама че план — мърмореше тя, когато се върна. — Изобщо не вярвам на приказките ти, че лесно се влизало в подобни места.

— Моят командир в пехотата обичаше да казва, че е по-добре да имаш някакъв план, отколкото да се оставиш противникът да те направи на наденички.

— Не те разбирам.

— Е, и аз не го разбирах в началото. Но така и не посмях да му го кажа.

Този път Търкот седеше зад волана. Той огледа таблото, пхна ръка под сенника и извади електронна карта, каквито раздаваха вместо ключове в хотелите. В ъгъла ѝ бе оставено място за притежателя: „Спенсър“.

— Май вятърът задуха в гърба ни — промърмори доволно той и остави картата на седалката между краката си, където държеше и пистолета. — Лягайте всички. Наближаваме камерите.

Той превключи скоростите и камиончето профуча покрай лазерните сензори. Нямаше начин да се увери с очите си, но знаеше, че скрити инфрачервени камери са огледали предното стъкло, за да идентифицират залепения там пропуск. Надяваше се, че няма да срещне повече разклонения, които да затруднят избора на правилната посока.

От мрака изникна указателна табела, която предупреждаваше, че навлизат в охранявана зона, а отдолу със ситни букви се добавяха наказателните мерки, които предвижда кодексът при нарушение, както и всички конституционни права, от които щяха да бъдат лишени. На около четиристотин метра след знака стоманена бариера затваряше пътя. От лявата страна имаше машина, подобна на онези, монтирани на входовете на паркингите по летищата, които издаваха автоматично входни билети. Търкот спря и пхна електронната карта в процепа. Бариерата се вдигна.

Продължиха още малко и тогава пътят се раздели. Търкот имаше не повече от няколко секунди, за да вземе решение. Отляво се издигаше планината. Вдясно бе долината. Сви наляво и почти веднага след това се озоваха в друга, по-малка долина. Пътят и тясната долина бяха покрити с маскировъчна мрежа, изпъната на метални скоби, които стърчаха от околните скали. Точно отпред, в подножието на планината, се виждаше широк около десетина метра отвор, прокопан право в скалистия склон. Вътрешността му бе озарена от мъждива, червеникава светлина.

Пазачът в стъклената будка от дясната страна на отвора ги погледна и им махна с досада да преминават. Веднага след него започваше просторен подземен паркинг и Търкот сви в тази посока. Местата в паркинга бяха разчертани и номерирани. Търкот продължи

до далечния край и едва тогава спря. Всичко наоколо бе потопено в червеникава светлина. На паркинга имаше не повече от десетина коли. Останалите места бяха свободни, вероятно бяха предназначени за дневната смяна, която сега почиваше. Търкот отправи една беззвучна благодарствена молитва, задето бяха избрали подходящия момент.

— Да вървим — подкани той другите и се отправи с решителна крачка към двойната плъзгаща се врата на около пет-шест метра от мястото, където бяха паркирали.

— Води ни, безстрашни — засмя се Кели. Отзад се бяха подредили фон Сеект, облегат на металния си бастун, и Нейбингър.

Търкот пхна електронната карта в процепа на таблото до входа на асансьора. Вратите се плъзнаха безшумно встрани. Влязоха вътре и Търкот огледа бутоните. Един под друг вървяха надписите „ХП“, „Паркинг“, „4-3-2-1“.

— Предполагам, че „ХП“ е „Хеликоптерна площадка“. На кой етаж отиваме? — обърна се той към фон Сеект.

Старецът вдигна рамене.

— Последния път, когато идвах, тук имаше стълби.

— На най-долния — обади се Кели. — Колкото по-голяма е една тайна, толкова по-дълбоко я заравят.

— Много логично заключение — промърмори Търкот и натисна бутона за първия етаж. Кабината потегли рязко надолу, светлините вътре премигнаха и малко след това над вратата блесна индикаторът за втори етаж. Върху малкия екран от вътрешната страна на вратата се изписа съобщение:

„ДОСТЪПЪТ ДО ПЪРВИ ПОДЗЕМЕН ЕТАЖ Е
ОГРАНИЧЕН САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕНИЯ
ПЕРСОНАЛ. СВРЪХСЕКРЕТНО, КАТЕГОРИЯ К.
НЕОБХОДИМ Е ДВОЕН ДОСТЪП. МОЛЯ ВЪВЕДЕТЕ
СЪОТВЕТНИТЕ КЛЮЧОВЕ.“

Търкот огледа двете миниатюрни отвърстия — едното точно под екрана, а другото на отсрещната стена, на достатъчно разстояние, за да не могат ключовете да бъдат пхнати от един и същи човек. Също както при пулта за изстрелване на балистични ракети.

— Опасявам се, че никой от нас, включително и злополучният господин Спенсър, не разполага с нужните ключове.

— Да опитаме на друго ниво — предложи Кели.

„ПОДЗЕМНО НИВО 2. САМО ЗА
УПЪЛНОМОЩЕН ПЕРСОНАЛ. ИЗИСКВА СЕ ЧЕРВЕН
ПРОПУСК.“

Този път на вратата имаше процеп. Търкот извади картата, която бе взел от камиончето на Спенсър. Беше оранжева на цвят.

— И тук господин Спенсър не е желан — отбеляза той, отстъпи крачка назад и смъкна раницата. — Но мисля, че бих могъл да се справя с тази досадна пречка. — Той извади малка черна кутия.

— Това пък какво е? — попита Кели.

— Нещо, което открих в пикапа. Там имаше цял куп полезни вещи.

Тънка пластмасова карта бе прикачена за кутията с няколко жици. Търкот я пхна в процепа в посока, обратна на тази, която сочеше указателната стрелка.

— Сега ще разчете кода на вратата отзад напред, а после ще го възстанови в правилния ред. Неведнъж при провеждане на операции сме прибегвали до услугите на подобни устройства. — Той извади картата, постави я по правилния начин и двете врати се плъзнаха встрани.

Само на десетина стъпки навътре в коридора зад едно бюро седеше пазач.

— Ей! — извика той и скочи уплашено.

Търкот изпусна кутията и посегна към пистолета. Беше се заклешил в джоба му. След първия неуспешен опит се отказа и се втурна напред. Мъжът от охраната тъкмо бе измъкнал своя пистолет, когато Търкот скочи на бюрото и се хвърли отгоре му. Подметките на тежките му обувки удариха пазача в гърдите и той се претърколи през облегалката на стола. Докато се надигаше замаян, Търкот се озова зад него и го блъсна с юмрук в слепоочието. Пазачът се строполи в несвяст на пода.

Всички се събраха около компютъра на бюрото на пазача. На екрана имаше схема на стаите в подземие, с премигващи в зелено и червено надписи.

— Архиви — прочете Търкот. — Това е за вас — подхвърли той на Нейбингър и фон Сеект. Извади парализиращия пистолет и им го подаде. — Ако срещнете някого, използвайте това. Просто се прицелваш и дърпаш спусъка. Имате пет минути. След това се срещаме тук — независимо дали сте открили онова, което търсите.

Нейбингър се ориентира по схемата и посочи един от коридорите.

— Разбрано. Да вървим.

Фон Сеект закуцука след него.

— Мисля, че твоят приятел е на едно от тези две местенца — залепи Търкот пръст на екрана. Надписите бяха „ПРЕДВАРИТЕЛНО ЗАДЪРЖАНЕ“ и „БИОЛАБОРАТОРИЯ“.

— Биолоборатория — избра Кели.

Затичаха в посока противоположна на тази, в която бяха поели двамата учени. Коридорът беше съвсем пуст, а по вратите висяха медни табелки с имената на хората, които работеха тук през деня.

— Вляво — посочи Кели. В края на коридора имаше двойка люлеещи се врати. Спряха пред тях и Кели вдигна въпросително вежди, когато отвътре се дочу приглушено покашляне.

— Нападаме — прошепна Търкот.

— Нямаш кой знае колко разнообразен тактически репертоар — отвърна също с шепот Кели.

Търкот тласна вратата и пристъпи вътре.

Жена на средна възраст с бяла престилка се беше надвесила над издължен, правоъгълен, черен предмет. Косата закриваше лицето ѝ и тя отметна един кичур, когато вдигна очи над очилата с тънки, телени рамки.

— Кой сте вие?

— Джони Симънс? — отвърна с въпрос Търкот.

— Какво? — подскочи жената и Търкот забеляза, че очите ѝ се стрелнаха към черния предмет.

Той я заобиколи и погледна надолу. Черната кутия малко напомняше на ковчег. Отгоре имаше прозорче, през което жената бе наблюдавала какво става вътре.

— Какво е това? — попита той.

— Какви сте вие? — настояваше тя и се оглеждаше към вратата.

— Какво търсите тук?

От тавана се спускаха цял сноп преплетени кабели и изчезваха в долния край на ковчега. Някои от тях бяха прозрачни и Търкот забеляза, че съдържат течности. Той се обърна към жената.

— Изкарайте го оттам.

— Джони вътре ли е? — посочи Кели капака. Тя доближи папката, закачена на една щипка и прегледа записките.

— Вътре има някой — обясни Търкот. — Това са разтвори за венозно хранене. Не зная какво точно съдържат, но очевидно са предназначени за този, който лежи в ковчега.

— Джони е — кимна Кели, която все още държеше папката.

— Изкарайте го оттам — повтори с нетърпящ възражение тон Търкот.

— Не зная кои сте... — поде жената, — но...

Търкот извади броунинга от кобура, дръпна ударника и насочи дулото към нея.

— Имате пет секунди да изпълните заповедта ми.

Жената му хвърли яден поглед.

— Няма да посмеете!

— Ще го направи — обади се Кели. — Ако не той, аз ще те гръмна. Отваряй веднага!

— Едно... — броеше Търкот. — Две... три... — той доближи дулото до крака на жената.

— Добре. Добре! — тя вдигна ръце. — Но не мога просто да го отворя. Шокът ще убие обекта... — Тя прехапа устни. — Пациента. Има си съответна процедура.

— Колко трае? — попита Търкот.

— Петнадесет минути, за да...

— Давам ти пет.

В далечния край на подземното ниво фон Сеект и Нейбингър се озъртаха смаяно наред истинска интелектуална съкровищница. Залата с архивите тънеше в мрак, когато отвориха вратата. Нейбингър намери пипнешком ключа и помещението се озари от ярка светлина. Беше

изпълнено с рафтове, които се губеха един зад друг. В някои от отворените чекмеджета се виждаха наредени фотографии. Бяха номерирани по начин, който не подсказваше къде може да е началото. На отсрещната стена имаше масивна стоманена врата с малко стъклено прозорче. Фон Сеект прекоси стаята и надзърна през прозорчето.

— Вътре са оригиналните каменни плочици от кораба-майка — произнесе той пресипнало. — Но сигурно в чекмеджетата ги има на снимки.

Нейбингър вече тършуваше наоколо.

— Ето ги руническите надписи от Мексико, които Слейдър ми показва — извика той развълнувано, като размахваше няколко снимки.

— Да, да — кимна фон Сеект разсеяно, защото и той бе погледнал в едно от чекмеджетата. — Но сега трябва да открием онези от пещерата с кораба. Не вярвам, че капитан Търкот ще ни чака много повече от обещаните пет минути.

Нейбингър се зае да преравя методично чекмеджетата.

Ръцете на жената трепереха, докато пръстите ѝ играеха по клавишите на капака. Повечето от кабелите вече бяха откачени и тя непрестанно сверяваше показателите.

— Какво сте направили с него? — попита с разтреперан глас Кели.

— Сложно е за обяснение.

— ЕПП? — предположи Кели.

Жената замръзна.

— Откъде знаете?

— Хайде, приключвай — подкани я Търкот.

Тя натисна едно копче и ковчегът издаде писукащ сигнал.

— След тридесет секунди ще се отвори.

Фон Сеект се надвеси над едно от чекмеджетата и заразглежда съсредоточено снимките. На другия край Нейбингър тъкмо се готвеше да премине към следващото чекмедже, когато вниманието му бе привлечено от нещо в стъклено шкафче на стената. Той приближи и втренчи поглед в предмета вътре.

Фон Сеект вдигна няколко снимки.

— Ето, тези са от пещерата с кораба-майка. Да се връщаме при другите.

Писукането спря и жената посочи една ръчка в основата на ковчега.

— Вдигнете я.

Търкот сграбчи червената дръжка и я дръпна. Капакът се отмести със съскане, разкривайки голото тяло на Джони Симънс, потопено в тъмна на цвят течност. Във вените на двете му ръце бяха пъхнати игли, а тръбичките от тях водеха към краката. Една по-дебела тръба се подаваше от устата му, прикрепена с лепенка за лицето.

— Ще трябва да извадя кислородната тръба, катетрите и иглите — рече жената.

— Направи го — кимна Търкот. В същия миг фон Сеект и Нейбингър се появиха на вратата. Ръцете на Нейбингър бяха окървавени и той притискаше към гърдите си нещо, увито в самото му.

— Нали трябваше да ни чакате... — фон Сеект замръзна, забелязал потопеното в течността тяло. — Ах, тези хора! Никога няма да престанат! Никога!

— Достатъчно — Търкот избута жената и се наведе над тялото. Пъхна ръка под него, изправи се и го намести на рамото си. — Да вървим.

— А с нея какво ще правим? — попита Кели.

— Тегли й куршума — процеди през стиснатите си зъби Търкот и се отправи към вратата.

Кели погледна жената.

— Моля ви, недейте — захленчи тя.

— Време е за промени — заяви Кели, вдигна парализиращия пистолет и я простреля в гърдите.

Когато влязоха в кабината на асансьора, Търкот положи Джони на пода, а Кели приклекна, за да го подпре. Нейбингър натисна бутона с обозначение „Паркинг“.

— Двамата с Кели ще го откарате до пикапа — заяви Търкот.

— А ти къде отиваш? — попита Кели.

— Това си е моя работа. Ще се срещнем в Юта. Национален парк „Капитол риф“. Не е голям — ще ви намеря.

— Защо няма да дойдеш с нас? — поинтересува се Кели.

— Искам да поразгледам първия етаж. Освен това, ще създам малко суматоха, за да се измъкнете незабелязано. — Той ги избута на паркинга и затвори вратата на асансьора.

— Ама... — понечи да възрази Кели, но металните врати се затръшнаха и отрязаха остатъка от изречението.

Търкот натисна бутон „2“ и кабината отново се понесе надолу. Когато спря и вратата се плъзна встрани, в коридора все още лежеше тялото на пазача. Търкот изтича, вдигна го, върна се и го постави така, че да препречи затварянето на вратата. След това смъкна раницата със снаряжението, което бе насъбрал в пикапа. Даваше си сметка, че всеки момент ще бъде вдигната тревога. Вероятно пазачите докладваха на определени интервали и когато не отговореха... е, тогава щеше да стане интересно.

Той постави внимателно на пода на асансьора двата пакета с пластичен експлозив, който бе открил в едно от чекмеджетата на пикапа. Оформил податливия като пластилин материал в два полукръга, които разположи на половин стъпка един от друг в средата на кабината. След това забодя по един детонатор във всеки от зарядите, свърза ги с шнурове и постави на другия край общ възпламенител. Дължината на шнуровете едва му позволяваше да пристъпи извън кабината. Търкот издърпа тялото на пазача и задържа вратата с ръка. После си погледна часовника. Преди пет минути се бяха разделили на етаж на паркинга. Вероятно другите вече приближаваха металната врата. Реши да им даде още две минути, преди да започне представлението. Секундите се нижеха бавно.

Време е. Търкот ухапа със зъби възпламенителя и изтегли предпазната халка.

Детонаторният шнур гореше с невероятна скорост от шест километра в секунда. Крайният резултат беше, че Търкот все още изтегляше халката, когато експлозивите се възпламениха. Той захвърли възпламенителя и стъпи в кабината. На пода имаше отвор с широчина около метър. Търкот скочи вътре, прелетя към три метра и се приземи на бетонния под на шахтата. Някъде в далечината виеха сирени.

Вратата към първо ниво бе на височината на гърдите му. Той се изправи, пхна пръсти в тесния процеп и напрегна мишци. В началото вратата поддаде неохотно, но после се задейства програмата за аварийни обстоятелства и тя се отмести докрай.

Търкот извади броунинга и надникна над ръба. В коридора имаше двама пазачи и те бяха готови за срещата, очевидно предупредени от експлозията. Няколко куршума просвистяха над главата му. Той приклепна под ужасяващия звук на рикошетите от бетонната стена на шахтата. Извади една зашеметяваща граната от джоба си, дръпна предпазителя и я метна по посока на изстрелите. Същевременно затвори очи и си запуши ушите.

Миг след взрива той се изправи рязко. От продължителните упражнения на полигона и в бойни условия беше привикнал да заема позиция за стрелба и да се прицелва в предполагаемата посока на противника с едно добре премерено движение. В случая пистолетът бе само продължение на ръката му. Бе в състояние да изстреля цял пълнител в кръг с диаметър няколко сантиметра на разстояние от седем-осем метра.

Единият пазач бе коленичил и автоматът, станал безполезен, се полюшваше на гърдите му, докато търкаше заслепените си очи. Вторият все още държеше оръжието си, но беше дезориентиран и се подпираше на стената. Търкот стреля два пъти и удари първия пазач право в челото. Тялото му се преметна назад. Следващият куршум попадна в слепоочието на втория. Докато се свличаше, пръстът му се закачи в спусъка и дулото на автомата избълва кратък, смъртоносен откос в стената.

Търкот бавно изпълзя по корем в коридора. Стъпи на крака, но остана приведен. Коридорът беше дълъг около двадесет метра и завършваше сляпо на другия край. От лявата му страна имаше няколко врати, а от дясно се виждаше разклонение. На тавана мигаха червени светлини, придружени от пронизителния писък на алармата. Една от вратите се отвори и Търкот стреля в очертанаята ѝ, принуждавайки човекът вътре да се скрие обратно.

Той се изправи и се затича по коридора, докато доближи разклонението. Следващият коридор беше с дължина само три метра и завършваше с двойна метална врата, на която бяха изписани предупредителни надписи. Търкот бутна вратата и пристъпи вътре.

Неравният бетонен под постепенно хлътваше надолу към устието на подземна пещера. Таванът бе висок, а до отсрещната стена сигурно имаше стотина метра. Това, което привлече веднага вниманието му, бяха няколко вертикално изправени стъклени цилиндри, пълни с течност с кехлибарен цвят. В тях имаше и още нещо. Търкот се отправи към най-близкия и надзърна вътре, но се отдръпна, когато разпозна очертанията на човешко тяло. От трупа излизаха многобройни тръбички, а главата бе скрита в черна сфера, покрита с плетеница от кабели. Малко напомняше онова, което бяха направили с Джони Симънс, но тук нещата бяха стигнали по-далече.

Златисто сияние отдясно прикова погледа му. Затича се в тази посока, но спря, когато подмина и последния цилиндър. Сиянието извираше от повърхността на малка пирамида, с височина около два метра и основи от по метър всяка.

От тавана се спускаха кабели и изчезваха през върха на пирамидата, ала най-странна бе материята, от която бе изработена повърхността ѝ. Беше съвършено гладка и изглеждаше съвсем твърда, приличаше на метална и когато я докосна, тя се оказа хладна и неподатлива като стомана. И въпреки това сиянието преминаваше право през нея.

По повърхността ѝ имаше някакви знаци и когато се вгледа, Търкот разпозна руническите надписи от снимките, които му бе показвал Нейбингър.

Вратата се разтвори с трясък. Търкот се извъртя и стреля. Пазачът, който бе нахлул вътре, отвърна с автоматен откос и куршумите попаднаха в няколко от прозрачните цилиндри. Стъклените им стени се строшиха и съдържанието им се изля на пода. Новодошлият изглежда не познаваше добре разположението на залата и бе стрелял инстинктивно, отвърщайки на изстрела.

Търкот се прицели внимателно и този път повали пазача с два куршума. Не почувства нищо. Беше изпълнен с решимост за действие и готов да се справи с всичко, което можеха да му поднесат обстоятелствата. Нуждаеше се от информация и изглежда бе попаднал тъкмо на мястото, където можеше да я получи. Не очакваше скоро да дойдат и други нежелани гости. В подобни места действаше принципът на Параграф 22 — колкото по-малко хора, толкова по-малко

възможности за изтичане на информация. А и по това време на нощта вероятно в подземията бяха останали само резервните постове.

Тихо бръмчене привлече вниманието му назад към пирамидата. От върха ѝ бликна златист сноп светлина, очертавайки кръг с диаметър около един метър във въздуха над нея. Внезапно Търкот се олюля, поразен от рязка болка, сякаш някой бе стоварил острието на брадва върху челото му. Обърна се и побягна назад към коридора, по който беше дошъл. Одеве, когато влезе в подземната зала, не си бе дал сметка, че цялото това масивно снаряжение едва ли може да бъде прекарано дотук през асансьора, който бе разрушил. Вероятно имаше и друг вход. Опита се да се съсредоточи, въпреки раздиращата болка в черепа.

Бетонният под постепенно се издигаше. Вляво имаше широка спускаща се метална врата. Търкот приклепна, сграбчи скобата и я дръпна рязко нагоре. Вратата се вдигна, разкривайки входа на голям, товарен асансьор. Той прекрачи вътре, спусна вратата и огледа контролното табло. Имаше същата система, но секретните ключове бяха нужни само за спускането надолу. Натисна бутона с надпис „ХП“ и подът под краката му лекичко се разтърси.

С отдалечаване от подземно ниво 1 болката в главата му взе да намалява. Постепенно подмина втори, трети и четвърти етаж. Десет секунди след нивото на паркинга кабината спря и на екрана блесна надпис „ХП“. Отново дръпна дръжката и когато излезе от асансьора, се озова в просторна ниша, издълбана в скалистия склон на планината. Отвореният край на нишата бе скрит под маскировъчна мрежа, а вътрешността ѝ бе озарена от слаби, червени светлини. Покрай стената бяха подредени контейнери и сандъци. И да е имало някаква охрана, вероятно бе напуснала постовете си, привлечена от тревожните сигнали на алармата. Търкот изтича при мрежата и погледна навън. Видя стоманена платформа, достатъчно голяма за да побере и най-тежкотоварния хеликоптер. Стъпи върху нея и се огледа. Надолу склоновете бяха стръмни и почти непристъпни. Далече под краката му долината тънеше в мрак, но беше невъзможно да се определи разстоянието. На около триста метра по-нагоре върхът на планината се очертаваше от бледата лунна светлина. Търкот се спусна от металния ръб на платформата и пое нагоре.

Само след няколко минути забеляза светлилки да се движат в долината. Подкрепленията идваха. Надяваше се, че ще им е нужно известно време, докато се ориентират в обстановката. Като човек с опит в специалните операции, Търкот знаеше добре, че за разлика от филмите, в живота нямаше постоянно готови отряди от войници, разполагащи със свръхскоростни хеликоптери, за да реагират на всяка ситуация.

Катереше се нагоре, като се придържаше за издатините на скалите и жилавите стъбла на храстите. Познаваше катераческата техника от многобройните упорити тренировки из различни планини в Германия, а и този склон не беше от най-трудните. Само мракът донякъде затрудняваше движенията му, но за щастие очите му бързо привикваха.

След около четиридесет и пет минути достигна върха и пое на запад, следвайки билото, което бе огледал, когато влязоха в града. Слизането беше малко по-бързо. Все още го болеше главата, а болката се прехвърляше от една част в друга, сякаш беше някакъв пълзящ и пулсиращ червей. Каква беше тази пирамида? Определено не беше създадена от човешка ръка. Не се съмняваше, че по някакъв начин е свързана с дисковете и кораба-майка. Но какво общо имаше между нея и телата в цилиндрите? Какво, по дяволите, ставаше там долу?

Той забеляза светлините на Дълси вляво и смени посоката, насочвайки се към западната граница на града. Склонът постепенно се изравняваше и съвсем скоро Търкот навлезе в долината и подмина първите къщи. Тук-там лаеха кучета, но той продължи забързано, без да се безпокои от среща с местните жители.

Най-сетне зърна това, което търсеше — телефонна будка пред местната зала за боулинг. Вдигна слушалката и набра номера на телефона, който му бе дала доктор Дънкан. След няколко секунди един механичен глас го информира, че телефонният номер е изключен. Търкот натисна вилката и прекъсна линията. Помисли малко и набра друг номер, започващ с код 910. Форт Браг, Северна Каролина.

Отсреща се обади сънен глас.

— Полковник Микел.

— Сър, обажда се Майк Търкот.

Този път гласът прозвуча малко по-бодро.

— Боже, Търк, в какво си се забъркал?

Търкот се облегна на стъклената стена, усещайки за пръв път неимоверната тежест на умората.

— Нямам понятие, сър. Не зная какво става. Вие какво сте чули?

— Нищо, освен че някой здравата иска да те пипне за гърлото. Една от онези агенции с много букви в името е пуснала секретно съобщение да те издирят и заловят. Едва не получих удар, като видях заповедта на бюрото си.

Микел беше заместник-командир на тренировъчния лагер на специалните части във Форт Браг и стар приятел на Търкот.

— Сър, можете ли да ми помогнете?

— Какво ти е нужно?

— Ужасно е важно да се свържа с една много важна персона.

— Казвай името.

— Дънкан. Доктор Лиза Дънкан. Твърдеше, че е съветничка на президента по едно нещо, дето се нарича „Меджик-12“.

Микел подсвирна.

— Брей, човече, здравата си го загазил. Как да те открия?

— Не можете, сър. Аз ще ви потърся.

— Пази си задника, Търк.

— Слушам, сър.

Търкот бавно положи слушалката. Не беше стопроцентово сигурен, че Микел ще застане зад него. Не знаеше защо е изключен номерът на Дънкан — единственият начин за връзка, който тя му бе оставила. Нищо не беше както трябва. На всичко отгоре току-що бе застрелял трима души на служба към правителството на Съединените щати.

— Мамка му — изруга Търкот.

Каква, по дяволите, беше тази пирамида?

Той се огледа замислено. Току-що бе изиграл последната си карта. Трябваше да признае, че единствените хора, на които можеше да се довери изцяло, бяха потеглили към Юта за срещата, назначена от самия него. Не му се щеше да ходи там, но изглежда друга възможност нямаше.

На паркинга отсреща стоеше самотен пикап. Търкот въздъхна. Главата го цепеше нетърпимо и от доста време разчиташе само на резервите от енергия, които се бе научил да трупа през годините на

упорита подготовка. Той излезе на улицата и се отправи бавно към пикапа.

26.

*Шосе 64, Северозападно Ню Мексико
Време до излитането — 70 часа и 40 мин.*

С нищо не можеха да спрат писъците на Джони Симънс. Кели го беше прегърнала и му шепнеше, сякаш е малко дете, но и това не помагаше.

Напускането на базата се оказа дори по-лесно от влизането. Качиха се на камиончето, префучаха покрай задремалия пазач и малко след това спряха до пикапа. След като върнаха все още зашеметения шофьор в кабината, всички се натовариха на пикапа, стигнаха градчето и свърнаха вляво, към шосе 64.

— Не можеш ли да го накараш да млъкне? — попита фон Сеект, който седеше зад волана, но честичко поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

— Сигурно на негово място и аз щях да крещя — отвърна Кели. — Да те държат затворен в ковчег няколко дни. Ти карай, а другото остави на мен.

Постепенно Джони се успокои и заспа или просто изгуби съзнание — нямаше начин да разбере. Кели най-сетне погледна към Нейбингър, който продължаваше да стиска с окървавени ръце нещото, увито в сакото му. Тя извади аптечката и се надвеси над него.

— Какво ти се е случило?

— Видях нещо, което на всяка цена трябваше да взема, но ми пречеше стъклената витрина. Не можах да открия ключа и затова я счупих — обясни Нейбингър.

— Не можа ли да използваш нещо друго, за да счупиш стъклото? — попита Кели, докато изваждаше бинт и марли.

— Бързах... и не ми беше до ръцете.

— Какво може да е това толкова важно нещо?

Нейбингър внимателно разгърна сакото. Вътре беше положена дървена плоча, леко извита, с размери тридесет на шестдесет

сантиметра и дебелина два и половина сантиметра. Дори в сумрака на кабината Кели успя да различи надрасканите по гладката ѝ повърхност знаци.

— Това е плочка *ронго-ронго* от Великденските острови — обясни Нейбингър. — Имаш ли представа колко са ценни? Досега са познати само двадесетина от тях. Обзалагам се, че точно тази никой не я е виждал.

Кели посочи фотографиите, които двамата бяха донесли.

— А тези какви са?

Нейбингър с неохота отклони поглед от плочката към захвърлените на масата снимки.

— Фон Сеект ми каза, че са направени от първата група, проникнала в пещерата с кораба-майка. Там открили и каменни плочици с рунически надписи.

— Какво пише на тях? — поинтересува се Кели, докато приключваше с превръзката на едната ръка.

Нейбингър ги прегледа набързо.

— Е, не е като да четеш вестник. Ще ми е нужно време.

— Нощта е твоя — рече Кели, свърши с другата ръка и взе пътната карта, за да се ориентира за мястото на срещата с Търкот. — Мисля, че трябва да напуснем магистралата и да се доберем до планината по страничните пътища.

— Смяташ ли, че вече ни преследват? — попита Нейбингър.

— Зависи какво е направил Търкот. Ако се е справил... може още да не им е до нас.

— Не ме интересува дали ни преследват — обади се от предната кабина фон Сеект. — Повече се безпокоя, че до старта на кораба остават седемдесет и два часа.

Кубът, Зона 51

Генерал Гулик ни най-малко не изглеждаше като човек, когото са събудили преди пет минути. Беше гладко избръснат, с безупречно огладена униформа. Майор Куин дори се зачуди дали генералът не се бръсне всяка вечер преди лягане, за да е готов, в случай че бъде вдигнат неочаквано. После му хрумна друга мисъл — може би

генералът въобще не спи. Лежи си в тъмното, ококорен, и чака да го потърсят за поредната криза.

— Да чуя всичко отначало — нареди генералът, докато останалите членове на „Меджик-12“ — без доктор Дънкан — се нижеха през вратата.

Нямаше много за разказване. Куин предаде накратко онова, което бе научил от все още уплашения дежурен в Дълси. Докато изреждаше фактите около неочакваното нахлуване, спасяването на репортера Симънс и кражбата на фотографиите от архивите, той си даде сметка, че никой освен тях не се досеща кои са извършителите — фон Сеект, Търкот, Кели Рейнолдс и Нейбингър, вече действащи организирано.

— Трябва да призная, че подцених тези хора — заяви Гулик, след като Куин приключи. — Особено фон Сеект и Търкот.

— Този път сме закъсали здравата — надигна се развълнувано Кенеди. — Малко остава да изправят този Симънс пред телевизионните камери.

— Всъщност докъде бяха стигнали с промиването на мозъка при Симънс? — попита Гулик.

Куин зяпна учудено. Сега пък за какво говореха?

Кенеди надникна в бележника си.

— Около шестдесет процента в четвърти етап.

Гулик погледна към доктор Слейдън.

— Вие какво мислите?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна докторът.

— Дявол да го вземе! — избухна неочаквано Гулик. — Омръзна ми да ми отговарят уклончиво, когато задавам ясни въпроси!

За известно време в помещението се възцари тишина, след което Слейдън взе думата.

— Симънс е бил изключен от системите преди да е завършен процесът. Това със сигурност е предизвикало тежък шок в нервната му система и едва ли някой може да каже какъв ще е изходът от него. В най-лошия случай тези шестдесет процента са напълно достатъчни, за да бъде дискредитиран, в случай че реши да търси публичност. Ще изглежда като някой от онези перковци, дето жадуват за евтина популярност.

— Ами снимките? — намеси се генерал Браун.

— Те са на плочиците със стари руни — отвърна Гулик. — Дори Нейбингър да съумее да ги разчете, ще мине известно време, докато получи потвърждение сред научната общност. Снимките на плочиците не са сериозно доказателство. Всъщност, май нямат с какво да се похвалят. — Той спря за момент и ги огледа навъсено. — Но за това после. Да се върнем към най-важния проблем. Фон Сеект и Търкот. Те са истинската заплаха, но мисля, че ще се справим с тях. Важното е да ги задържим до старта. После вече няма да има значение.

За Куин последните думи бяха истинска загадка. Защо после да няма значение? Какво ще се случи тогава? Не посмя да заговори. Знаеше, че тези въпроси само ще му причинят неприятности и затова предпочете други.

— Нещо ново за „изтребителите фу“? — рече предпазливо той.

— Не, но скоро и на тях ще им видим сметката — процеди ядно Гулик. — Разпоредете се цялата програма да се измести напред с двадесет и четири часа.

— Но... — започна смутено Куин.

Генералът го прикова с поглед.

— Искам утре хангарът да бъде отворен. А утре вечер да бъде даден старт. — Генералът огледа присъстващите. — Предполагам, че всеки от вас го чака доста работа, затова ви съветвам да се размърдате. — Гласът му ги спря, докато се надигаха неохотно. — Между другото, предайте да променят разпореждането относно фон Сеект и другите. Вместо „залавяне на всяка цена“ да бъде „премахване на всяка цена“.

27.

*Национален парк „Капитол риф“, Юта
Променено време до излитането — 44 часа*

Разположен малко на север от прочутата Долина с паметниците, Националният парк „Капитол риф“ лежеше в самото сърце на Скалистите планини. По това време на годината паркът беше почти безлюден, а само след няколко седмици портите му щяха да бъдат хлопнати за целия зимен сезон. Всъщност тъкмо по тази причина Търкот бе избрал това място за среща. А и беше достатъчно отдалечено от Дълси.

Той заобиколи изоставената рейнджърска станция и продължи нагоре по пътя. Забеляза пикапа още при първия къмпинг. Кели стоеше отзад, с пистолет в ръка, и оглеждаше недоверчиво колата, която приближаваше. Въздъхна облекчено, когато той се показа от кабината. Зад паркинга започваше каменна стълба, която отвеждаше до наблюдателната площадка над къмпинга. От там се разкриваше великолепна гледка към околните планини — или по-точно, щеше да се разкрие след изгрев слънце.

— Радвам се да те видя — посрещна го Кели.

— Как са другите?

— Джони е в безсъзнание. Започва да бълнува всеки път, когато дойде на себе си. Не зная какво са му сторили тези хора, но е нещо ужасно. Фон Сеект спи в кабината. Нейбингър разглежда снимките от хангара с кораба-майка.

— Откри ли нещо?

— Ами с теб какво стана? — отвърна с въпрос Кели. — Какво имаше на най-долния етаж?

— Уф... да ти призная, не знам — отвърна искрено Търкот. Той заобиколи и се качи в техния пикап. Кели го последва.

— Нещо ново? — обърна се Търкот към Нейбингър.

— По-добре събудете фон Сеект. Обзалагам се, че и той ще иска да го чуе.

Събудиха фон Сеект, което отне няколко минути и се подредиха около Нейбингър.

— Първо — поде той, — искам да ви напомня, че познанията ми за старите руни са доста ограничени. Разполагам с оскъден работен речник, а нещата донякъде се усложняват от факта, че някои от знаците в новите надписи се различават от тези, които вече познавам. Друг сериозен проблем са символите, обозначаващи действие. Там всичко се затруднява от смяната на глаголните времена, водещи до промяна и в корена на глагола... Но освен разшифроването на символите и думите, които те означават — продължи Нейбингър, — съществува още един проблем, познат при работата с образната писменост. Древните египтяни са наричали йероглифите „меду мечер“, което означава „божи слова“. Думата йероглиф е гръцка и се отнася главно за надписите в храмовете. За съвременния човек е трудно да разбере език, създаден, за да обяснява религиозни и митични...

— Чакай малко — прекъсна го уморено Търкот. — Нещо се обърках. Сега говориш за йероглифите. Съсредоточи се върху старите руни и онова, което казват.

— Уф — въздъхна унило Нейбингър. — Опитвам се да ви обясня всичко това, за да разберете правилния смисъл на моя превод. Голяма грешка ще бъде да наслагваме собствените си представи и възгледи върху написаното от една култура с коренно различни ценности и идеали. — Той почука с пръст по снимките. — А тук определено имаме работа с извънземна култура. Не разполагаме с никакво доказателство, че те са възприемали реалността така, както я възприемаме ние.

— Но нали летим на техните кораби? — отбеляза Търкот. — Не може да сме толкова различни. — Той си спомни за пирамидата със златистото сияние и мигом прецени последното си изявление.

— И не само това — добави Кели. — Нали по-рано спомена, че тези стари руни били предвестници на ранните човешки писмени езици, на които вероятно са служили за отправна точка. Така че, ако корените са общи, би трябвало да разбираме и смисъла на написаното — освен ако наистина не е дело на пришълци.

— Да, така е — кимна Нейбингър. — Корените са общи, но само дотолкова, че да разгадая приблизителния смисъл на текста. Това е...

Търкот положи едрата си длан върху рамото на Нейбингър.

— Професоре. Късно е. Всички се нуждаем от сън. Но преди да си легнем, трябва да решим какво да правим оттук нататък. А за целта е нужно да ни кажете с какво точно разполагаме. Обяснете ни го колкото се може по-простичко.

Нейбингър затвори изтощено очи.

— Добре. В пещерата е имало две каменни плочи. Всъщност са повече, но досега се занимавах само с тези две. Ето какво получих... Все още не съм напълно сигурен за значението на думата там, където съм поставил въпросителна.

— Нека да погледна — изгуби търпение Търкот.

Нейбингър постави изписания лист под светлината на настолната лампа.

„ГЛАВНИЯТ(?) КОРАБ/СЪД НЕ (?) ЛЕТИ
ДВИГАТЕЛ/МОЩНОСТ(?) ОПАСНО
ВСИЧКИ ПОКАЗАТЕЛИ НЕ/ЛОШИ (?) ТРЯБВА
БЪДЕ СПРЯН (?)
ТРЯБВА СКОРО“

— Това сигурно се отнася за кораба-майка — подхвърли фон Сеект. — Тази въпросителна след първото „не“ — нямаш ли поне малка представа коя може да е думата?

— Определено е глагол. „Не може“, „не трябва“, „не е позволено“ или нещо от този род.

— Има доста съществена разлика — отбеляза Търкот. — Ами ако проклетото нещо просто се е повредило? И те ни предупреждават да не го пипаме? Зарязали са го тук, а ние си играем с огъня.

— Никой не е казал, че ще бъде лесно — напомни му Кели. — Говоря за превода...

— Да, вярно — съгласи се Търкот. — Добре де, продължавай.

„ДРУГИЯТ (А)???? НЕ ИСКА ДА ОСТАНЕ

ЩЕ ЗАМИНЕ ПРЕДИ ПРИСТИГАНЕ НА (Б)????
(В) ОСТАВА НА МЯСТО
НЕ БИВА ЗАРАЗЯВАНЕ/НАМЕСА (?)
СЪС (ДУМА, ОЗНАЧАВАЩА ЧОВЕЦИ)
ЕСТЕСТВЕН ПЪТ НУЖНО ЗАПАЗЕН“

— Имате ли някаква идея какво ще пристигне? — попита Кели.

— Символът беше особен. Друг път не съм виждал подобен. По обща характеристика прилича на съществително: по-точно на име. Обозначих всеки неидентифициран символ с различна буква пред въпросителната, за да покажа, че не са еднакви. Както сами може да видите на следващата страница, едно от имената наистина се повтаря.

— Решили са значи да ни оставят да се развиваме сами? — попита Кели.

— Но нещо не се е получило — отбеляза фон Сеект. — По някакъв начин бомбата се е озовала в пирамидата.

— Така е — съгласи се Нейбингър. — А и старите руни са се разпръснали по целия свят. И едното, и другото трябва да са работа на хората.

— Вероятно нещо някъде не е тръгнало според плановете им. Май не всички са приемали по еднакъв начин идеята да останат за по-дълго на Земята.

Нейбингър обърна последната страница.

РЕШЕНИЕ ВЗЕТО НА СРЕЩА
(В)???? СЕ ГОТВИ ДА ИЗПЪЛНИ
НЕСЪГЛАСИЕ
БИТКА
ДРУГИ (Г)???? БЯГАТ ОТ ПОЛЕСРАЖЕНИЕТО
ИДВА ПРОМЯНА
СВЪРШИ СЕ
ДЪЛГ ПОЕМА (Д)????

— Значи са се сбили помежду си? — попита Кели.

— Нещо такова — съгласи се Нейбингър.

— И накрая са изпълнили своя дълг — добави Търкот.

— Но не както са възнамерявали — рече фон Сеект. — Все още се борим с последствията.

— Имам един глупав въпрос — вдигна пръст Търкот. — Защо същества, които могат да конструират толкова сложни кораби, пишат върху каменни плочи?

— Защото не са разполагали с друг материал — обясни Нейбингър.

— Това е находка от голям мащаб — заговори развълнувано Кели. — По-голям дори от онова, с което се занимават в Зона 51. Тя означава, че е дошло време да преосмислим историята си. По дяволите, излиза, че дори еволюцията ни не е това, което сме си мислели. Представяте ли си какъв шум ще се вдигне? Ами религията? Ох, Боже...

— Не мисля така — възрази фон Сеект. — Поне що се отнася до онова, което става в Зоната. Само след три дни там ще се опитат да излетят с кораба-майка, а тези същества недвусмислено ни предупреждават да не го правим. Трябва да ги спрем. Сега това е най-важното.

— Имам още един глупав въпрос — каза Търкот.

Другите трима го погледнаха очаквателно.

— Защо Гулик толкова дава зор за старта на кораба? Ей това не ми дава мира от самото начало.

— Виж, това не зная — призна фон Сеект. — Аз също се чудя, още откакто обяви предстартовото броене. В началото ми изглеждаше глупаво. Да летиш с подобно нещо, след като дори не си приключил с първоначалните проучвания.

Търкот почувства болезнена пулсация в дясната част на главата си.

— Нещо там никак не е наред — промърмори той.

— Промяната дойде в началото на тази година — след като посетиха Дълси — рече фон Сеект.

Търкот се замисли за пирамидата, за цилиндрите и за златистото сияние. Спомни си малкото летящо тяло, което бе свалило хеликоптера им над Небраска. Твърде много късчета, които не си пасваха. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че това не е лъжица за неговата уста.

— Време е да поспим — предложи той. — Всички сме изморени и ще можем да мислим далеч по-добре след няколко часа отдих. Утре ще решим какво да правим. Все още имаме четиридесет и осем часа.

28.

Втори хангар, Зона 51

Променено време до излитането — 41 часа

Майор Куин разтърка очи, опитвайки се да прогони съня, вдигна ципа на подплатеното си яке и потрепери зиморничаво. Нощем в пустинята ставаше студено, особено когато вятърът свиреше през отворените прозорци на джипа. Бяха напуснали първи хангар преди десетина минути и в момента заобикаляха отдалеч базата край Езерото на конярите. Генералът караше, а Куин се подрусваше на мястото до него. Все още не можеше да си обясни защо от всички машини в гаража генералът бе избрал тъкмо тази, която няма покрив.

Караха право през пустинята. Около базата нямаше пътища — иначе лесно щяха да ги разкрият от спътниковите снимки. От време на време Гулик вдигаше крак от педала и сверяваше местонахождението им по наземния навигационен прибор, поддържащ постоянна връзка със спътниците отгоре. Гулик въобще не беше включил светлините на джипа, за да се ориентира използваше очилата за нощно виждане, но така поне оставаха незабелязани за зяпачите. Всъщност, едва ли щеше да има зяпачи — тази вечер бяха наредили на охраната да бъде пределно внимателна. В небето също гъмжеше от невидими очи — от радарни инсталации до нисколетящи самолети. Бяха изкарали дори няколко хеликоптера, които чакаха пред широкия вход на първи хангар.

Ала за Гулик и това не беше достатъчно. Той натисна спирачките, когато от мрака изплува неясна фигура с автомат в ръка. Човекът застана мирно, след като разпозна генерала, който явно бе запазил властната си осанка дори под прикритието на нощните очила.

— Сър! Инженерите са малко по-нататък, скрити под маскировъчната мрежа.

Гулик махна с ръка и даде газ. Куин въздъхна с облекчение, когато най-сетне спряха край няколко камиона, скрити под голяма,

тъмна мрежа. Един офицер изтича при джипа и козирува отривисто.

— Сър, капитан Хенсън, четиридесет и пета инженерна бригада.

Гулик отвърна на поздрава и скочи пъргаво от колата. Куин го последва.

— Докладвайте положението — нареди генералът.

— Всички заряди са поставени по местата. В момента приключваме с монтажа на кабелите. До изгрев слънце ще бъдем готови. — Той показа едно дистанционно взривяващо устройство с размери на клетъчен телефон. — С това всичко ще се командва много лесно от тук. Свързано е с компютър, който следи за последователността на взривовете. — Хенсън ги отведе при неговия джип, паркиран под мрежата. На седалката грееше екрана на лаптоп. — Тази последователност ни е нужна, за да сме сигурни, че скалите на външната стена ще бъдат срутени по определен начин. Целта ни е да взривим стената така, както събарят сграда в гъсто заселен район — всичко трябва да падне право надолу, без да пострада корабът.

Генералът пое дистанционното, премери на длан тежестта му и го огледа с любопитство.

— Бих внимавал на ваше място, сър — предупреди го капитан Хенсън.

Гулик бръкна рязко в кобура и извади пистолета. После опря дулото в челюстта на Хенсън.

— Никога вече не ми говори така, господинчо. Ясно ли ти е? — Палецът му дръпна назад ударника и металическото изщракване отекна надалеч в тихата нощ.

— Да, сър — едва съумя да промълви Хенсън.

Но това не беше достатъчно за Гулик.

— Вече тридесет години търпя гадното хленчене на цивилни лайна! Проклет да съм, ако преглътна дори най-малка проява на неуважение от човек в униформа! Разбра ли ме?

— Тъй вярно, сър.

Куин стоеше неподвижно, шашардисан от неочакваното избухване.

— Шибани тъпанари — промърмори Гулик, без да сваля оръжието от лицето на Хенсън. Очите му бяха помътнели. — Живота си дадох за вас... Целия си скапан... — той изглежда отново дойде на

себе си, прибра пистолета и се обърна към тъмнеещия масив на планината. — Покажете ми зарядите — нареди с почти нормален глас.

Национален парк „Капитол риф“, Юта

— Тук са! Тук са! — изпищя неистово някой.

Търкот скочи с пистолет, готов за стрелба, ритна вратата на пикапа и приклепна до бронята, като се оглеждаше трескаво. Письците продължиха и той се изправи, познал на кого принадлежи гласът. Заобиколи отдясно и отвори вратата.

Кели притискаше Джони към гърдите си.

— Всичко е наред. Успокой се — шепнеше му тя.

— Виждам ги — повтаряше разтреперан Симънс. — Виждам ги! Виждам ги! Този път няма да им се дам! Не искам да ме върнат обратно!

— Джони, аз съм, Кели! Тук съм, до теб.

За първи път, откакто го бяха измъкнали от ковчега, Джони реагира на гласа ѝ.

— Кели? — Той премигна и се опита да я погледне. — Кели.

— Да, Джони, аз съм. Нали ти казах, че ще дойда и ще те отведа.

— Кели — те са истински. Видях ги с очите си. Те ме взеха.

Правиха ми разни гадости.

Джони се извърна и бавно се сви на топка. Търкот погледна към фон Сеект и Нейбингър.

— Поспете още малко. Призори потегляме. — Обърна се, излезе навън и затръшна вратата.

Небето все още беше обсипано със звезди, но скоро щеше да се развидели. На изток мракът бързо се разсейваше.

Търкот се замисли за хората в пикапа. Фон Сеект с неговите демони от миналото и страхове от бъдещето. Джони Симънс, обсебен от други демони, които му бяха вадили душата. Нейбингър, с безкрайните си нерешени въпроси за праисторията. Кели... тя също имаше своите призрази — реши той.

Обърна се, дочул щракването на вратата. Кели бе застанала до него.

— Джони заспа. Или изгуби съзнание, не зная.

— Какво, според теб, са му сторили?

— Бърникали са из мозъка му. Непрестанно повтаря, че бил отвлечен от извънземни, които правели експерименти с него на борда на техния кораб.

— Мислиш ли, че ще се оправи?

— Защо не? Може наистина да са го отвлекли извънземните.

— Какво?

— Ами да — от негова гледна точка те са напълно реални. Може завинаги да си останат такива. Само дето ще трябва да свикне с мисълта за тях.

— Знаеш ли, все се канех да те попитам. Какво е станало с теб?

Кели го погледна внимателно.

— Нали каза, че ще ми разкажеш при първа възможност — припомни й Търкот.

Кели помълча малко и сетне заговори с равен глас:

— Работех за една независима филмова компания. Нещо повече, бях акционерка в тази компания, сиреч притежавах част от нея. Вървеше ни. Правехме документални филми, работехме на свободна практика. Снимахме няколко от ранните телевизионни филми на „Нешънъл джеографик“. Беше във времето преди кабелните канали, „Дисквъри“ и всичко останало. Да, тогава ние бяхме сред първите. Пионери в своята област, изпреварили далеч останалите... Веднъж получих писмо. Все още го пазя, проклето да е. Беше преди осем години. От някакъв капитан в авиобазата Нелис. В писмото се казваше, че военните проявявали интерес към заснемането на серия документални филми. Едни — посветени на космическата програма, други — на медицински проучвания за промените в човешкия организъм при пребиваване на голяма надморска височина — ей такива работи... Звучеше интригуващо и затова отидох в базата да се срещна с този офицер. Обсъдихме различни теми, споменати от него в писмото, после, сякаш между другото, той подхвърли, че техният отдел за връзки с обществеността разполагал с интересни снимки. „Така ли? — питам аз. — На какво?“ А той ми отвърща: „На НЛО, приземяващи се в нашата база“. Едва не се задавих с кафето. Рече го ей така, както ти би обявил, че слънцето е изгряло. Много спокойно, без нотка на вълнение. Още тогава трябваше да се досетя, че ми приготвя капан. Но както споменах, бях жадна за успех. Все още се борехме да се наложим

и това бе най-голямата възможност, изпречила се на пътя на компанията ни. Показаха ми филма... това премахна и последната сянка на съмнение. Беше черно-бял, офицерът ми каза, че бил заснет през 1970 г. Засекли неопознат обект с радара в Нелис. В началото помислили, че е заблуден граждански самолет. Вдигнали няколко Ф-16 да проверят. Първата част от филма бе заснета от камерите на изстребителите. В началото небето е празно, сетне нещо започва да се мести по него. Камерата го фокусира и се оказва, че е летящ обект с форма на диск. Не могат да се определят размерите поради липса на сравнителна скала. Отзад се мяркат върхове на планини, а ниско долу се простира пустинята. Дискът се движи с внезапни промени на посоката, назад-напред. Дори и да беше фалшификат, бе изработен съвършено — не от някой с любителска камера, който снима от прозореца на колата. Повярвай ми, виждала съм няколко от този вид. — Тя се отдалечи малко към каменната площадка и Търкот я последва. — Та камерата проследява диска, докато се снижава. Вижда се летището на базата и отзад — планините. Тогава помислих, че това е пистата на Нелис, но сега вече зная, че е било летището в базата при Езерото на конярите... Дискът се спуска почти до земята и самолетите го следват отблизо. Тук свършва филмът от изстребителя. Кратко прекъсване и почва нов филм — този път цветен. Заснет от земята. От контролната кула — така обясни Прага.

— Чакай малко — прекъсна я Търкот. — Я пак да му чуя името.

— Прага. Така се наричаше капитанът от ВВС, който ми бе изпратил писмото. Защо?

— Ще ти кажа, когато свършиш. Продължавай.

— Дискът увисна за няколко минути над пистата. Виждах как отзад се приближават пожарните със запалени фарове. Дори можех да различа отблясъците от трепкащите им светлини върху металната обшивка на диска — нещо, което е почти невъзможно да се фалшифицира. Особено при равнището на техниката в онези години. Появяват се и няколко коли на военната полиция, които заемат позиции около диска. И тогава изведнъж летящата чиния се понася право нагоре, толкова бързо, че дори операторът не е в състояние да я проследи с камерата. Запитах Прага защо иска да ми предостави филма, а той ми обясни, че някои среди във ВВС сериозно обмисляли да се отърват от проекта „Синя книга“ и с поредица от подобни

действия да убедят обществото, че не крият нищо — противно на твърденията на уфоманиаците. От Нелис поех право към двете най-големи разпространителски компании и им разказах какво съм видяла. Разбира се, не ми повярваха, а и Прага не ми бе дал копие от филма. Обясни ми, че трябвало да изчака официално разрешение от своите началници и затова първо искал да научи от мен кой ще се занимава с разпространението му. И какво, мислиш, стана после? От двете компании звънят в Нелис и питат за Прага, а от базата им отвърщат, че такъв човек няма. Когато споменават филма, започват да им се смеят. Важни клечки се ядосват. Изхвърлят ме от работа, лепват ми етикет на кукувица и никой вече не желае да си има работа с мен. Три месеца покъсно бях на дъното на финансовите си възможности.

— Опиши ми пак онази летяща чиния — предложи Търкот.

Кели направи подробно описание.

— Филмът е бил истински — заключи Търкот. — Прилича ми на един от скакалците в хангара. Ама наистина добре са те изпържили.

— Зная — отвърна Кели. — Нямахте да ида при разпространителите, ако сама не бях повярвала в автентичността на филма. Точно това най-много ме ядоса в цялата история. — Небето на изток видимо просветляваше. — Не може да им се отрече, бива ги в дезинформацията. Всичко, което се говори за Зоната е вярно, ала въпреки това успяват да изкарат хората мошеници или луди... Виж как постъпиха с Джони. След всичко, което са му сторили в онзи ковчег, вече никой не може да го разубеди, че не е бил в плен на извънземни. Ала опита ли се да го заяви открито, ще стане за смях. Може да вярва колкото си иска, стига да запази тази вяра за себе си. Това е най-лошото, което могат да ти направят, и далеч по-ефикасно, отколкото да те премахнат. Накрая сам ще луднеш. — Тя се извърна и погледна Търкот в очите. — Сега вече знаеш защо се плаша от сенки.

— И мога да те разбера.

— Какво имаше на долния етаж?

Търкот ѝ разказа всичко, като премълча само за двете телефонни обаждания, които бе направил, след като се измъкна.

Кели потрепери.

— Някой трябва да спре тези хора.

— Съгласен съм — кимна Търкот. — Ние вече започнахме. Може да ти е приятно, ако научиш, че Прага... — Той млъкна, защото откъм

пикапа се дочу приглушено думкане.

Двамата се обърнаха в мига, когато Джони изскочи през вратата, размахвайки като обезумял едно от сгъваемите столчета.

— Няма да ви се дам! — изкрещя той.

Търкот и Кели се втурнаха към него, но Джони им обърна гръб и се затича надолу по пътя.

— Джони, спри! — извика Кели.

— Няма да ме пипнете! — отвърна ѝ той. После забави крачка и отново размахна столчето. — Няма, няма!

— Джони, аз съм — Кели. — Тя го приближи, разперила ръце, а останалите вече излизаха от пикапа. Нейбингър разтриваше намръщено слепоочието си.

— Няма да ти позволя да ме хванеш! — кресна Джони и се покатери на парапета.

— Джони, слез долу. Моля те.

— Няма да ви се дам — повтори Джони, направи крачка напред и изчезна в мрака.

— О, Божичко! — извика Кели, изтича до перилата и се надвеси над тях. Търкот мигом се озова до нея. В сивкавата предутринна светлина тялото на Джони се мерзелееше върху скалите на двеста метра по-надолу.

— Трябва да го измъкнем! — хлипаше Кели.

Търкот знаеше, че няма никакъв начин да се спуснат в пропастта без алпийска екипировка. Знаеше също така, че Джони е мъртъв, никой не би могъл да оцелее след подобно падане и неподвижно лежащото тяло потвърждаваше подозренията му.

Той прегърна Кели през рамо и я притисна към себе си.

Петнадесет минути по-късно цялата група се бе събрала на съвещание в пикапа. Настроението беше мрачно. Нейбингър имаше цицина на главата. Джони го беше ударил, преди да се измъкне навън. Почти цялото изминало време отиде, за да убеждават Кели, че е невъзможно да слязат при тялото на Джони.

— Така... — пръв заговори Търкот. — Време е да решим какво ще правим. Но най-напред да изберем обща цел. Аз мисля...

— Да ги сритаме тия гадове — прекъсна го Кели. — Искам да им видим сметката. Искам всеки от тях — всички хлебарки от Зона 51 — да бъдат изправени пред съда!

— Но първо трябва да попречим на кораба да стартира — възрази фон Сеект. — Това е най-важната ни цел сега. Разбирам, че жадуваш за мъст, но корабът е опасен за цялата планета. Вече го знаем от надписите върху плочите. Натам трябва да насочим усилията си.

— Да, там фитилът е най-къс — съгласи се Търкот. — Първо корабът, а после и Дълси. — Той погледна към Кели. — Съгласна ли си?

Тя кимна неохотно, със зачервени от плач очи.

— И тъй — продължи Търкот, — щом това ще е първата ни задача, имаме две възможности. Едната е да търсим публичност — отиваме в най-близкия голям град, например Солт Лейк сити, и се опитваме да привлечем вниманието на медиите. По този начин общественото мнение може да спре старта на кораба. Втората възможност е да вземем нещата в наши ръце — да се върнем в зоната и да опитаме сами да ги спрем. — Той отново погледна към Кели. — Знам, че ти е трудно, но сега се нуждаем от твоето мнение. Ще свършат ли работа медиите?

Тя затвори очи и въздъхна.

— На пръв поглед тази идея изглежда по-добрата. Аз например преди бих постъпила точно така. Проблемът е, че дори да се добереш до медиите, това не значи, че историята ти ще излезе наяве. Нямаме никакви доказателства...

— Разполагаме със снимките и плочиците — прекъсна я Нейбингър.

— Така е, професоре — съгласи се Кели. — Но ти си единственият, който може да ги преведе. И след като си в една лодка с нас, доста хора ще приемат твърденията ти скептично. Няма да е първият подобен случай. — Тя ги огледа. — Ето, Вернер също ще иска да свидетелства, но с какво разполага — само с голи твърдения. Журналистите избягват да се обвързват с подобни неща, и без това непрестанно са засипвани с какви ли не сензационни съобщения. — Кели премести поглед към прозореца. — Джони е мъртъв. Нищо не може да го върне.

— Още нещо, което не бива да забравяме — добави Търкот, спомнил си за разговора от тази сутрин с полковник Микел, — е, че всички можем да бъдем обвинени в углавни престъпления. Аз убих няколко души. Групата ни проникна в секретна военна база. Може да не успеем да разкажем какво ни се е случило, преди да се озовем в затвора, а след това ще бъдем изцяло във властта на правителството.

— Тогава трябва да опитае сами — предложи фон Сеект. — Отдавна ви казвах, че трябва да го направим.

— Няма да е толкова лесно, колкото в Дълси — възрази Търкот. — Зона 51 не само е по-добре охранявана, но този път ще бъдат подготвени. Генерал Гулик ще се погрижи никой да не попречи на старта на кораба.

— Ти познаваш района и базата — заговори Нейбингър на фон Сеект. — Какво смяташ?

— Мисля, че капитан Търкот е прав. Шансовете ни са почти нулеви, но все пак трябва да опитае.

— Ами тогава да се заемем с плана — въздъхна Търкот.

29.

Шосе 375, Невада

Променено време до излитането — 33 часа

— Трябва да позвъня по телефона — рече Търкот. Наближаваха Зона 51, но все още не бяха срещнали постове. Нейбингър и фон Сеект дремеха отзад.

— На кого? — попита Кели.

Колелата потракваха в равномерен, успокояващ ритъм. След като премисли всичко в последния половин час, Търкот взе решение. Той разказа накратко на Кели за доктор Дънкан и за задачата, с която го бяха изпратили в Зона 51. Обясни й как звънял на два пъти, но телефонът бил прекъснат, и как накрая се бе свързал с полковник Микел от Форт Браг.

— Пак ли ще опиташ да намериш Дънкан, или ще търсиш Микел?

— Микел. Той трябваше да провери дали на Дънкан може да се разчита.

— Ако може да се разчита, защо телефонът ѝ е изключен?

— Може би тя не знае, че е изключен. Или пък не е в състояние да вземе необходимите мерки... — той зърна светлините на една денонощна бензиностанция и отби от пътя. Остави двигателя да работи, докато се обаждаше по телефона. Когато приключи и скочи обратно в кабината, той подаде на Кели къс хартия.

— Телефонният номер на Дънкан във Вегас. Микел каза, че поне доколкото е можал да провери, може да ѝ се има доверие.

— А на Микел може ли да му се вярва? — попита Кели.

— Не съм сигурен, дали може да се вярва на когото и да било.

Няколко километра по-нататък Кели произнесе с тих глас:

— Това е пътят, на който, според полицейския доклад, е загинал при катастрофа Франклин.

— Не по твоя вина — рече Търкот, като я погледна.

— Ами Джони? Ако не бяхме го спасявали, можеше още да е жив.

— И ти наричаш живот онова в ковчега? Не сме го отвличали ние, нито сме го напъхали в онзи гаден ковчег, за да си правим експерименти с тялото и мозъка му. Направиха го хората на Гулик. Не го забравяй. Сега не е моментът да се вайкаме. Справедливостта е на наша страна.

— Ще ми липсва — призна натъжено Кели. — Беше добър приятел.

— Остави емоциите за по-късно. Сега ни чака работа. Спомни си за Прага и как постъпиха с теб. Това ще ти помогне да си възвърнеш бойния дух.

— Прав си.

— Знаеш ли, Прага беше мой пряк началник в Небраска.

Кели го погледна стреснато.

— Онзи, когото си убил?

— Същият.

— Браво.

Кубът, Зона 51

Променено време до излитането — 31 часа

— От щатската полиция на Юта съобщиха, че са открили тялото на Джони преди тридесет минути — обяви Куин. Седеше пред монитора в заседателната зала, в която тъкмо бе влязъл генерал Гулик.

— Къде? — попита генералът.

— Национален парк „Капитол риф“. Южната част на щата.

— Някакви следи от другите?

— Не, сър.

— Как е умрял?

— Изглежда е паднал в някаква пропаст.

Гулик помисли няколко секунди.

— Тръгнаха са за Солт Лейк сити. Изпратете там хората от „Найтскейп“. Да следят всички големи новинарски централи.

— Това означава да намаля част от личния състав за охрана на базата, сър.

Гулик му хвърли гневен поглед.

— Разбрано, сър — кимна уплашено Куин.

— Един проблем по-малко — промърмори Гулик. Той се надвеси над монитора и прегледа останалата част от доклада от Дълси.

— Какво е това *ронго-ронго*, което са взели?

— От Великденските острови, сър. Един от руническите надписи.

— Значи те могат да разчитат проклетите надписи, а ние така и не съумяхме?

— Да, сър, най-вероятно Нейбингър е разшифровал руните. Освен това са взели и снимките на плочиците от втори хангар.

Гулик почука с показалец по масата.

— Нещо във вестниците?

— Не, сър.

— А от нашите източници?

— Също не, сър.

— Просто са изчезнали, като са оставили тялото на Симънс, така ли?

Въпросът, ако се съдеше по тона, бе риторичен и Куин не отговори.

— Къде е Джарвис? В града?

Този път Куин беше неподготвен.

— Мисля, че е във Вегас, сър.

— Искам го тук. Кажу ми да държи под око ония перковци край „пощенската кутия“. Инак току-виж някой се промъкнал през кордона, както стана онази нощ.

— Да, сър, ще му предам.

Гулик стана.

— Дръж ме в течение, ако се случи нещо непредвидено. Също и по отношение на пресата.

— Разбрано, сър. — Куин изчака генералът да излезе, премести се в неговото кресло, издърпа към себе си клавиатурата и включи командния компютър.

Той започна да рови из файловете, търсейки някаква причина за промяната в развоя на събитията през последните седмици. Защо беше необходимо да се избързва със старта на кораба-майка? Какво налагаше да променят начина си на действие специалните отряди от

„Найтскейп“? Съществуваше ли някаква причина от национална важност, която да изисква подобни драстични мерки, или какво?

Позволи си да рови десет минути, тъй като познаваше добре навиците на Гулик, но така и не успя да открие нищо интересно. Следващия път щеше да продължи оттам, където бе спрял.

30.

Авиобаза Нелис

Променено време до излитането — 26 часа и 2 мин.

— Мислиш ли, че номерът ще мине? — попита Кели.

Търкот притискаше обгорената коркова тапа към лицето си, оставяйки черни следи по и без това тъмната кожа.

— Планът е добър. Най-добрият, който можахме да измислим.

— Като се има предвид, че доскоро нямахме никакъв — усмихна се Кели.

— Затова не бива да се безпокоиш. Имаме малък шанс, а това е всичко, което можем да искаме в този момент. Всъщност, имаме дори два шанса. Все единият ще проработи. Не мисля, че ни очакват там, което е предимство — той погледна към смрачаващото се небе. — Странно... генерал Гулик трябваше да се досети, че ще се върнем, а изглежда е пропуснал.

— Защо е трябвало да се досеща и защо е пропуснал? — попита Кели объркано.

— Трябваше, защото той би постъпил точно така — отвърна Търкот, докато проверяваше пълнителя на пистолета. — А не го е направил, тъй като прекалено дълго си седи на задника в този негов бункер. Забравил е какво е да си навън и да душиш противника. — Той напъха обратно пълнителя и прибра пистолета в кобура под мишницата си.

— Готови? — попита Кели и огледа останалите. Фон Сеект седеше на мястото до шофьора. Нейбингър беше отзад. Бяха спрели с пикапа на едно отклонение на черния път, водещ към базата. Големи табели от двете страни на пътя предупреждаваха, че преминаването отвъд е забранено. На няколко километра по-нататък билото на планината скриваше залязващото слънце.

— Е, грижете се един за друг — рече Търкот.

— Не трябва ли да си сверим часовниците, или нещо такова? — подметна Кели. — Нали така правят във филмите?

— Чудесна идея — кимна Търкот и дръпна ръкава от фосфоресциращия циферблат на часовника си. — Моят е осем и две минути.

Кели погледна своя.

— Засякох или каквото се казва в подобна ситуация. — Тя се пресегна и положи ръка на рамото на Търкот. — Мисля, че можеш да разчиташ на нас. Ще бъдем там.

Търкот се засмя.

— Зная. Успех! — Той се обърна, направи няколко крачки и потъна в тъмнината.

— Да тръгваме — нареди Кели.

Нейбингър запали двигателя и пикапът потегли на север.

Зона 51

За половин час бяг мускулите на Търкот постепенно навлязоха в равномерния ритъм. Наложил се на няколко пъти да спира, за да нагласява различните оръжия и снаряжението, което бе взел от пикапа, но в резултат от това сега се движеше съвършено безшумно — точно както го бяха учили в рейнджърското училище преди много години. Чуваше се само свистенето на въздух от устата му.

Засега коляното се държеше добре, а и той внимаваше да не го натоварва излишно. Движеше се покрай полите на планината, като оглеждаше околността с периферното си зрение. Най-сетне забеляза онова, което търсеше — тясна пътека, водеща нагоре по склона. Пое по нея и след десетина минути тя изви обратно. Тук Търкот спря и се огледа. Чакаше го още доста път. Изчака една-две минути да събере сили и отново се затича.

Темпют, Невада

Намериха телефон пред „Ейлин“, местния бар в градчето Темпют. Същото градче, където предната седмица се бяха срещнали

Джони Симънс и Франклин.

Кели паркира пикапа непосредствено до телефонната будка, двамата с фон Сеект излязоха и застанаха до телефона. Фон Сеект се подпираше уморено на бастуна.

— Нямам дребни — оплака се той, след като прерови джобовете си.

— Използвай моята фонокарта — тя му подаде картата и листчето с телефонния номер, което ѝ бе оставил Търкот.

Лас Вегас, Невада

Беше малко преди десет вечерта местно време и Лиза Дънкан седеше пред телевизора в хотелската стая, загледана в новините по CNN, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката при третия сигнал, очаквайки да чуе гласа на сина си, но вместо това отсреща заговори мъж с доловим немски акцент, когото тя почти веднага разпозна.

— Доктор Дънкан, обажда се Вернер фон Сеект. Генерал Гулик ви лъже за това, което става в Зона 51 и в изследователската лаборатория в Дълси, Ню Мексико.

— Професор фон Сеект, аз...

— Тихо. Нямаме много време! Някога чували ли сте името „Найтскейп“ във връзка със Зона 51?

— Да, те се занимават с психологическата подготов...

— Правят много повече от това — прекъсна я фон Сеект. — Те отвличат хора и им промиват мозъците, а може би вършат с тях и далеч по-страшни неща. Те са извършителите на обезобразяването на животните в района. И не само на това...

— На какво още?

Фон Сеект прескочи въпроса ѝ.

— А какво знаете за операция „Кламер“?

Дънкан взе химикалка и придърпа към себе си малкия хотелски бележник.

— Какво за операция „Кламер“?

— Имате ли представа какво става в лабораторията в Дълси? Експериментите с имплантирани спомени?

Дънкан изписа „ДЪЛСИ“ в бележника.

— Да се върнем на операция „Кламер“. Този въпрос ме интересува. Съществува ли някаква връзка между тази операция и онова, което става в Дълси?

— Лошото е, че не зная какво точно става там. Съвсем наскоро спасихме един репортер, който е бил отвлечен и държан в лабораторията, и той се самоуби вследствие на онова, което му бяха причинили.

— Аз не виждам... — поде Дънкан, но фон Сеект я прекъсна отново.

— За да отговоря на въпроса ви — името генерал Карл Хемщад говори ли ви нещо?

Дънкан си взе бележка.

— Май си спомням да съм го чувала някъде.

— Хемщад бе ръководител на „Ва Пруф 9“ — специалния отдел на Вермахта за подготовка на химическа война. Той бе от първите подопечни на операция „Кламер“. Видях го в Дълси през 1946 г. По време на войната генерал Хемщад отговаряше за снабдяването на концентрационните лагери с газ. Също така участваше в многобройни експерименти с нови видове отровен газ — разбира се, подобни експерименти се осъществяваха само върху човешки материал. След 1946 г. ми забраниха да посещавам Дълси, не зная и каква е била съдбата на Хемщад. Не вярвам обаче да е изчезнал просто така. Такъв човек не може да се скрие лесно, а ако това стане, значи са се намесили доста могъщи фигури. На правителствено ниво. Тук има още някой, с когото трябва да поговорите... — допълни фон Сеект и след кратка пауза в слушалката се чу женски глас:

— Доктор Дънкан, името ми е Кели Рейнолдс. Зная за вас от капитан Майк Търкот. Той се опитва на два пъти да се свърже с вас на телефона, който сте му дали. И двата пъти номерът е бил изключен. Искаше да ви предам, че не бива да вярвате никому.

— Къде е капитан Търкот сега? — попита Дънкан.

— Тръгна за Зона 51.

— Защо ми казвате всичко това?

— Защото искаме да се срещнем с вас тази нощ в Куба, в Зона 51. Ще трябва да съобщите на генерал Гулик или на някой от останалите членове на „Меджик-12“, че пристигате.

— Какво всъщност става?

— Просто бъдете тази вечер в Куба. Не по-късно от полунощ местно време. Ние ще ви обясним всичко. — С това линията бе прекъсната.

Дънкан положи бавно слушалката. Надигна се, извади от чантата си дебела папка, разтвори я и взе да прелиства захабените страници, като плъзгаше поглед по текста. Откри каквото търсеше на страница седемдесет и осем: генерал Карл Хемщад наистина фигурираше сред потенциалните подопечни на операция „Кламер“.

Тя затвори папката, пусна я обратно в чантата и се отправи към вратата. Дано по-бързо да хване такси.

Темпют, Невада

Фон Сеект и Кели се върнаха при пикапа.

— Какво смяташ? — попита го тя.

— Захапа въдицата, чак когато споменах операция „Кламер“.

— Мислиш ли, че ще предупреди Гулик? — Кели отвори вратата и се настани зад волана. Фон Сеект седна до нея. Нейбингър беше отзад и се занимаваше със своето *ронго-ронго*.

— Не — отвърна фон Сеект. — Тя не е с тях. Както президентът, така и съветниците му се сменят на всеки четири години. Това е политически пост. Сигурен съм, че останалите крият истината от нея.

— Е, скоро ще разберем дали си прав — кимна Кели и завъртя ключа.

Зона 51

Търкот изрязва дупка за главата си в тънкото, сребристо, термоизолиращо одеяло и го нахлузи на раменете си. Уви го около гърдите и го пристегна здраво с кабел. Одеялото се спускаше свободно надолу чак до коленете му и изглеждаше като зле скроено пончо. Беше ушито от материя, предназначена да съхранява топлината на тялото в крайно тежки атмосферни условия, но в конкретния случай Търкот се надяваше да го скрие от топлинните детектори, които бяха

разположени на външния периметър на Зона 51. Следите от главата и краката щяха да са твърде дребни и незначителни, за да привлекат вниманието на наблюдателите.

Това, което не можеше да пренебрегва повече, бе болката в коляното. Опипа го и усети, че е отекло. Лоша работа. Най-вече, защото нямаше друг избор. Провери часовника. Беше напред с времето, тъй че можеше да се придвижва по-бавно. Той продължи да се катери нагоре по склона на планината, като се стараеше да не обръща внимание на болката.

Авиобаза Нелис, Невада

— Искам да видя дежурния офицер — каза Лиза Дънкан на сержанта зад бюрото в залата за управление на полети.

— А вие сте? — попита сержантът, като я разглеждаше без особен интерес.

Дънкан извади портфейла и му подаде идентификационната си карта, с която я бяха снабдили от президентството, преди да потегли насам.

— Аз съм главният научен съветник на президента.

— На президента на...? — продължи сержантът и в този момент забеляза герба върху картата. — Извинете, госпожо! Веднага ще повикам майора!

Майорът не беше толкова впечатлен от картата ѝ, особено след като чу какво иска.

— Съжалявам, госпожо, но достъпът до авиобазата край Езерото на конярите е абсолютно забранен за всякакви полети. Дори и да ви намеря хеликоптер, съмнявам се, че ще ви допуснат да навлезете в тамошното въздушно пространство.

— Господин майор — произнесе натъртено Дънкан, — трябва на всяка цена още тази вечер да пристигна там.

Дежурният офицер посегна към телефона.

— Мога да се обадя в базата и да проверя дали ще разрешат полета, и после...

— Не — вдигна ръка Дънкан. — Не желая да знаят за пристигането ми.

Майорът поклати глава.

— Съжалявам. Нищо не мога да направя.

— Вие за кого работите? — попита хладно Дънкан.

— Числя се към оперативния отдел на полковник Томас.

Дънкан поклати глава.

— По-нагоре?

Офицерът погледна навъсено сержанта, който бе разговарял в началото с Дънкан.

— Командир на базата е...

— Питам кой е вашият главнокомандващ?

— Президентът, госпожо.

Дънкан се наклони над бюрото и вдигна слушалката.

— Искате ли да говорите с него?

— Да говоря с... — повтори стреснато майорът. — О, не, госпожо.

— Тогава, съветвам ви незабавно да ми осигурите хеликоптер за полет до базата.

Майорът хвърли последен поглед на идентификационната й карта, оставена върху бюрото, и се обърна към сержанта:

— Свържи ме с дежурния по СО.

— СО? — вдигна въпросително вежди Дънкан.

— Спасителен отряд — обясни майорът. — Винаги разполагаме с готов за действие екипаж.

— Имат ли хеликоптер?

— Да, госпожо, имат. И, повярвайте ми, знаят как се лети с него.

„Пощенската кутия“ в околностите на Зона 51

— Ето я — посочи фон Сеект. — Кутията е там.

На банкета на черния път бяха паркирани половин дузина разнокалибрени превозни средства, край които се бе събрала неголяма групичка. Някои от тях зяпаха небето с бинокли и прибори за нощно наблюдение, други просто стояха.

— Загаси светлините — нареди й фон Сеект.

Кели изгаси фаровете и качи двете гуми на банкета. Дръпна ръчната спирачка, отвори вратата и скочи навън, а фон Сеект последва

примера ѝ. Нейбингър остана в колата.

Кели се приближи към една възрастна двойка, настанена удобно в сгъваеми столове, с чифт телескопи и голям димящ термос по средата.

— Извинете...

— Да, скъпа? — попита жената.

— Познавате ли човек с прозвище Капитана?

Жената се засмя.

— Тук всички го познават. — Тя посочи един пикап, паркиран на двадесетина метра. — Ей там е.

Кели и фон Сеект вдигнаха глави. Пикапът бе спрял така, че задницата му да сочи към планината, зад която се простираше Зона 51. Задните врати бяха отворени и отвътре се подаваше доста мощен на вид телескоп. Човекът, който седеше в инвалидна количка на другия край на телескопа, не откъсваше очи от окуляра. Имаше бяла коса и изглежда бе около шестдесетте. Погледна към тях, когато се приближиха.

— Аз съм Кели Рейнолдс.

Никакъв отговор.

— Приятелка съм на Джони Симънс — продължи Кели.

— Значи е получил записа — изсумтя мъжът.

— Да — кимна Кели.

— Доста време се забавихте. Къде е Симънс?

— Той е мъртъв. — Тя посочи на запад. — Опитва се да проникне в Зона 51 и го хванаха. Отвели са го в Дълси, Ню Мексико. Успяхме да го освободим, но той се самоуби.

Възрастният мъж не изглеждаше особено изненадан.

— Чувал съм, че правят странни неща с хората в Дълси.

Кели се приближи до него.

— Ще ви разкажа накратко всичко, което се случи. Нуждаем се от помощта ви.

Авиобаза Нелис, Невада

Жената с летателен комбинезон протегна ръка.

— Госпожо, лейтенант Хейвърстроу е на вашите услуги.

— Наричайте ме Лиза — отвърна Дънкан.

Жената се усмихна.

— Аз съм Деби. — Тя представи екипажа си. — Това е вторият пилот, Пит Джеферсън, а сержантите Хенкок и Мърфи са членове на Спасителния отряд. — Дватама мъже товареха снаряжение на големия УХ-60 „Блекхоук“.

— Какво товарите? — попита Дънкан.

— Стандартна спасителна екипировка — обясни Хейвърстроу.

— Искрах само да ме откарате до Езерото на конярите.

— Няма начин — такава е процедурата. При полет винаги трябва да носим екипировката. Може да се наложи да се отзовем на призив за помощ, дори когато возим на борда президентския съветник. — Тя се усмихна отново. — Освен това, научих от дежурния офицер, че нямаме разрешение за навлизане в пространството над Зона 51. Кой знае какво може да ни се случи. Чувала съм какви ли не странни истории за това място.

— Да не съм ви създала проблеми? — попита Дънкан.

— Никакви. Получих преки разпореждания от дежурния офицер и това е достатъчно. — Хейвърстроу си сложи шлема. — Осигурила съм си гръб. — Тя дръпна вратата на кабината. — Освен това, ужасно мразя тези големи, забранени за полет зони върху картата. Винаги са ме предизвиквали. Отдавна чаках подобна възможност. — Тя махна с ръка. — Скачайте отзад.

Околностите на Зона 51

Кели напълни гърди и извика:

— Чуйте, всички! Имам да ви кажа нещо интересно.

Уфоманиаците извърнаха лица към нея, но никой не се приближи, докато не прокънтя гласът на Капитана.

— Хайде, събирайте се тук!

Скупчиха се наоколо, маса от тъмни фигури в мрака.

— Тези хора имат нужда от нашата помощ — заговори Капитана. — Знаете, че от доста време идвам тук и наблюдавам какво става. Почти от двадесет и две години. Тази нощ обаче ще се позанимаем с малко странична дейност.

Докато Капитана описваше на присъстващите какво се иска от тях, една фигура от задните редици се откъсна безшумно от групата и изчезна в мрака. Всички бяха толкова съсредоточени в онова, което им казваше Капитана, че никой не забеляза колата, която се отдалечи със загасени фарове.

Зона 51

Когато Търкот стигна върха на планината, сиянието от светлините на базата долу при Езерото на конярите вече идваше от лявата му страна. Виждаше се пистата, която сочеше право към отсрещната планина, а там отдолу — според напътствията на фон Сеект — беше разположен хангарът с кораба-майка.

„Дотук добре“ — помисли си Търкот. Но за останалата част от пътя щеше да му е нужна малко помощ. Той провери часовника. Петнадесет минути. Стиснал зъби, Търкот приклепна и се зае да масажира енергично подутото коляно.

Авиобазата Нелис

Сержант Хенкок показва на Лиза Дънкан как да си нагласи шлемофона и да включва радиовръзката.

— Готови за излитане — обяви лейтенант Хейвърстроу от предната седалка. — Отзад настанихте ли се всички?

— Готови — кимна Дънкан.

— Ще летим на височина хиляда стъпки, докато наближим границата. След това ще се спусна съвсем ниско. Зная, че не е съвсем безопасно, но искам да съм сигурна, че няма да се появя на техните екрани. А нали целта е да ви доставим жива и невредима край езерото.

Хеликоптерът се разтресе, издигна се над пистата и плавно се понесе на север.

Околностите на Зона 51

— Открих нещо тук — произнесе Нейбингър, вдигнал една дървена плочица, която бе взел от лабораторията в Дълси. Откакто бяха потеглили насам, не беше се откъсвал от работата си.

— Мисля, че точно сега не ни е до това — отвърна Кели. Тя почука с пръст циферблата на часовника си. — Време е да започваме.

Кели направи обратен завой и пое на запад, следвана на къса дистанция от пикапа на Капитана и останалите коли. Продължиха надолу по пътя, сред гъсти облаци от прах и минаха без да спират покрай предупредителните надписи и първата двойка лазерни детектори.

31.

Кубът, Зона 51

Променено време до излитането — 22 часа и 9 мин.

— Какво има там? — попита майор Куин, веднага щом влезе в командната зала, повикан от сигнала на дежурния.

— Голям брой превозни средства в сектор три — операторът посочи екрана. — Движат се по пътя на запад.

— Дай ми инфрачервено и топлинно изображение откъм планината — нареди Куин.

Операторът зададе съответната програма. По пътя право към базата се придвижваше колона от коли.

— Я да видим какво става при „пощенската кутия“.

На другия екран се появи районът около кутията, където беше съвсем пусто. Куин вече знаеше откъде са се взели колите.

— Какво, по дяволите, правят тези? — промърмори той, докато разглеждаше колоната. — Свържете се с въздушния полицейски патрул и им наредете да спрат тези хора.

— Обажда се Джарвис — размаха ръка другият оператор.

Куин вдигна слушалката, стоя заслушан няколко минути, сетне я положи с мрачно изражение. Обърна се, доближи с бърза крачка дървената врата и почука. Отвори я, без да чака разрешение. Направи няколко крачки, спря до кушетката и докосна с ръка рамото на лежащия там човек.

— Сър, имаме голяма група нарушители от района на „пощенската кутия“. Изглежда всички уфоманиаци са решили да дойдат да позяпат отблизо. Джарвис се обади преди малко да ни предупреди, че фон Сеект и онази репортерка са с тях, тъй че нахлуването им не е случайно.

Гулик се надигна с отривисто движение. Беше напълно облечен в маскировъчна бойна униформа и явно готов за действие.

— Предупредете „Найтскейп“ и наредете да пригответ хеликоптерите — произнесе той. Веднага щом Куин си тръгна, генералът бръкна в джобчето и извади таблетка. Глътна я и почти веднага почувства как пулсът му се ускорява. След това последва Куин в командната зала.

— Излязоха от пътя! — извика операторът. — Не всички — само няколко — поправи се той. — Разпръсват се из пустинята и продължават да се приближават към нас. — Той притисна с пръст слушалката към ухото си. — Полицията не разполага с достатъчно хеликоптери, нито може навреме да пристигне тук с коли. Някои от тях ще нарушат външния периметър.

Гулик хвърли навъсен поглед на човека пред монитора.

— Искам до минута „Найтскейп“ да е във въздуха. Освен това предупредете екипажите на скакалците да бъдат в готовност.

— Слушам, сър.

Четиридесет километра на юг лейтенант Хейвърстроу включи интеркома.

— Сега ще се спуснем съвсем ниско. Дръжте се.

Хеликоптерът се наклони към пустинята и Лиза Дънкан погледна през страничния прозорец към скалистия планински гребен встрани и над тях. От ръба ги дяляха не повече от десетина метра. Пръстите ѝ неволно се впиха в меката тапицерия на седалката.

— Засякохме горещ инфрачервен източник в шести сектор — докладва Куин. — На ниска височина и с голяма скорост.

— Какво може да е? — попита Гулик.

— Хеликоптер. Под радара ни е, но го открихме от сателита.

— Проверете СЧ — нареди Гулик. Имаше предвид програмата „свой-чужд“ за определяне принадлежността на всяко транспортно военно средство.

— От нашите е — обяви Куин, докато пръстите му бягаха по клавиатурата. — „Блекхоук“, числи се към Специалния спасителен отряд на Нелис.

— Кажи им да се разкарат от нашето въздушно пространство — изръмжа Гулик. Обърнал гръб на монитора, той наблюдаваше върху съседния екран как полицията се опитва да спре някои от колите в пустинята. Седем от нарушителите вече бяха задържани, но останалите шест навлязоха във външния периметър.

— Получихме съобщение — обърна се назад Хейвърстроу. — Наредят ни да се върнем обратно.

— Не се подчинявайте — нареди Дънкан.

— Слушам, госпожо.

— Никакъв отговор от хеликоптера, сър — докладва Куин.

Генерал Гулик потърка набръчканото си чело.

— Да предам ли на „Ландшафт“ да ги прехване, когато навлязат в обсег? — попита Куин.

— Кажи им да ги следят, но да не откриват огън, докато не им заповядам.

— „Найтскейп“ излетя — сети се да добави Куин.

Кели завъртя рязко волана и изпод задните колела се вдигна облак от прах. Вече различаваше съвсем ясно светлините на базата край Езерото на конярите — беше на не повече от четири километра пред тях.

— Май ще успеем — извика Нейбингър, който се друсаше на седалката до нея.

Мигащи ослепителни снопове лъчи ги деляха от постоянните светлини, които маркираха сградите. Пулсиращите блясъци се издигаха нагоре.

— Урочаса ни. Ще си имаме посрещачи.

— Опитвам да помогна — обади се фон Сеект отзад. Беше се привел над вградения в колата компютър и пръстите му бяха чевръсто по клавиатурата.

Веднага щом стъпи на твърдата настилка, Търкот се затича по пистата. Чувстваше се беззащитен и неволно притискаше брадичка в гърдите си, сякаш да се прикрие от изстрелите, които можеха да го посрещнат. Вече различаваше в отсрещния край на пистата — на около километър по-нататък, в основата на планината — маскировъчна мрежа, която прикриваше нещо. Почувства първия проблясък на надежда. Изглежда, че поне едно от предположенията на фон Сеект щеше да излезе вярно.

— Някой тича по пистата — обяви Куин.

— Дай го на големия екран — рече генерал Гулик.

Инфрачервеният телескоп, монтиран на върха на планината, притежаваше увеличителна мощност от 300 пъти и мъжът, който се показва на екрана, се виждаше съвсем ясно.

— Как не сме го засекли по-рано на топлинните датчици? — попита Гулик.

Куин превключи на топлинно изображение и картината рязко се смени. Сега вече се виждаше само малка червена топка на мястото, където беше главата.

— Това е топлинно изображение на целта. Изглежда носи някаква термоизолираща защита. — Куин превключи на картата на района и бързо се ориентира. — Насочва се към инженерния отсек пред Втори хангар.

— Отклонете един от хеликоптерите на „Найтскейп“ — разпореди се Гулик. — Спрете този човек на всяка цена.

— Слушам, сър. — Куин понечи да заговори в микрофона, после изведнъж се обърна към генерала. — Сър, някой ни заглушава! Не мога да се свържа с „Найтскейп“!

В задната част на пикапа фон Сеект се усмихна доволно, когато чу разтревожените гласове на пилотите от „Найтскейп“, които се опитваха да се свържат с Куба, за да получат инструкции за действие. Той натисна и задържа няколко секунди клавиша на високочестотния предавател, отпусна го и отново го натисна.

Гулик погледна към картата на Зона 51, опитвайки се да разбере какво означават отделните символи. Имаше три цели — човекът, който се движеше към инженерния сектор, хеликоптерът-нарушител и колите, които идваха през пустинята. Очевидно ставаше въпрос за добре организирана операция, което означаваше, че повече не бива да се рискува. Дори без радиовръзка той все още държеше нещата под свой контрол.

— Предайте на противовъздушните установки на „Ландшафт“, че имат разрешение за стрелба по тяхна преценка.

— Разбрано, сър.

— Предупредете в инженерния отсек за човека, който се приближава към тях. Да бъде спрян с всякакви средства.

— Сър, не можем да се свържем с охраната на отсека. Те са на честотата на „Найтскейп“.

— Мътните го взели! — изруга ядно Гулик.

На таблото отпред замига червена лампичка и в същия миг в шлемофона на Дънкан се появи равномерен, пронизителен звън.

— Прехващане от ракета! — викна през рамо лейтенант Хейвърстроу. — Ще опитаме да се измъкнем с маневра. Хенкок и Мърфи, гледайте назад и имайте готовност, ако е с топлинно насочване!

Хеликоптерът се наклони наляво, после рязко се люшна в обратна посока. Пред вторачения поглед на Дънкан двамата сержанти дръпнаха плъзгащата се врата и в кабината нахлу студен въздух. Пристегнати с ремъци, за да не изпаднат, мъжете се надвесиха над ръба и погледнаха надолу.

— Виждам ракета! — извика Мърфи. — Издига се бързо! — В ръката си държеше сигнален пистолет и веднага изстреля един заряд, с надежда, че топлината му ще отклони преследващата ги ракета. В същия момент Хейвърстроу рязко намали скоростта и хеликоптерът започна да губи височина.

Ракетата профуча с грохот покрай дясната им страна, разминавайки се едва на няколко стъпки с роторните лопати.

— Уф, на косъм — изпръхтя Хейвърстроу по интеркома, като същевременно отвори дросела и изтегли ръчката към себе си, задържайки хеликоптера на метри от повърхността на пустинята.

— На косъм — повтори Дънкан, загледана в тъмната земя под тях.

— Май не сме особено желани тук — подметна пресипнало Хейвърстроу.

— Свържете ме с щаба им — каза Дънкан.

— Няма да стане — отвърна Хейвърстроу. — Честотата за връзка с Езерото на конярите се заглушава.

— Стой! — разнесе се заповеднически глас от тъмното, някъде вдясно от Търкот. От мрака се появи човешка фигура с нощни очила и автомат, която се приближаваше към него.

В отговор Търкот стреля два пъти, целейки се ниско, в краката на жертвата. Не искаше повече да убива, глождеха го угризения за онова, което се случи в лабораторията. Но там бяха взели връх обстоятелствата и чувствата му. Той се хвърли към мъжа, изби с ръка автомата му и дръпна надолу очилата.

— Мамицата ти! — изруга мъжът и посегна към пистолета си. Търкот замахна и стовари дръжката на пистолета върху слепоочието му. Мъжът се строполи в безсъзнание. За всеки случай Търкот се наведе и провери дали има пулс. След това извади бинт от аптекката му и превърза кървящите рани в бедрата на поваления противник. Едва тогава се изправи и продължи по пътя.

Един малък и пъргав АХ-6 прелетя в бръснещ полет над тях и Кели натисна докрай газта. Светлините на базата бяха само на километър.

— Вратите на хангара са затворени — съобщи Нейбингър. — Какво ще правим?

— Първо да стигнем живи до там. После ще му мислим — отвърна Кели.

— Хеликоптерът все още се приближава — докладва Куин. — Който и да го управлява, е страшно добър. Движат се под нивото на радара. Не можем да разчитаме на сателитното насочване на противовъздушните ракети заради заглушаването.

— Вдигнете един скакалец — нареди Гулик. — Кажете му да свали хеликоптера.

Хейвърстроу погледна през предното стъкло. Там долу ставаха доста интересни неща. Виждаше множество коли, осветени от кръжачи над тях полицейски вертолети. Един от тях свърна да им пресече пътя.

— Май си имаме компания — промърмори лейтенант Джеферсън.

Хейвърстроу не отговори. Малкият АХ-6 се носеше право към тях.

— На пресечен курс — рече уплашено Джеферсън.

Между двата вертолета имаше не повече от километър. Пилотът на АХ-6 ги заслепяваше с предния си прожектор.

— Искане да се приземим — продължаваше нервно Джеферсън.

Хейвърстроу не отговори, стиснала здраво щурвала.

— О, Деб, той се готви да... — забърбори припряно вторият пилот, сетне изпищя, защото хеликоптерът отсреща внезапно изпълни цялото предно стъкло. В последния момент той изви рязко, за да избегне сблъсъка.

— Нещастник — промърмори Хейвърстроу и добави с малко посилен глас: — След тридесет секунди пристигаме.

— Вратите на хангара се отварят! — извика Нейбингър, сочейки мигащите червени светлини пред тях.

— Тъкмо ще се прицеля по-лесно — беше коментарът на Кели.

— Ей! — извика уплашено седналият в джипа сержант, когато през отворения прозорец се подаде дулото на автомат. — Внимавай с това желязо.

— Ти внимавай — рече Търкот и отстъпи крачка назад. Той огледа компютърната система и жиците, които водеха към голямата черна кутия. — Това са взривове за отваряне на Втори хангар, нали?

— Да. — Сержантът все още не можеше да откъсне очи от цевта на автомата.

— Включвай компютъра и задействай програмата!

— Майчице, погледнете там — извика Хейвърстроу, докато снижаваше хеликоптера над пистата, на около двеста метра от големите врати, които се плъзнаха встрани, разкривайки отвор в склона на планината. Отвътре бликна червеникава светлина, която огря металната обшивка на плавно витаещия над пода диск. — Какво, по дяволите, е това?

— Мерси, че ме докарахте — подметна Дънкан. — А сега, изключете машината и изчакайте тук, докато всичко се изясни.

— Разбрано — кимна Хейвърстроу. — Ваш ред е.

Дънкан свали шлемофона и скочи от кабината тъкмо в мига, когато един пикап закова с пронизителен вой между нея и диска.

Търкот погледна към екрана. Зарядите бяха подредени по реда на тяхното възпламеняване. Той чукна няколко пъти по клавишите.

Дискът се издигна бавно пред хангара и освети сцената под него с ярките си прожектори. От входа на хангара започнаха да излизат тежковъоръжени войници.

— Слизай от колата! Ръцете горе! — кресна един от мъжете, насочил оръжие към прозореца на пикапа.

— Да вървим — каза Кели. — Направихме каквото можахме. Да се надяваме, че Търкот е получил необходимото време.

Тя отвори вратата и стъпи на пистата до Нейбингър, който все още стискаше своето *ронго-ронго*, леко прегърбен под тежестта на раницата. Фон Сеект скочи от задната врата.

— Лягай по очи на земята! — нареди мъжът.

— Чакайте малко! — разнесе се женски глас. Всички погледи се завъртяха към фигурата, която се приближаваше забързано от кацналия „Блекхоук“. — Аз съм доктор Дънкан. — Тя протегна идентификационната си карта. — Съветник на президента в „Меджик-12“.

Старшият офицер от „Найтскейп“ я загледа объркано. Очевидно не знаеше какво да предприеме в подобна ситуация. Трите групички се намираха в неголям кръг, точно пред вратите на първи хангар.

— Веднага повикайте тук генерал Гулик! — произнесе натъртено Дънкан.

— Първо трябва да арестуваме нарушителите.

— Аз съм Кели Рейнолдс — Кели пристъпи напред, като внимаваше ръцете ѝ да са встрани. — Познавате доктор фон Сеект, а другият човек е професор Нейбингър от Бруклинския музей. Ние ви се обадохме по телефона.

Дънкан кимна.

— Така и предполагам. Затова съм тук. Този път ще изровим цялата гадост от ямата. — Тя се обърна към офицера. — Никъде няма да избягат вашите нарушители. Всички ще стоим тук. Вървете да намерите генерал Гулик. Веднага!

— Сър? — произнесе напрегнато Куин, след като постави слушалката.

Генерал Гулик бе втренчил очи в главния екран, където се виждаше карта на Зона 51. Всички коли най-сетне бяха спрени, а нарушителите — задържани.

— Да?

— Доктор Дънкан е била на борда на онзи „Блекхоук“. В момента е пред Първи хангар и настоява да ви види. При нея са фон Сеект, Нейбингър и репортерката.

Една тънка жилка започна да пулсира върху слепоочието на генерала.

— Още ли нямаме връзка?

— Връзката е възстановена, сър.

— Свързахте ли се с инженерния отсек?

— Не отговарят, сър.

— Наредете на „Скакалец четири“ да провери какво става там. На секундата!

Гулик се извъртя на токове и закрачи към асансьора. Куин въздъхна облекчено, когато вратите се затръшнаха зад генерала, и се зае да предава разпорежданията.

Летящият диск се стрелна ненадейно в западна посока, оставяйки смълчаната тълпа пред разтворените врати на хангара в неведение.

От хангара се показва едра фигура, която хвърляше издължена сянка върху алените отблясъци по пистата. Генерал Гулик доближи групичката, спря и се огледа.

— Много хубаво. Просто чудесно. — Той закова тежкия си поглед в Дънкан. — Предполагам, че ще получа от вас някакво разумно обяснение за цирка, който очевидно сте устроили?

— Аз пък очаквам да чуя защо се опитвахте да свалите хеликоптера, с който пристигнах — парира го тя.

— Според инструкцията имам право да употребявам сила за задържането на всякакви евентуални нарушители — каза Гулик. — Вие сте тази, която престъпи разпоредбите, като нахлу във въздушното пространство над базата, без да поиска разрешение.

— А какво ще кажете за Дълси, генерале? — погледна го свъсено Дънкан. — Или за генерал Хемщад, бивш военнопръстъпник? Какво ще кажете за операция „Кламер“? Къде е сега капитан Търкот?

Кели първа забеляза промяната в лицето на генерала и вдигна ръка, за да спре тирадата на Дънкан.

Веднага щом чукна последния клавиш, Търкот зърна ослепително зарево, което се издигна над източния край на маскировъчната мрежа. Досуц като сиянието, което бе видял през първата нощ от пребиваването си тук. От мрака изникна летящ диск, спусна се бързо и се приземи на около четиридесет стъпки от него. На върха се отвори люк и отвътре се показа човек с автомат.

— И двамата не разбирате нищо! — викна Нейбингър на Дънкан и Гулик, които продължаваха да си разменят злобни забележки. Те го изгледаха учудено, докато вдигаше пред себе си дървеното *ронгоронго*. — Никой от вас не разбира! — Нейбингър посочи с ръка хангара. — Нямате и понятие какво държите там вътре, нито откъде се е взело. Нищо не ви е ясно.

Гулик издърпа автомата от ръцете на един от войниците и го насочи към Дънкан.

— Може и да не разбирам, но и вие няма да разберете. Никога.

— Отидохте твърде далеч — произнесе пресипнало Дънкан.

— Току-що подписа смъртната си присъда, лейди. И това е защото знаеш прекалено много. И не можеш да си държиш устата затворена... — пръстът му вече се свиваше върху спусъка, когато генералът неочаквано бе заслепен от прожекторите на спускащия се „Скакалец четири“. Дискът се приземи точно зад групичката на Дънкан.

— Качвайте се вътре! — викна им Търкот, подал се от люка на върха на диска.

— Да вървим — усети се първа Кели и дръпна Дънкан за ръката. Останалите ги последваха машинално.

Търкот забеляза, че Гулик вдига дулото на автомата и го насочва към него.

— Да не си посмял, иначе ще възпламеня зарядите! — извика той като размаха дистанционния детонатор за Втори хангар.

Гулик замръзна.

— Какво си направил?

— Малка корекция. Не от тези, които биха ти се понравили — добави Търкот, като следеше как върви евакуацията на хората.

— Не можеш да постъпваш така! — изръмжа Гулик.

— И няма — ако ни позволиш да си тръгнем от тук — отвърна Търкот.

— Назад — извика генерал Гулик и махна на хората си да отстъпят.

Търкот се отмести, за да могат другите да влязат в диска, накрая сам скочи вътре и затръшна люка.

— Излитаме! — викна той на пилота.

Долу Гулик вече беше готов за действие.

— Искам „Аврора“ да се приготви за полет! Незабавно!

Внезапно беше изгубил доверие в извънземната технология.

— Да, сър!

— Къде бихте желали да ви откарам? — попита любезно капитан Шульър, изтегнат във вдлъбнатината, в центъра на диска. Беше изгубил всякакво желание за съпротива в мига, когато Търкот бе скочил през люка и му бе наредил — с оръжие в ръка — да изпълнява заповедите му. Останалите бяха насядали в кръг около капитана. Само фон Сеект се опираше на стената, затворил уморено очи.

— Завий надясно — нареди Търкот, който все още стискаше автомата.

— Какво си намислил? — попита го Кели.

Търкот гледаше навън през прозрачната обвивка на скакалеца. Издигнаха се и заобиколиха плавно склона на планината, където бяха скрити хангарите. Изведнъж той вдигна капачето на дистанционния детонатор и натисна копчето.

— Нали каза на Гулик, че няма да го направиш! — укори го Лиза Дънкан.

— Излъгах.

За щастие във Втори хангар нямаше никой. Първа поддаде външната стена, но не по начина, по който бе планирано, а като лавина от скални отломъци, която се срути върху кораба-майка, погребвайки го под тонове земна маса.

В Куба, майор Куин почувства сътресението от експлозиите и вдигна глава тъкмо навреме, за да види стоварващите се върху камерата скални късове, миг преди връзката да бъде прекъсната.

— Олеле — промърмори уплашено той.

Гулик разбра какво се е случило, още щом земята под краката му се разтърси. Олюля се, после падна на колене. Той притисна със свити юмруци слепоочията си, сякаш за да се скрие от вибриращата болка, която отекуваше във вътрешността на черепа му. От устните му се откъсна сподавен стон:

— Съжалявам... ей Богу... съжалявам...

— Сър, „Аврора“ е готова за полет — докладва напето един млад офицер.

„Може би все още не всичко е изгубено“ — помисли си обнадеждено Гулик. Той се надигна бавно. Огрян от светлините на пистата, огромният самолет приличаше на застинала морска котка. Да, определено не всичко беше изгубено.

32.

Въздушното пространство над Невада

— Сега накъде? — попита Кели. Другите все още се оглеждаха уплашено, мъчейки се да привикнат с разкриващата се под краката им гледка. Вътре беше възтесничко, отдалечаваха се от Зона 51 в южна посока и постепенно набираха височина.

— Не зная — призна Търкот. — Измъкнах ви оттам и корабът-майка няма да излети поне още няколко седмици. Тъй че аз изпълних моята част. Вие кажете накъде.

— Към Нелис — намеси се Дънкан. — Аз мога да...

— Защо да не кацнем насред Лас Вегас? — предложи разпалено Кели. — Вестниците направо ще се побъркат! Спускаме се над фонтана на „Двореца на Цезар“ и ги шашваме.

— Ние не сме циркаджийска трупа — възрази хладно Дънкан. — А аз съм служ...

— Не! — прекъсна ги Нейбингър, който все още носеше дървената плочица. — Вие всички грешите. Трябва да отидем на мястото, където са отговорите.

— И то е? — попита Търкот.

— Великденските острови — Нейбингър посочи с пръст плочицата.

— Великденските острови? — попита Дънкан.

— Великденските острови — повтори като ехо Нейбингър. — От това, което прочетох, отговорите са там.

— Няма начин — завъртя глава Кели. — Трябва да излезем пред обществото.

— Съгласна — потвърди Дънкан. — Веднага щом кацнем, ще се свържа с президента и ще сложа край на това безумие. — Тя тупна Шульр по рамото. — Карайте към Вегас.

Пилотът се засмя с почти маниакално изражение, докато пръстите му шареха по контролните уреди.

— Госпожо, ако желаете, можете да ме застреляте, но по никакъв начин не можем да стигнем до Вегас.

— Защо? — наведе се заплашително Търкот.

Пилотът разпери ръце.

— Защото аз вече не управлявам това нещо.

— А кой? — настоя Търкот.

— Ами то си лети само.

— Къде отиваме, в такъв случай? — попита Търкот.

— Летим в югоизточна посока. Повече и аз не знам.

— Имате ли радиовръзка? — намеси се Дънкан. — Мога да повикам помощ.

— Не, госпожо — отвърна Шульър.

— Куин, дай ми посоката — изсумтя Гулик в микрофона, докато „Аврора“ набираше мощност.

Гласът на Куин прошептя в слушалките:

— Юг, сър.

— Чу го — обърна се Гулик към пилота, докато се настаняваше на втората седалка. — Давай на юг.

Самолетът се понесе по пистата и се издигна. През малкото прозорче Гулик все още виждаше планината, под която бе погребан хангарът с кораба-майка. Почувства, че болката в главата му се усилва.

— Не се предавай — прошепна си той. Даваше си сметка, че не могат да стигнат скакалеца, но поне биха могли да го проследят. Нали все някъде ще се приземи. Беше наредил навсякъде да ги чакат танкери с резервно гориво.

Кели коленичи до пилота.

— Имате ли карта на света?

Шульър кимна, премести ръка върху клавиатурата на лаптопа и повика на екрана географска карта на земното кълбо.

— Покажете ми къде точно са Великденските острови? — помоли Кели.

Шульър премести курсора през Тихия океан.

— Ето ги — рече той. — Навътре в океана край бреговете на Чили. Приблизително на около десет хиляди километра от нас в момента.

— Посока?

— Осемдесет и четири градуса.

— Изглежда, че ще трябва да ги посетим — независимо какво мислите по въпроса. Колко време ще ни отнеме пътуването?

Шулър направи бързи изчисления.

— Около час и половина при настоящата скорост.

— Е, след като разполагаме с известно време, защо да не опресним знанията си. Време е за лекция, професоре. Какво пише в плочиците за Великденските острови?

Нейбингър седеше, кръстосал нозе на пода, с положено върху коленете *ронго-ронго*.

— Успях да разчета само малка част... — заговори развълнувано той и надникна в бележника си в скута.

— Чакай малко — спря го Търкот. — Да не започваме отново играта с гатанките. Кажи ни само какво пише, без да изпадаш в ненужни подробности.

Нейбингър очевидно не беше никак доволен от един толкова ненаучен подход към неговите разкрития, но въпреки това кимна смирено.

— Е, добре. В началото се споменават някакви могъщи същества от небесата. Човеци с огнени коси — вероятно червени. Та тези червенокоси хора пристигнали и заживели на Земята на мястото, където „очите гледат в небесата“. Това е дословното описание. От това място управлявали след „месеца на помраченото небе“. Изминал неопределен период от време и хората с огнени коси се качили на своя грамаден кораб и заминали, за да не се върнат никога вече. Но техният... — Нейбингър спря в затруднение — не съм съвсем сигурен за значението на следващата дума. Може да означава „родител“, но тогава не се връзва с общия смисъл. Може би „страж“, или „защитник“ — останал и царствал. Дори след заминаването на хората с огнени коси, „малките слънца“ разнасяли словата на този... страж.

— „Малки слънца“? — попита фон Сеект.

Търкот си спомни „изтребителя фу“ в Небраска и побърза да разкаже на останалите.

— Значи тези обекти най-вероятно са свързани с кораба-майка и скакалците?

— Уверен съм в това — кимна Нейбингър. — Има и още, но е свързано с преклонението пред стража. За съжаление разполагам само с една плочица. Ако у мен бяха останалите, щях да зная повече.

— Че колко са тези плочици? — попита Кели.

— Казват, че на острова имало няколко хиляди — обясни Нейбингър. — Но повечето вероятно са били унищожени при пожари или използвани за огрев от мисионерите, които ги смятали за езически обредни символи. В момента са известни само двадесет и две. Предполагам обаче, че точно тази е била запазена в тайна от научната общност.

— И как е стигнала до Дълси? — попита Кели.

— Дълги години в „Меджик-12“ се занимаваха с активното изучаване на старите руни — сети се фон Сеект. — Никога не са стигали толкова далеч, колкото нашият добър професор, но въпреки това продължаваха да ги събират.

— В такъв случай може би „Меджик-12“ вече е пращал експедиции на Великденските острови? — предположи Кели.

— Възможно — съгласи се фон Сеект, — но тогава щях поне нещичко да чуя.

— Какво знаеш за Великденските острови? — попита Кели.

— Това е една от най-изолираните островни групи на Земята — заобяснява разпалено Нейбингър. — Открита е от европейците едва през 1722 г., точно по Великден, на което дължат и името си. Островитяните наричат главния остров Рапа Нуи.

— Отдалеченото местонахождение може би обяснява защо пришълците са решили да ги използват като своя база — добави фон Сеект. — Спомняте ли си онази част от плочката във Втори хангар, където се споменаваше, че не бивало да се намесват в делата на местните жители?

— А главният остров какво представлява? — попита Търкот.

Нейбингър прелисти няколко страници в бележника си.

— Островът е с форма на триъгълник, с по един вулкан във всеки от ъглите. Повърхността му е точно сто двадесет и четири квадратни километра. Почти няма удобни за акостиране брегове и тъкмо по тази причина е бил посетен толкова късно. Къс скала напред океана, без

дървета — само трева. И естествено — добави усмихнато Нейбингър — прословутите статуи, издялани от невероятно твърдата магмена скала по склоновете на един от вулканите. Най-голямата от тях е висока десет метра и тежи деветдесет тона. Общият им брой е няколко хиляди и са разпръснати из целия остров.

— Виждала съм снимки на тези статуи — рече Кели. — Как са могли местните туземци да преместват толкова тежки предмети?

— Добър въпрос — кимна Нейбингър. — Съществуват няколко теории, нито една от тях не е достатъчно правдоподобна.

— В такъв случай — намеси се фон Сеект — може би червенокосите пришълци имат пръст в тази работа. Или пък са оставили нещо, с чиято помощ туземците са се справили с тази непосилна задача. Някаква антигравитационна платформа или магнитен...

— Има ли доказателства за съществуването на този страж? — прекъсна го Търкот. — Нещо от рода на скакалците, кораба-майка, или находката в пирамидата?

Нейбингър поклати глава.

— Не. Не знаем много и за миналото на тези островитяни. Нямаме представа защо са издялали тези статуи и как са ги отнесли до брега. Съществуват толкова много бели петна в историята на този остров. От време на време някоя археологическа експедиция открива по нещо, но все още недостатъчно.

— Значи и за нас има надежда? — рече заинтригувано Търкот.

— Може би стражът все още е там — предположи Кели.

— Надявам се, че там има *нещо* — добави Търкот, загледан през рамото на Шулър в екрана. — Защото някой вече ни диша във врата. И без това не вярвах, че генерал Гулик ще се откаже толкова лесно.

33.

Въздушно пространство, Тихия океан

— Положението ще се влоши, преди накрая да се оправи — произнесе философски Търкот.

— Какво ще правим? — попита Кели.

— Според сателитната информация отпред също си имаме компания. Изглежда, че са вдигнали няколко изстребителя, за да ни видят сметката окончателно.

— Тогава къде е обещаното оправяне?

— Е, винаги става по-добре, след като работата се оплеска. Или това, или си отиваш от този свят.

— Ама че философия — промърмори Кели.

Вдигната от „Ейбрахъм Линкълн“, една ескадрила Ф-16 кръжеше наред океана, очаквайки целта да навлезе в обсега на нейните ракети. Но така и не дочака, след като в пространството наоколо неочаквано изникнаха малки сияещи сфери и всички машини изгубиха мощност.

Генерал Гулик затвори очи, заслушан в паническите възгласи на пилотите, изгубили управление над своите самолети. Той смъкна слушалките и огледа кабината.

— Накъде летим?

— Следваме маршрута на „Скакалец четири“ — докладва пилотът и кимна към монитора, където се виждаше червена пунктирана линия. Тя пресичаше територията на Колумбия и продължаваше на юг в океана.

— Антарктида? — попита Гулик. — Но там няма нищо.

— О, не съвсем, сър. На този курс има една островна група. Великденските острови.

— Великденските острови? — повтори Гулик. — Че какво толкоз има на тези Великденски острови, мътните ги взели? — Генералът не дочака отговор. Включи предавателя и се свърза с адмирала на „Ейбрахъм Линкълн“. Последва петминутен спор, породен от факта, че в момента адмиралът имаше по-важна задача — спасяването на падналите самолети. В края на краищата бе постигнат компромис — по-голямата част от съдовете обърнаха на юг и поеха с пълна мощност към Великденските острови, докато няколко разрушителя останаха да приберат екипажите.

Търкот видя как блестящите точки на очакващите ги самолети изведнъж изчезнаха от екрана. Усещаше неясна тревога, въпреки позитивното развитие на нещата.

— Продължавай, професоре. Какво още можеш да ни кажеш за Великденските острови? — настоя той.

— На главния остров има два големи вулкана. Рано Рараку в югоизточния край и Рано Као. И двата имат малки езера в кратерите си. Тъкмо по склоновете на Рараку са разположени кариерите, в които са били издялани фигурите. Някои от тях все още се въргалат там — в различен стадий на изработка. Интересно е да се отбележи, че по главния път от Рараку също са издигнати статуи, което кара някои изследователи да смятат, че е бил предназначен за тържествени процесии.

— По време на церемониите, посветени на червенокосите? — вметна Кели.

— Може би. Представете си само какви невероятни усилия са били полагани при изработването и преместването на тези каменни създания! Неминуемо това е оставило тежък отпечатък върху икономическото развитие на острова и вероятно накрая жителите му са въстанали срещу непосилните задължения.

— Значи Рараку си заслужава да се види? — попита Търкот.

— Сигурно — сви рамене Нейбингър. — Интересното е, че на билото на другия голям вулкан — Рано Као — жителите са построили по-малко, тайно селище, което нарекли Оронго. Езерото в кратера е с диаметър почти два километра. Недалеч от бреговете на Као, в океана има малък остров на име Мото Нуи, където гнездят един местен вид

птици — морски рибарки. В древни времена, веднъж в годината, в Деня на човека-птица, всички младежи се спускали от склоновете на планината, преплували до Мото Нуи, вземали по едно яйце от рибарка и първият, който се връщал, бил обявяван за човек-птица на съответната година.

Търкот се почеса замислено.

— Добре, добре. Имали са си хора-птици. И гигантски статуи. Да не забравяме и странните надписи върху дървени плочки. Но ние какво, по дяволите, да търсим? Съществува ли някакъв знак, който да ни насочи към този страж?

— Не.

— Тогава защо поехме... — Търкот млъкна, забелязал развълнувания знак на пилота.

— Отново приятелчета!

Точно зад кораба им се носеха шест „изтребители фу“.

— Тази работа не ми харесва — призна Шулър. Кълбата не предприемаха никакви агресивни маневри, просто висяха зад тях, докато вкупом се носеха на юг.

— Колко още ще летим? — попита Търкот.

— До островите остават не повече от две минути.

„Изтребителите фу“ скъсиха още малко дистанцията и се разпръснаха наоколо, оформяйки нещо като „кутия“.

— Май няма да се чудим дълго къде точно да отидем на острова — засмя се напрегнато Кели. — Мисля, че стражът е решил това вместо нас.

— Сnižаваме се — обяви Шулър.

— Летим към кратера на Рано Као — добави Нейбингър, сочейки блестящата повърхност на езерото в средата на угасналия вулкан.

— Това нещо водонепроницаемо ли е? — обърна се Търкот към пилота.

— Надявам се.

— Всеки да се хване здраво — извика Търкот, докато се спускаха под ръба на кратера. Малко след това се врязаха в езерото и потънаха в непрогледен мрак. Около половин минута цареше пълна тишина и по нищо не можеше да се определи дали се движат. Сетне пред тях се появи светла точка, която започна да се приближава.

Светлината ставаше все по-ярка, процеждайки се през водата и тогава неочаквано отново се озоваха във въздух, в гигантска подземна пещера. Скакалецът се издигна над водата, изпълваща половината от пещерата и се спусна върху просторна скална площадка на другата половина.

— Изключиха ни енергията — Шулър показва стените, които бяха изгубили своята прозрачност. Той премести с ръка ръчките за управление. — Не мога да го управлявам.

На хиляда и двеста метра над Великденските острови, генерал Гулик бе принуден да проследи безпомощно изчезващия във водите на езерото скакалец.

— Можеш ли да приземиш самолета на острова? — обърна се той към пилота.

— Сър, това е гражданско летище. Кацнем ли, ще разсекретим съществуването на самолета.

В смеха на Гулик се долови маниакална нотка.

— Майоре, има цял куп неща, които ще станат достояние на обществеността, ако не задържа нещата в свои ръце, а оттук нататък едва ли ще съм в състояние да го направя. Кацай.

— Слушам, сър.

— Да видим какво ни чака — произнесе Търкот, докато се катереше по стълбичката към люка. Той отвъртя дръжката, вдигна металния капак, изкачи се на горната палуба на диска и се огледа, докато другите се скупчваха около него.

— Предлагам да тръгнем натам — Търкот посочи с ръка входа на един тунел.

— След теб — отвърна Кели и махна с ръка.

Търкот пое пръв, следван от Нейбингър, а Кели остана на опашката. Тунелът беше осветен от два реда светлини, които изглежда бяха вградени в тавана. Отпърво подът леко се издигаше и те си помислиха обнадено, че ще се озоват на повърхността, но малко след това се изравни и изви надясно.

Неусетно се озоваха в подземна кухня, малко по-голяма от Куба. Три от стените бяха издълбани в скалата, четвъртата беше от метал. Върху нея бяха разположени множество контролни прибори с безброй ръчки и бутони. Това, което привлече вниманието им веднага, беше голямата златна пирамида, висока около пет-шест метра, разположена в самия център на кухнята. Търкот замръзна. Пирамидата беше досущ като онази в Дълси, само че по-голяма. Над върха ѝ се очертаваше златисто зарево, но поне този път това не беше придружено с каквито и да било неприятни усещания.

Не без известна неохота Търкот ги поведе към пирамидата, чиято невероятно гладка повърхност будеше възхищението им. Върху метала бяха гравирани различни рунически надписи.

— Какво ще кажете? — подметна Търкот. — Обзалагам се, че тъкмо това нещо поема управлението на скакалеца и ни докара тук. Друг е въпросът дали въобще ще ни пусне.

— Защо толкоз бързаш да си ходиш? — попита го Кели. — Нали заради това дойдохме.

— Учили са ме винаги да знам къде е изходът — промърмори недоволно Търкот, оглеждайки с нескрито подозрение пирамидата.

— В такъв случай, прибири бодлите — отвърна свадливо Кели.

— Не съм ги и вадил — не ѝ остана дължен Търкот. — Но имам усещането, че измъкнем ли се веднъж от пещерата, отвън ще ни чакат доста големи оръдия.

— Сигурно това е стражът — каза Кели.

Спряха, а Нейбингър се наведе и прокара длан по златистата повърхност.

— Удивително. Това е най-великото откритие в историята на археологията!

— Професоре, това не е история — рече Търкот и заобиколи към вътрешността на кухнята. — Това е действителност и тъкмо на нас се падна честта да разберем смисъла ѝ.

— Ще можеш ли да ги разчетеш? — Кели посочи руните.

— Някои от тях са ми познати.

— В такъв случай, захващай се за работа — рече Търкот.

Пет минути след като Нейбингър потъна в своите записки, всички подскочиха стреснато, тъй като сиянието над пирамидата внезапно се усили. Търкот въздъхна с облекчение и този път не долови

неприятни смущения. Но никой не можа да реагира, когато сиянието неочаквано се издължи и зае форма на полупрозрачен псевдопод^[1], който се пресегна и обгърна Нейбингър през кръста.

— Спокойно — извика Кели на Търкот, понечил да се хвърли на помощ. — Каквото и да е това нещо, сега то ни държи във властта си. Остави на Нейбингър да разбере какво иска.

Първият хеликоптер от „Ейбрахъм Линкълн“ пристигна час и двадесет минути след приземяването на Гулик на международното летище. Тъй като имаше полети само четири пъти в седмицата и тъкмо днес бе почивният ден, не беше особено трудно да превземат летището.

Гулик не се спря и пред дребния факт, че островът представлява суверенна чилийска територия. На разгорещените възражения на адмирала и неколцината негови поддръжници от Вашингтон отвърна със загадъчния аргумент, че ставало нещо необичайно.

— Искам да се подготвите за въздушно нападение — разпореди се Гулик. — Основна цел ще бъде вулканът Рано Као. Вкарайте в действие всичко, с каквото разполагате. Целта е разположена под вулканичното езеро.

Адмиралът щеше да пренебрегне заповедта на Гулик, ако не беше едно малко, но съществено обстоятелство — Гулик притежаваше кода, който му позволяваше да взема командването в свои ръце при извънредни обстоятелства. Не оставаше друго, освен да изкарат бомбите на палубите и да започнат товаренето им по самолетите.

Два часа след началото псевдоподът остави леко замаяния Нейбингър на земята и се прибра в сияещия глобус.

— Какво научи? — първа подскочи към него Кели.

Нейбингър разтърси глава и очите му бавно се фокусираха върху обкръжаващата го обстановка.

— Невероятно! Направо невероятно! То ми говореше по начин, който едва ли бих могъл да ви предам. Толкова много информация. Толкова много неща, които никога няма да разбере. Но и толкова много

обяснени загадки. Всички руини и открития, руническите записи, митовете... Просто не зная откъде да започна.

— От началото — предложи му фон Сеект. — Как се е озовало това нещо тук? Откъде е дошъл корабът-майка?

Нейбингър затвори очи, въздъхна и започна да разказва:

— Някога на Земята е имало малка извънземна колония — по-скоро нещо като граничен пост. Извънземните наричали себе си аирлианци. Доколкото можах да определя, аирлианците пристигнали тук преди около десет хиляди години. Настанили се на един остров. — Професорът спря с ръка Търкот, който понечи да го прекъсне. — Не на този. На остров в друг океан — Атлантическия. Същият, който в легендата на древните гърци бил наречен Атлантида. Използвайки го като база, те се заели да изучават планетата. Били изненадани, че един от местните биологични видове много приличал на тях. — Нейбингър се засмя. — Ние. Стараели се да избегнат всякакъв контакт с хората. Не разбрах точно с каква цел са пристигнали. Останах с впечатлението, че се отнася за чисто научна експедиция, но на моменти ми се струваше, че тя е имала и военна страна.

— Искали са да превземат Земята? — предположи Търкот.

— Не. Преди десет хиляди години едва ли сме представлявали някаква междузвездна заплаха. Аирлианците били във война с някакви други същества или може би воювали помежду си. Тази част не можах точно да я разбера, но изглежда е първото. Думата, с която наричаха враговете, беше различна... — Нейбингър спря да си поеме дъх. — В продължение на няколко хиляди години аирлианците поддържаха своя пост на Земята, като периодично сменяли персонала в базата. После нещо се случило, не тук, а в тяхната война сред звездите — Нейбингър разроши с пръсти брадата си. — Нещата там се влошили и тукашният персонал се оказал отрязан от цивилизацията си. Изглежда, че противникът можел да открива аирлианците чрез засичане на техните междузвездни двигатели. — Той погледна към фон Сеект. — Сега вече знаем тайната на кораба-майка. Командващият колонията бил изправен пред трудно решение — дали да потеглят обратно към родния свят, или да останат. Естествено, преобладаващата част от персонала гласувала за завръщане. Дори и да останели тук, нищо не пречело с течение на времето противникът да ги открие. От друга страна, ако решат да отлетят, неминуемо ще бъдат открити и преследвани. Съществува

един допълнителен фактор, който командващият очевидно е смятал за особено важен. Всъщност тъкмо той собственооръчно е програмирал стража, тъй че онова, което узнах, пресъздава неговата гледна точка. Името му е Аспасия. Та Аспасия знаел, че дори и да се измъкнат от преследвачите, онези биха могли да проследят траекторията на полета им в обратна посока и в края на краищата да открият Земята. А това, според него, било равносилно на унищожение на планетата. Именно този фактор натяжал при вземането на окончателно решение. Правилата, към които се придържали в колонията, също не позволявали по никакъв начин планетата и нейните обитатели да бъдат излагани на опасност. Но имало други сред аирлианците, които не били толкова благородни, нито държали на правилата. Те настоявали да се върнат в родината и по никакъв начин не желали да останат на тази примитивна планета. Възникнала разпра, привържениците на Аспасия удържали победа, но командващият си давал сметка, че докато съществува възможност за завръщане, ще я има и заплахата от повторни размирици. Освен това осъзнавал, че с течение на времето съществуването на базата им на Атлантида също може да се окаже в противоречие с инструкциите за ненамеса. Ето защо той преместил кораба-майка и го скрил. Наредил на хората си да се разпръснат. Някои от тях — най-вече бунтовниците — и без това вече живеели на отделни групички. Аспасия скрил седемте скакалци в Антарктида и — Нейбингър посочи с палец през рамо — преместил централния компютър или стража, както го наричаме, тук, на най-големия от Великденските острови. Тогава островът бил безлюден. Последните два скакалеца били разположени вътре в кораба. Оставил ги там, след като свършил най-трудната задача — Нейбингър си пое дъх. — Той унищожил техния пост на Атлантида, тъй че дори ако противникът им някой ден се добере до Слънчевата система, да не разбере, че огненокосите са посещавали Земята.

Нейбингър погледна към екрана.

— Аспасия оставил стража активиран, а „изтребителите фу“ трябвало да действат като разузнавачи, в случай че някой ден войната промени своя ход и неговите сънародници се завърнат в тази част на космоса. Очевидно, досега това не е станало. Но изглежда бунтовниците също са знаели, че стражът е активиран и се опитали да оставят послание до своите сънародници. Тук вече идваме и до някои

важни обяснения за загадките на пирамидите. Всъщност, те са космически маяци, издигнати от бунтовниците с примитивните средства, с които са разполагали, и с помощта на къртовския труд на местните жители. Целта им била да дадат знак отдалеч за присъствието на бунтовниците на Земята. Бомбата също е тяхно дело. Аспасия знаел, че е в ръцете им, но не можел да им я отнеме, без хората да узнаят за свръхестествените му способности, а това щяло да промени историята. Пък и съществувала опасност бунтовниците да я взривят. Всъщност, несъгласните не били чак толкова много. Общият брой на аирлианската колония на Земята никога не надхвърлял няколко хиляди души, а след унищожаването на базата повечето от тях се разпръснали и заживели сред хората. Тъй че теорията на Йоргенсон за преселението е съвсем вярна. Съществуват множество връзки между всички древни цивилизации и има съвсем конкретни причини те да бъдат създадени приблизително по едно и също време, но не защото хората са се научили да прекосяват океана. Причината е в разрушаването на Атлантида и разпръсването на аирлианците по Земята.

— Видях една пирамида, подобна на стража, но по-малка, в подземията на Дълси — призна Търкот.

— Да, това е компютърът, който бунтовниците са скрили — кимна Нейбингър. — Не може да се сравни по мощност със стража, но все пак е далеч по-усъвършенстван от най-доброто, с което можем да се похвалим. Гулик и хората му вероятно са го измъкнали при разкопките в Джамилтепек.

— А после Гулик е наредил да го задействат — добави Търкот още едно парче в мозайката.

— Така е — съгласи се Нейбингър. — Но след това събитията съвсем не потръгнали така, както Гулик е очаквал. Вече не той, а компютърът на бунтовниците държал всичко под контрол. Включително и него. Компютърът искал да се добере до кораба-майка. Така бил програмиран, защото някога корабът представлявал единственият начин за връщане на родната планета.

Фон Сеект се обърна към Дънкан.

— Нали ви казах, че не бива да позволяваме да включват кораба? Генерал Гулик и хората му можеха да предизвикат гнева на жестоките противници на пришълците върху Земята!

— Не мисля, че Гулик е съзнавал какво върши — намеси се Търкот, докато търкаше слепоочията си.

— От заплахата, която е тегнела над аирлианците, са изминали няколко хиляди години — отбеляза Дънкан. — Възможно е...

— Нищо не е възможно! — прекъсна я гневно фон Сеект и посочи екрана зад нея. — Това нещо все още работи. Също и „фу“-тата, които то управлява. Пострадали ли са от времето скакалците? Какво ви кара да мислите тогава, че и противниците не дебнат някъде сред звездите, за да унищожат Земята при първия сигнал? Аирлианците са изключили двигателите на кораба-майка, защото са знаели, че губят войната!

Лиза Дънкан кимна.

— Такова решение не е от нашата компетенция. Ще трябва да доведем тук президента.

Златистото сияние внезапно побледня, после вътре се оформи триизмерно изображение. Виждаше се небе след изгрев слънце и редица от черни точки, плъзгащи се по него.

— Това пък какво е? — попита Дънкан.

— Може и да не успеете да извикате президента — засмя се Търкот. — Това са изстребители, които, изглежда, идват към нас.

[1] Псевдопод — Временен израстък от протоплазмата на едноклетъчен организъм, с който той се движи или улавя храната си. В случая израстък от енергетичното поле на извънземното творение. (Б.пр.) ↑

34.

Рана Нуи (Великденски остров)

Гулик седеше в задната част на просторния флотски хеликоптер, приземил се в единия край на пистата, и слушаше на командната честота как върви подготовката за нападението. Разполагаха с достатъчен бомбен товар, за да превърнат вулкана в безформена купчина от камъни. След това — Гулик разтърси глава, напоследък му се струваше, че все по-трудно владее мислите си... след това ще се върне и ще се заеме с изравянето на кораба-майка. А после... после...

— Сър, да не ви е лошо? — попита разтревожено флотският лейтенант. Не знаеше какво става, но в едно бе сигурен — че всички здравата са се забъркали в голяма каша.

— Нищо ми няма — сопна се Гулик.

— Сър, „фантоми“! — обяви операторът от радарния монитор.
— Излизат от гърлото на вулкана.

Командирът на ескадрилата пръв забеляза „изтребителите фу“, които се вдигаха, за да пресрещнат самолетите му. Вече имаше представа от инцидента в океана какво ще последва и побърза да включи връзката:

— Говори „Орел шест“. Говори „Орел шест“. Отбой! Отбой!

Самолетите послушно направиха остър завой с допълнителна тяга, за да напуснат мястото на полесражението. „Фу“-тата се хвърлиха да ги преследват.

В подземната кухня всички въздъхнаха с облекчение, когато забелязаха, че самолетите се връщат обратно, преследвани от „фу“-тата.

— Виждам, че стражът все още може да се грижи за себе си — промърмори Търкот.

— Има ли някакъв начин да се свържем с Вашингтон? — попита Дънкан. — Ще настоявам да отстранят Гулик от длъжност.

— Защо не поискаш от стража да ни пусне до радиопредавателя на скакалеца? — обърна се Търкот към Нейбингър.

— Ще опитам — обеща Нейбингър.

Гулик все още имаше една последна карта, скрита в ръкава. Той знаеше, че във флотилията на „Ейбрахъм Линкълн“ е включен и един ракетен крайцер. Сграбчи микрофона и нареди да го свържат с адмирала.

Обемното изображение над пирамидата внезапно промени гледната точка и показа четири огнени дири, изригващи от един от корабите.

— Какви, по дяволите, са тези? — попита Кели и задърпа Търкот да погледне.

— Ракети „Томахоук“ — произнесе сподавено Търкот.

— С ядрени глави? — попита уплашено Дънкан.

— Едва ли, но са достатъчни, за да ни сринат в океана.

— Мислиш ли, че „изтребителите фу“ могат да ги спрат?

— Няма да имат време. Още преследват самолетите.

Не им оставаше друго, освен да наблюдават безпомощно, докато ракетите достигнаха свръхзвукова скорост и малко след това пресекоха брега на Великденския остров, само на няколко километра от тях.

— Остават ни няколко секунди... — каза Търкот.

Изображението премигна, след това отново показа острова — напълно невредим.

— Какво стана? — попита Кели.

На борда на „Линкълн“, адмиралът задаваше същия въпрос на своите командни оператори. Стараеше се да не обръща внимание на разярените крясъци на Гулик, отекващи от говорителите.

— Сър, доколкото мога да определя, около вулкана съществува някакъв вид силово поле. Нашите ракети са се саморазрушили при сблъсъка с него.

Адмиралът се почеса замислено по темето. Нямаше никакво обяснение за това, което ставаше на острова. На всичко отгоре вече беше изгубил шест невъобразимо скъпи самолети Ф-16 и четири ракети „Томахоук“.

— Веднага изстреляйте втори залп! — крещеше от говорителите Гулик.

— Сър, получих съобщение от някой, който твърди, че е вътре във вулкана — надигна се радистът.

— Свържете ме с него — нареди адмиралът, без да обръща внимание на Гулик. Той взе микрофона. — Говори адмирал Спрингфилд.

— Господин адмирал, тук е Лиза Дънкан, научен съветник на президента. Сега — слушайте ме внимателно. Кой ви разреши да атакувате това място?

— Генерал Гулик, госпожо.

— Генерал Гулик не е с всичкия си.

— Но у него са кодовете за извън...

— Адмирале, осигурете ми незабавно пряка връзка с Вашингтон. Ще получите *моите* кодове, за да ви свържат с когото трябва. Ясно ли е?

— Съвършено ясно, госпожо — отвърна с облекчена въздишка адмиралът.

Златистият псевдопод се отдели от челото на Нейбингър и отново се върна в сферата. Огненото кълбо започна да пулсира и се увеличи бавно.

— Какво става? — попита Кели.

— Не зная — вдигна рамене Нейбингър. — Последния път само си разменяхме информация.

На острова Гулик продължаваше да крещи в микрофона, когато флотският лейтенант застана до него, смъкна слушалките от главата му

и произнесе с равен глас:

— Сър, току-що ми наредиха да ви арестувам.

— Какво! — ревна разярено генералът. — Ти за кой се мислиш?

— Получих заповед да ви арестувам — повтори лейтенантът. Той сложи ръка върху рамото на Гулик и генералът се отдръпна.

— Да не си посмял! Повече от тридесет години служа на моята страна! Никой не може да постъпва така с мен. Ние ще успеем. Ще вдигнем проклетия кораб.

Лейтенантът, който едва не бе изгубил неколцина близки приятели при злополучните полети на свалените Ф-16, разкопча кобура и извади пистолета си.

— Сър, можем да го направим по лесния начин или по трудния.

Гулик го отблъсна и на свой ред извади пистолет. Лейтенантът го гледаше с невярващи очи.

Въздушното пространство над Дълси, Ню Мексико

„Изстребителят фу“ се появи от север, носейки се със скорост от десет хиляди километра в час. Той застина ненадейно във въздуха, на около шест километра над планината, в която се криеше тайната лаборатория край Дълси. Плътен лъч златиста светлина бликна от основата му и прониза склона на планината, сякаш материята не съществуваше.

Лъчът достигна най-долното ниво на лабораториите, докосна върха на пирамидата и в същия миг тя избухна. От сътресението горните етажи взеха да се рушат и само след няколко секунди цялото подземно съоръжение бе разрушено.

Рапа Нуи (Великденски остров)

Гулик погледна на север и ченето му увисна. От гърлото му излетя тънък, пронизителен писък. После той се строполи на пода на хеликоптера, изпусна пистолета и опря здраво стиснати юмруци в пулсиращите си слепоочия. От носа и ушите му рукна тъмна кръв.

Лейтенантът отскочи уплашено назад. Гулик неочаквано протегна сгърчената си ръка към него, сякаш молеше за прошка. След това се сви на кълбо и застина.

Лейтенантът се наведе над него и го обърна по гръб. Безжизнените очи на генерала се изцъклиха към изгряващото слънце.

35.

Рана Нуи (Великденски остров)

Гледката от ръба на Рано Као беше забележителна. Величествени океански вълни се блъскаха в скалните склонове близо триста метра по-надолу, а докъдето стигаше погледът, се виждаше само водна шир, върху която трепкаха безброй светлинки, подпалени от лъчите на залязващото слънце. Единственото, което разваляше донякъде хармонията на пейзажа, бе силуетът на грамадния самолетносач, спуснал котва на няколко километра от брега.

В небето се появи транспортен самолет, натоварен с поредната порция политици. И без това тясното островно летище вече беше задръстено от прииждащите машини. Останалите кораби от флотилията на „Линкълн“ се бяха разположили в кръг около острова.

Търкот приклепна, взе едно камъче и го запрати надолу по склона. Кели стоеше до него.

Фон Сеект и Нейбингър бяха останали в подземната кухня, за да обменят информация с компютъра. Нейбингър бе узнал от стража къде е разположена шахтата, водеща навън, а малко след това Дънкан бе излязла да посрещне първите официални лица.

Още няколко пъти Нейбингър осъществява контакт със стража. Имаше толкова много информация. Тайни на медицината, възгледи за вселената, нови физични принципи, дори инструкцията как да се лети с кораба-майка.

— А сега какво? — попита Търкот.

— Стоим върху сензацията на века — рече Кели. — По дяволите, това е сензацията на последните две хиляди години!

Вече знаеха какво се е случило с Гулик. Нейбингър им каза, че най-вероятно генералът е попаднал под въздействието на малката пирамида при разкопките в Мексико. Гулик бе наредил да я активират и после си бе изпатил от това. Имаха всички парчета от мозайката и Кели нямаше търпение да разкаже на света как точно е станало.

— Джони ще ми липсва — прошепна тя. — Това е неговата история, не моята.

— Смъртта му не беше напразна — опита се да я успокои Търкот.

— Вярно е. Той помогна да бъде хвърлена светлина върху най-великото откритие в човешката история.

Търкот метна поредното камъче надолу към океана и проследи полета му.

— Мисля си за онзи пришълец — Аспасия. Не му е било никак лесно да вземе подобно решение.

— Да?

— Знаел е на какво се обрича. Трябва да е бил силна личност.

— Аз пък не знаех, че си склонен към философски разсъждения.

— Друго имах предвид — той плъзна замислен поглед към хоризонта. — Дали ние вземаме правилно решение? Вярно, че там долу са скрити огромно количество тайни, възможности за нови технологии. Говорих с фон Сеект. Той каза, че вече открили как да възстановят енергийните запаси на стража, да го изправят на крака един вид.

— Говориш малко... — Кели се поколеба.

— Уплашено? — помогна ѝ Търкот.

Тя кимна.

— Така е.

ЕПИЛОГ

Рапа Нуи (Великденски остров)

То почувства прииждащата сила като прилив на адреналин. За първи път през последните пет хиляди години беше в състояние да включи всички свои системи. Незабавно стартира последната програма, която бе заредило, в случай че възвърне енергията си.

То се пресегна и установи връзка с датчиците, насочени към Космоса. След това започна да предава назад, в посоката, от която бе пристигнало преди десет хиляди години.

„Елате. Елате да ни спасите“.

Но там горе имаше и други устройства, които го чуваха.

Издание:

ИК „БАРД“, 1999

ISBN: 954-585-010-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.